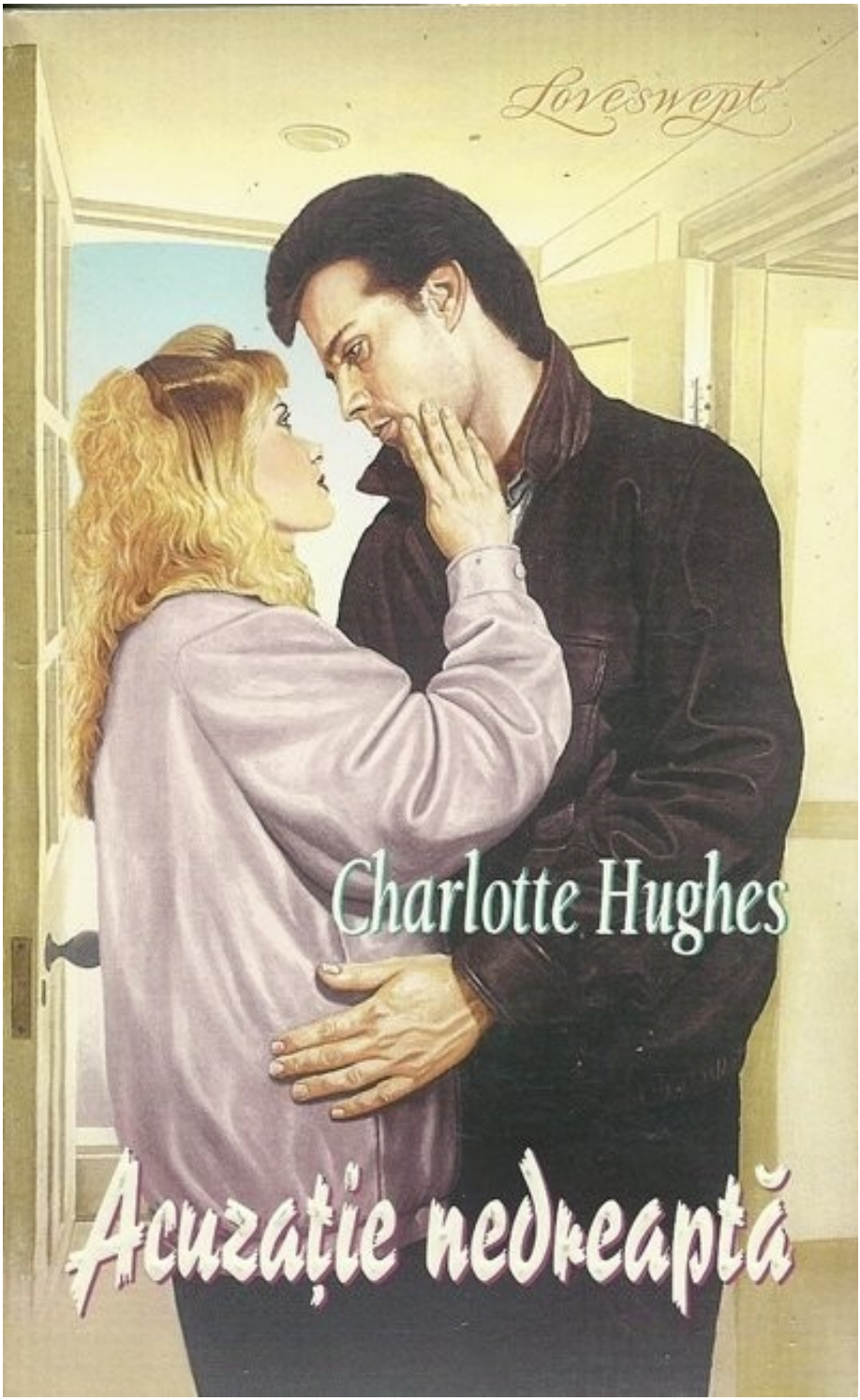
Loveswept
Charlotte Hughes
Acuzație nedreaptă

ACUZAŢIE NEDREAPTĂ
CHARLOTTE HUGHES

CAPITOLUL 1

Kane Stoddard opri motorul *Harley*-ului său demodat, potrivi cricul cu tocul cizmei şi citi încă o dată adresa de pe clădirea rustică. Coborând de pe motocicleta sa, putu simţi încă vibraţiile puternicului motor străbătându-i tot corpul. Mâna dreaptă îl durea de cât strânsese ghidonul ore în şir. Îl dureau muşchii umerilor. Nu-i păsa. Se simţea bine să-şi folosească toate părţile corpului.

Închisoarea îl învăţase să aprecieze lucrurile simple. Trase aer în piept şi savura aerul tare al Mississippi-ului. Era proaspăt şi curat, fără izuri de urină şi dezinfectant. Primăvara.

Cât de potrivit să-ți începi o nouă viaţă când totul în jur revenea la viaţă.

Zâmbi, apoi îşi dădu seama că zâmbea pentru prima dată după multe luni. Nu fiindcă n-ar fi avut de ce să râdă în aceşti ultimi trei ani. Dar din cauza melancoliei, totul se schimbase.

Temnicerul îl chemase în biroul său ca să-şi ceară scuze pentru teribila greşeală pe care o făcuseră, ei fiind sistemul judiciar pentru care Kane îşi pierduse respectul cu mult timp în urmă - acelaşi sistem care-i punea pe jefuitorii de bănci pe după gratii pentru patruzeci şi cinci de ani, şi pentru zece ani pe cei ce molestau copiii.

— Am veşti minunate pentru tine, domnule Stoddard, spuse temnicerul, de parcă faptul că se adresa deţinutului cu respect trecea cu vederea

toate celelalte umilinţe pe care îl forţau să le îndure.

— Un bărbat care se potriveşte descrierii dumitale a jefuit un magazin al convenţiei din Memphis acum câteva săptămâni. Funcţionarul l-a împuşcat în piept. În timp ce omul zăcea pe moarte, i-a dezvăluit mai multe crime, inclusiv pe cea de care ai fost acuzat dumneata. Temnicerul se opri. Povestea lui a fost verificată. Ştia anumite detalii despre crimă, pe care doar poliţia le cunoştea.

Acum, la trei zile după eliberarea sa, Kane stătea în faţa băcăniei *Abercrowbie*, şi se gândea la maldărul de scrisori din sacul său, care îl adusese la Hardeeville,

Mississippi. Melanie Abercrowbie începuse să-i scrie cu un an în urmă, când îi primise numele de la pastorul ei. Kane bănuia că pastorul spera să salveze câțiva criminali prin congregaţia lui. Ei bine, domnişoara Abercrowbie nu-i salvase sufletul, dar făcuse cu siguranţă ca orăşelul Mississippi şi locuitorii săi să pară interesanţi. Din scrisorile ei, Kane află că reverendul Potts avea slăbiciune pentru plăcinta de rubarbă, că soţiei lui îi plăcea teribil să bârfească. Citise, de asemenea, despre familia Babcok, care deţinea o brutărie locală şi care lăsa pâinile şi chiflele prea mult timp în rafturi în loc să le mute la secţia economii şi să le reducă la jumătate de preţ. Asta, declarase domnişoara Abercrowbie, se datora probabil faptului că Desiree, fiica lor adolescentă, refuză să-şi cumpere hainele la un preţ rezonabil de la magazinul lui Aaronson ca toată lumea, preferind în schimb noua dugheană din oraşul vecin. Nu era

de mirare că tipii din Hardeeville erau obligaţi să plătească un dolar în plus pentru o pâine veche.

Kane citise pe rând fiecare scrisoare, uneori de două sau de trei ori, înainte de a le azvârli în cutia de pantofi de sub patul său de campanie. Nu le răspunsese niciodată, nu doar fiindcă nu-i trecea prin cap ceva să-i spună bietei femei, ci pentru că nu voia ca cineva să creadă că scrisorile erau importante. În clipa în care unul dintre ei ar fi, mirosit că erau importante, i le-ar fi luat. Cu toate acestea, se pomeni gândindu-se la Melanie Abercrowbie: la cum arăta, ce voce avea. Trebuia să aibă o voce frumoasă, deoarece îi spusese că este în corul bisericii. Cât despre înfăţişare, probabil că era dreaptă ca un pământuf de şters praful, se convinse el. Altfel nu şi-ar fi petrecut tot timpul liber scriindu-i.

Kane îşi trase sacul de pe motocicletă şi se apropie de magazin, încercând să decidă dacă arăta aşa cum îl descrisese Melanie Abercrowbie. Clădirea trebuia să aibă cel puţin o sută de ani, lemnul se decolorase şi se încovoiase de la vreme, din loc în loc. Un dozator de apă minerală împărţea locul cu două bănci în faţa verandei, unde o marchiză verde, decolorată, îţi atrăgea privirile. Două uşi duble marcau intrarea, ambele scîrţîind şi arătând de parcă ar ieşi din ţâţâni la următoarea vijelie. Ungă o uşă era un afiş cu reguli: *Nu se admite lenea, promovarea şi consumul de băuturi alcoolice.* Kane nu trebuia să fie parapsihic ca să ştie cine pusese afişul. Până şi în scrisorile ei, Melanie Abercrowbie apăruse ca o adevărată doamnă. Se opri în faţa uşii, brusc enervat la ideea de a o întâlni pe femeia care îi

scrisese credincioasă anul trecut. Cum va reacţiona când îl va vedea pentru întâia oară? Eliberarea lui venise atât de rapid, încât nu avusese ocazia să-i aducă la cunoştinţă.

Melanie Abercrowbie era într-o dispoziţie proastă, datorată foamei, telefoanelor disperate şi incestuoase ale surorii ei mai mici, şi unui sentiment de copleşeală.

Se uita atent prin ochelarii cu rame pătrate la mizeria din faţa ei. Băcănia Abercrowbie era dezorganizată şi murdară ca o cameră de copii, dovadă că tatăl ei prefera să se viziteze cu clienţii şi să asculte muzică religioasă, decât să măture şi să aranjeze rafturile. Mei îşi trecu degetul peste capacul unui borcan cu sfeclă murată peste care se depusese un strat gros de praf şi mizerie şi făceau imposibilă citirea preţului. Ştia că şi ea era vinovată în parte pentru talmeş-balmeşul ăsta. Florăria ei fusese în zarvă mare timp de o lună cu *Paștele, Ziua Secretarelor,* şi balurile care au urmat la rând.

A fost atât de cumplit, încât ajutoarea ei, Eunice Jenkins, pretinse că a făcut varice de la cât stătuse în picioare şi usturimi de la cât ţinuse pomişorii. Pur şi simplu, Mel nu avusese timp să treacă pe la magazinul tatălui ei şi să aranjeze pe acolo, ca de obicei. Nu era de mirare că oamenii se duceau la oraş, să cumpere de la noul magazin *Thrifty Sak.*

Totuşi, Melanie nu avea idee cât de prost mergeau treburile, până nu se uită în registrele contabile ale tatălui său. Doar atunci îşi dăduse seama că trebuia să ia măsuri disperate. Magazinul trebuia curăţat odată pentru

totdeauna. Era necesar să scoată linoleumul acela plin de tăieturi şi să arunce rafturile deteriorate. Să peticească acoperişul de deasupra frigiderului, să repare robinetul de la cadă şi să aducă pe cineva care să se uite în spate la vechiul boiler care nu încălzea destul pe timpul iernii. Mel oftă din greu. O să îi ia atât de mult timp şi bani, iar ea nu avea acum prea mult din acestea două. Asta o făcu să se gândească la cea de-a doua problemă: Unde dracu era tâmplarul pe care îl angajase ca să lucreze? Oftă în sinea ei, gândindu-se la el. Îl angajase printr-un anunţ la ziar, fără să-l cunoască, şi îi spusese că era şomer şi că va lucra ieftin. Aflase mai târziu despre individ, din sursa de zvonuri de la biserică, că nu lucra datorită tendinţei de a bea şi de a uita de-a dreptul de muncă. Mel fu întreruptă din gândurile ei, când una dintre uşile masive se deschise şi un bărbat păşi înăuntru.

— Melanie Abercrowbie? o întrebă el, încercând să se facă auzit peste interpretarea modernă a cântecului *Jesus Loves Me* de la radioul din spatele magazinului.

La început, Mei fu capabilă doar să îl privească lung. Se simţi cuprinsă de frică la vederea bărbatului din faţa ei. Părul şi faţa îi erau acoperite de păr negru-albăstrui, zbârlit. Ochii îi erau negrii; privirea plictisită, dură şi insensibilă. Era genul de faţă pe care cineva se aştepta să o găsească pe afişele cu CĂUTAT, genul de figură care-i îndemna pe oamenii cumsecade să-şi încuie uşile noaptea, înainte de a se duce la culcare.

Deci acesta era tâmplarul ei. Nu era de mirare că nu-şi putea păstra o slujbă.

— Ei bine, era şi timpul să ajungi aici, spuse ea, cu vocea tăioasă ca metalul. Nu avea de gând să se lase intimidată de barba aceea. Îi aduse hainele, bluza de lucru albastră şi pătată, şi blugii, scandalos de strâmţi. El arăta dur, deşirat şi viguros. Te-am aşteptat toată ziua.

— Chiar aşa? Kane era clar surprins. Nu-şi putea imagina cum de aflase că se eliberase.

— Da, replică ea, notând că el nu arătă nici un pic de remuşcare pentru faptul că a întârziat. Nu el dorea slujba, pentru numele lui Dumnezeu? Presupun că nu poate fi vorba de vreo scuză, zise ea. El se albi.

— Îţi poţi cere scuze dacă vrei, dar în mod sigur eu nu le aştept.

Iritarea ei se intensifică.

— Nu mă refeream ca eu să îţi cer ţie scuze, replică ea cu buzele strânse.

Încurcătura lui deveni rapid confuzie. Evident că ea sunase la închisoare deşi nu-şi putea imagina motivul. Nu încercase să-l contacteze măcar o dată prin telefon.

— De ce ar trebui să-mi cer scuze? întrebă el. Am venit cât de repede am putut.La dracu nici măcar nu ar trebui să mă aflu aici.

— Oh, deci aşa? remarcă ea sarcastic, uitându-se lung în ochii lui negri, mortali.

Se opri. Crezi că sunt disperată, nu? El devenea din ce în ce mai confuz.

— Să mai vin?

— Asta e, nu? Se juca la nasturii bluzei ei. Crezi că am nevoie de tine atât de mult încât am să tolerez acest mod de comportare?

Kane rămase cu adevărat fără cuvinte în timp ce

o studia pe femeia din faţa lui şi se întreba ce întorsătură lua discuţia.

— Nu cred că eşti disperată, spuse el, întrebându-se în acelaşi timp dacă se aştepta s-o curteze în schimbul acelor scrisori. Hotărât că nu era genul ăsta. Bluza şi fusta ei erau prea aranjate şi potrivite, părul strâns la spate într-un coc prea sever.

Ochelarii ei erau de-a dreptul urâți şi făceau ca faţa ei să pară deformată.

— Nu vreau să par nepoliticos, domnişoară Abercrowbie, dar nu caut o aventură romantică cu nimeni, în momentul de faţă. Doar să încep cu bine o viaţă nouă.

— Ce? toarse Mel. Despre ce naiba vorbea? Credea că o să facă ceva cu el? Era nebun? Deschise gura ca să vorbească, dar el o întrerupse.

— Uite, nu vreau s-o încep rău. Sunt sigur că aşa aş fi făcut anul trecut fără scrisorile tale. Nu-i venise uşor să fie atât de sincer, dar ea făcuse multe pentru el din punct de vedere moral în aceste douăsprezece luni: i-o datora. Mel era mută.

Spusele lui nu aveau logică.

— Scrisori? Ce scrisori? Cine eşti tu?

— Kane Stoddard. Ea înghiţi în sec când realitatea o plesni cu forţa unui talaz.

— Kane Stoddard? De la *Leavenworth?* El afirmă din cap şi ea crezu că detectase un mic zâmbet, dar era greu de ghicit din cauza bărbii.

— Dar cum se poate? se întrebă ea tare.

Kane Stoddard pe care îl ştia ea era un criminal condamnat, care nu avea nici un Dumnezeu. Cum

de ieşise? Răspunsul îi veni cu o repeziciune clară. Cunoştea un singur mod în care un prizonier putea evada atât de repede.

Kane privi cum culoarea i se ducea din obraji. Se aşteptase ca ea să fie surprinsă, dar arăta de parcă dăduse ochii cu moartea.

— Ţi-e bine? întrebă el. Ea ştia că ar trebui să facă ceva, dar ce? Să formeze 911? Să fugă afară şi să facă semne cu mâna primului motociclist care ar trece? Încercă să se mişte, dar îşi simţea picioarele ca pironite în ciment.

Un evadat în Hardeeville? Era cu putinţă? Kane privi, transfigurat, în timp ce ochii Melaniei Abercrowbie priviră pierdut şi se dădură apoi peste cap, ca zarurile într-un joc de cărţi. Se balansa, iar el se duse spre ea. Nu fusese destul de rapid. Ea leşină şi căzu peste o cutie de asanare cu graţia şi fineţea unui sac de cepe Vidalia de o sută de kilograme.

CAPITOLUL 2

Era tot ceea ce putuse Kane să facă pentru ca să nu se lovească în cădere. Capul ei de-abia ferise marginea ascuţită a tejghfelei şi el o prinse cu o fracţiune de secundă înainte ca ea să se prăbuşească. Nu-i putuse salva ochelarii. Aceştia căzură de sus, şi se sparseră ambele lentile. Îşi închipui că era în avantajul ei.

— Ajutaţi-mă careva! ţipă Kane, neştiind ce să facă cu povara grea din braţe.

Brusc, muzica din celălalt capăt al magazinului se opri. Un bărbat îndesat, cu o faţă pătrăţoasă şi păr grizonat păşi de după cutia frigorifică, analiză situaţia dintr-un ochi şi alergă în faţă.

— Ce i s-a întâmplat fiicei mele? întrebă el pe un ton care-i spuse lui Kane că ar fi mai bine să nu-i răspundă. Încă strângând-o pe Melanie Abercrowbie lângă el,

Kane o lăsă uşurel pe podea în timp ce cu un braţ o legăna.

— Nu ştiu. Se simţea bine şi următorul lucru pe care îl ştiu este că s-a răcit toată.

Ajută-mă să găsesc ceva ca să-i pun sub cap. Wilton Abercrowbie îşi scoase şorţul, îl făcu sul şi îl puse sub capul fiicei sale. O bătu uşurel peste faţă cu mâinile-i cărnoase.

— Trezeşte-te, Mei, iubito, spuse el. Deschide ochii! Femeia de pe podea tresări.

— Cred că-şi revine, zise Kane. Domnişoara Abercrowbie? Pleoapele ei fluturară şi ea deschise ochii, iar Kane observă pentru prima dată cât de verzi erau.

Mel clipi spre bărbatul grizonat de mai multe ori.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat. Ea îşi atinse tâmplele.

— Şi ochelarii mei? Kane se aplecă după ei.

— N-au rezistat căderii. Observă ovalul perfect al feţei ei, ochii limpezi şi verzi.

— Întreabă-mă pe mine. Cred că e o binecuvântare. El se opri.

— De ce ai leşinat? Eşti bolnavă?

Mel se aşeză în fund, scuturându-şi bluza într-un loc şi rugându-se ca bărbatul să nu fi mirosit ceva ce nu trebuia pomenit. Se gândea cum avea să economisească bani pentru nişte ochelari noi, dar pentru moment era mai preocupată de posibilitatea de a avea în mână un deţinut evadat.

— Nu mă îmbolnăvesc niciodată, replică ea, de parcă leşinul provocat de indispoziţie era semnul unui caracter slab. Nu-l va lăsa să vadă că era înspăimântată.

— Doar am fost suprinsă că te văd, domnule Stoddard, reuşi ea să spună. N-am avut idee că ai... Făcu o pauză.Că părăsiseşi locul celălalt. Kane se prinse repede.

Evident că ea nu voia ca tatăl ei să afle că este fost deţinut.

— Nici eu. S-a întâmplat în ultima clipă, spuse el accentuând cuvintele, astfel ca ea să poată înţelege de ce nu o anunţase. Văzu privirea hazlie pe care i-o aruncase, şi se minună.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Wilton Abercrowbie.

— Tată, ţi-l prezint pe Kane Stoddard. Din Kansas, adăugă Mel. Corespondăm cam de un an. Wilton luă mâna tânărului şi o strânse entuziasmat, de parcă nu i se părea ciudat că fiica lui corespondase cu un bărbat care arăta ca un refugiat dintr-un azil.

— Din ce parte a Kansas-ului? Kane fu primul care îşi retrase mâna. Închisoarea îl învăţase să nu pară peste măsură de prietenos şi să-i suspecteze imediat pe cei ce erau astfel.

— Leavenworth, spuse el fără să clipească.

— Am auzit că este un oraş-frumos, replică Wilton, grăbindu-se întotdeauna să spună ceva amabil despre un loc sau o persoană.

— N-aş putea spune. N-am petrecut prea mult timp în oraş.

Wilton dădu din cap afirmativ, de parcă era logic, apoi se întoarse spre Mel.

— Ştiu de ce ai leşinat, spuse el, schimbând

brusc subiectul.

Mel se juca din nou cu nasturii.

— Serios? întrebă ea, încercând încă să-şi imagineze cum de scăpase Kane din închisoare. Tot soiul de imagini îi trăsniră prin minte; Kane escaladând un zid înalt de nouă picioare, Kane răzbind prin sârma ghimpată. Sau poate pusese un cuţit fabricat în gâtul vreunui paznic şi ieşise pe uşile din faţă. Wilton îl privi pe Kane drept în ochi.

— O ascultă pe costeliva aia de soră-sa.

— Modelul de la New York? îl întrebă Kane, amintindu-şi cât de des pomenise Mel despre sora ei mai mică în scrisorile ei.

— Ea, da, îi spuse Wilton. Blair e atât de slabă, că e piele şi oase, dar trebuie să se înfometeze ca să rămână astfel. În orice caz, Blair s-a dondănit cu sor'sa mai zilele trecute la micul dejun pentru mâncatul napolitanelor. A făcut-o durdulie.

Obrajii lui Mel se aprinseră.

— Tată, sunt convinsă că pe domnul Stoddard nu-l interesează... Wilton o ignoră.

— Vezi, Mel poate mânca orice-i place, şi nu ia în greutate fiindcă munceşte. Blair nu ridică nici degetul cel mic. Dar Mel nu trebuie să pună la inimă ce i-a spus sora ei, fiindcă n-a mai luat de mult o masă ca lumea. Îşi privi fiica.

— Credeam că ai mai multă minte decât s-o asculţi pe Blair.

— În mod sigur nu eşti durdulie, spuse Kane, măsurând-o obraznic din priviri. Ea era suplă şi arăta sănătoasă, cu toate curbele în locurile potrivite. Era şi surprins şi încântat de ceea ce vedea. Mel îşi simţi gura uscată în timp ce

bărbosul o scruta la fel de profund ca pe o progenitură.

— Vrei, te rog, să te dai puţin în spate ca să mă pot ridica? întrebă ea, vrând cu disperare să pună distanţă între ei.

— Mda, şi după ce faci asta, o poţi duce undeva să mănânce, zise Wilton.

Mel îi aruncă tatălui său una din ceea ce el numea adesea privirile acelea. Ultima dată când îi aruncase o asemenea privire fusese atunci când el se dusese în faţa bisericii ca să-şi rededice viaţa Domnului şi nu-şi închisese fermoarul de la pantaloni.

— Tată sunt sigură că domnul Stoddard are ceva mai bun de făcut decât să mă invite la masa de prânz.

— Nu, nu am, replică Kane. Am timp berechet.

— Vezi? spuse Wilton. Dacă vreodată am văzut un gentleman, uite-l aici.

Mel vru să-şi scuture tatăl până începeau să-i clănţăne dinţii. Nu vedea că nu se ocupa de un cetăţean obişnuit? Nu observase părul lung al lui Kane, barba stufoasă şi neglijentă şi bucata aia groasă de lanţ din urechea stângă? Trecuse complet cu vederea peste ghetele murdare de motociclist şi hainele neîngrijite care îl făceau să arate ca un... ca un deţinut evadat, pentru numele lui Dumnezeu?

Gândul acesta o zdruncină atât de tare pe Mel, încât îi fu frică să nu leşine iar.

Totuşi, ştia că tatăl ei nu va observa defectele lui Kane. Wilton Abercrowbie vedea doar bunătatea din oameni. Chiar şi când era forţat să recunoască greşelile lui Blair, întotdeauna îşi

făcea timp ca să arate şi părţile ei bune.

— Apreciez invitaţia dumitale, domnule Stoddard, răspunse Mel într-un sfârşit, încercând să-şi forţeze vocea să sune cât mai natural, în ciuda unei bruşte crize de nervi, dar trebuie să rămân să curăţ rafturile astea. Kane îi prinse cotul într-o palmă.

— Oh, dar insist domnişoară Abercrowbie, spuse el pe un ton decis şi prozaic.

Trebuia să-i vorbească. Avea nevoie imediat de o slujbă şi un loc unde să stea. Dacă cineva îl putea sfătui, atunci Melanie Abercrowbie era aceea.

Mel deschise gura ca să protesteze, dar privirea din ochii lui o ţintui locului. Cum adică, insista? Iată-l, un criminal condamnat care-şi ocupa timpul jefuind un magazin al convenţiei şi omorând un funcţionar şi insistă să meargă cu el? Încercă să rămână calmă, dar era greu. Dacă evadase cu adevărat asta putea însemna un singur lucru: Se aştepta ca ea să-l ascundă.

Mel îşi privi tatăl, dorindu-şi să fi existat posibilitatea de a-l avertiza că era în pericol. Inima i se chirci în piept la gândul că el ar putea fi rănit. Nu va risca. Va face orice va dori Kane Stoddard.

— Dacă mă gândesc mai bine, mi-ar face plăcere să merg, spuse ea, încercând să pară entuziasmată. Cu toate acestea, picioarele îi tremurau în timp ce-şi croia drum spre uşă. Păşi afară, zări motocicleta enormă şi îngheţă.

— Cred că nu te aştepţi să mă sui pe asta! Kane aproape că zâmbi la gândul că ea ar putea încăleca motocicleta îmbrăcată în acele haine demodate, fusta fluturându-i în vânt ca un stindard. Mel îl conduse în cealaltă parte a lotului

de parcare, spre un camion model vechi, şi deschise uşa.

— Te superi dacă îmi arunc sacul pe bancheta din spate? întrebă Kane.

— Fă-te comod. Mel se urcă în maşină şi scotoci prin geantă după chei. El o urmă, dându-şi scaunul în spate cât de mult se putea, ca să-şi întindă picioarele lungi.

— Unde vrei să mănânci? întrebă ea, în timp ce porni maşina şi țâșni în drumul îngust cu două benzi.

— Unde vrei tu, îi spuse Kane, imaginându-şi că ar trebui să ştie unde se servea cea mai bună mâncare. Doar să nu fie aglomerat, adăugă el, amintindu-şi lungile cozi din închisoare, felul în care stătea cot în cot la masă cu oamenii care nu aveau nici cele mai elementare reguli de igienă. Cozile mă enervează.

Pe Mel nu o surprinse. Dacă se ascundea, era logic să nu vrea să fie văzut.

— Nu departe de aici, e o casă. Aparţine celei mai bune prietene ale mele şi soţului ei. Sunt plecaţi în vacanţă în Florida. Am cheia. Mel îi ceru scuze în sinea ei prietenei sale care o rugase să-i ude florile cât timp era plecată. Dar unde altundeva îl putea duce? Trebuia să-l convingă pe Kane că dorea să-l ajute. Odată ce îi câștiga încrederea, se putea duce după ajutor.

— Trebuie să promiţi că nu vei face deranj. Kane nu prea ştia cum să-i răspundă la faptul că îl găzduia, când tot ce aştepta era numele unui loc unde se putea închiria ieftin.

— Mulţumesc, spuse el, gândindu-se că ar trebui să-i arate cel puţin că apreciază, deşi nu-i era uşor

să o facă. Nu că n-ar fi fost obişnuit ca oamenii să se zbată pentru el. Învăţase de timpuriu că, dacă îşi dorea ceva, trebuia să ia. Nu putu să nu se întrebe de ce Melanie Abercrowbie era atât de doritoare să-l ajute. Bunătatea inimii o îndemna să facă astfel, sau vreun alt motiv? Cei mai mulţi, dacă-i priveşti îndeaproape, nu o fac dacă nu au vreun beneficiu din asta. Cel puţin, asta descoperise el.” N-o să mă amestec cu ei”, adăugă el.

Mel intră pe un drum noroios şi trase în faţa unei case cu o verandă mică.

— Aici e, spuse ea oprind motorul. Kane privi peste scaun la femeia care conducea şi se pomeni gândindu-se la ea, şi nu pentru prima dată. Îi spusese foarte puţine lucruri despre ea însăşi în ultimele luni, scriindu-i în general des despre familia ei şi oraşul în care a crescut. Acum era curios. Exista vreun bărbat în viaţa ei? De ce încerca să-şi ascundă feminitatea şi trăsăturile frumoase cu haine demodate şi ochelari urâți? îi părea rău că venise? Aruncă o privire casei, apoi se întoarse spre ea.

— Credeam că întâi mergem la restaurant. Ea îşi răsuci capul.

— Cum e cu putinţă să te gândeşti să mănânci la o oră ca asta? El vedea că era supărată cu adevărat.

— Nu m-am gândit la mine, spuse el. I-am promis tatălui tău că voi avea grijă să mănânci. Mel se săturase de jocurile lui. Era aici, aşteptând ca ea să-şi pună pielea în primejdie ascunzându-l de poliţie, şi acum pretexta că e îngrijorat dacă ea mâncase sau nu.

— Cât de amabil din partea ta, i-o trânti ea, pe un ton sarcastic. Presupun că te-ai simţi vinovat să mă împuşti cu burta goală. Tăcerea se lăsă brusc în maşină. Mel îşi regretă cuvintele în clipa în care le dăduse drumul, dar era prea târziu să le retragă. În schimb, privi afară pe fereastră, fiindu-i frică să se mişte sau să respire măcar. Kane se întrebă dacă auzise bine.

— Ce-ai spus? Lacrimile îi umplură ochii, şi Mel clipi furioasă ca să şi le ţină. Nu-i va da satisfacţia de a şti cât de înfricoşată era.

— Nu te preface că nu te-ai gândit la asta, spuse ea.La urma urmei, te pot identifica.

El o privi iar, timp de o clipă.

— Doamnă, nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. N-am împuşcat pe nimeni în viaţa mea. De ce mi-aş dori să încep cu tine?

O lacrimă mare îi căzu din ochi şi i se prelinse pe obraz.

— Nu te aştepta să cred una ca asta. Ştiu de ce ai fost închis. Mi-a spus temnicerul.

— Ai vorbit cu temnicerul de la *Leavenworth*? Ea îşi împinse bărbia în sus.

— Chiar aşa. După ce ţi-am scris mai multe scrisori şi nu am primit nici un răspuns, am sunat ca să mă asigur că le-ai primit. Temnicerul mi-a povestit despre bărbatul pe care l-ai împuşcat.

— Şi l-ai crezut? Când ea nu-i răspunse, Kane se gândi că crezuse ceea ce i se spusese. Îşi încleştă pumnul în poală. Putea simţi furia crescându-i, intensificându-se cu fiecare respiraţie. Nu era mereu aşa? Oamenii credeau automat despre el tot ceea ce era mai rău.La fel cum şi juriul crezuse tot ce era mai rău şi îl condamnase pentru crimă

cu sânge rece.

— Aşa că de ce mi-ai scris în continuare? întrebă el. Dacă gândeai că sunt o cauză pierdută. Ştia că erau femei care le scriau deţinuţilor de singurătate.La dracu', unele femei mergeau atât de departe, încât se căsătoreau cu ei, deşi el nu credea că aia era viată. Se gândi că era egoism din partea unui prizonier să încurajeze o astfel de relaţie, indiferent cât de sigur era. De asta, oricât de mult îi plăcuse şi aşteptase scrisorile lui Melanie Abercrowbie, refuzase să participe la corespondenţă şi să o facă să se simtă obligată.

— Încercam doar să te ajut, spuse Mel.

— Să mă ajuţi la ce? Când ea refuză să-i răspundă, el strânse de braţ.

— Uită-te la mine când îţi vorbesc. Ea se uită la el. Degetele lui erau calde şi puternice. Ochii lui negri străluceau periculos. Se întrebă dacă închisoarea îl înăsprise sau fusese astfel şi înainte să fie închis. Se întrebă dacă i-ar face vreun rău.

— Ce vrei să-ţi spun?

— Vreau să-mi spui de ce ai continuat să-mi scrii când nu ţi-am răspuns nici măcar la prima scrisoare. Ţi ş-a năzărit să-i scrii unui criminal condamnat?

— E urât ceea ce spui.

— Da, dar e adevărat, nu-i aşa? Te-ai înflăcărat toată şi te-ai înverşunat asupra acestui lucru, nu?

— Cum de e atât de important pentru tine să ştii de ce am făcut-o?

— De-aia, fu tot ce zise el. Era tentat să-i spună. Conta fiindcă îi schimbase literal direcţia vieţii. Făcuse ceea ce centrele pentru tinerii deţinuţi şi sistemul penal nu reuşiseră să facă. Prin scrisorile

ei, descoperise un mod de viaţă complet diferit. Acum dorea să ştie de ce insisase, când toată lumea renunţase.

Încercase, pur şi simplu, să-şi atingă cota de suflete salvate sau îi păsa în mod sincer de bărbatul amărât care stătea în închisoarea *Leavenworth?*

Mel se răsuci încă o dată. Cum îi putea spune motivele unui om pe care de-abia îl cunoştea? Nu ar fi înţeles niciodată cum era să-ţi petreci viaţa trăind în aceeaşi casă, în acelaşi orăşel, unde toată lumea se cunoştea şi nu prea se întâmpla nimic care să spargă monotonia. Până şi relaţia ei cu Harper Beckwood nu era pe cale să izbucnească în dragostea pasionată pe care o invocau sonetele şi cântecele de dragoste. Tot ceea ce avea era mica ei florărie, şi asta, nu-i era de-ajuns, oricât de mult o iubea ea. Scriindu-i lui Kane, se umpluse de un sentiment de împlinire. Poate că-i putea schimba viaţa, îşi spuse sieşi.

— Voiam doar să te ajut, repetă ea la sfârşit. Credeam…

— La ce te gândeai? o întrerupse el. Că-mi vei putea salva bietul suflet?

El râse, dar sunetul fu complet lipsit de voioşie.

— Ce te face să crezi că aş avea un suflet?

— Toată lumea are suflet, replică ea.

— Nu sufletul mă doare acum, spuse el pe un ton indiferent. Mel îşi înălţă capul şi privirile li se întâlniră. El avea un soi de energie neobosită. Expresia feţei lui îi reamintea de norii adunaţi de furtună. Îşi ridică mâna spre obrazul ei. Ea tresări.

— Vreau doar să te ating, spuse el. Vocea lui deşi calmă, avea ceva ameninţător.

Mel stătu ţintuită locului în timp ce el îi explora faţa cu vârfurile degetelor lui fierbinţi. Îi atinse obrazul, apoi trasă conturul buzelor şi maxilarului.

Obrajii i se îmbujorară sub căldura privirii lui. Îşi ţinu respiraţia când degetele îi alunecară de-a lungul gâtului ei. Kane îi observă trăsăturile tensionate ale feţei, suişul şi coborâşul sânilor.

— N-am mai atins o femeie de trei ani, spuse el. Nu salvarea este exact ceea ce caut. Privirea îi era atât de intensă, încât îi dădu fiori. Ea îi privi expresia mohorâtă transformându-se în dorinţă. Iradia pericol.

— Te rog, nu, spuse ea, vocea fiindu-i o simplă şoaptă. Fiorul care o străbătuse nu trecuse neobservat de Kane. Îşi retrase mâna. Ce credea ea?

— Îmi pare rău că mă găseşti atât de respingător, spuse el, încleştându-şi dinţii cuprins de furie. Sau poate crezi că eşti prea bună pentru mine.

Ajunse la mânerul uşii, simţind că îi venea să-l smulgă dacă nu cobora repede din maşină. Se simţea şi jenat şi dezamăgit. Nu asta era femeia care îl încurajase să spere şi să viseze din nou, amintindu-i iar şi iar că trecutul nu egala viitorul.

Coborî şi îşi luă sacul. Ochii săi negri mocneau ca focul în timp ce o privea cum stătea înghesuită în partea ei, gândindu-se că nu putea suporta ca el s-o atingă nici măcar din întâmplare.

— Eşti o femeie făţarnică, ştii asta? Am fost un prost să cred că te vei bucura de eliberarea mea, dar scrisorile tale erau atât de convingătoare. Cred că şi pe tine te face asta la fel de falsă, nu? Nu-i dădu ocazia să răspundă. În schimb, se dădu

înapoi şi trânti uşa atât de tare, încât aceasta se clătină.

Simţindu-se foarte neajutorată după câte îi spusese Kane, Mel îl privi plecând, cu sacul aşezat pe unul din umerii săi largi. Frica i se risipise cumva, odată ce-şi dăduse seama că nu-i va face nici un rău. Stătu acolo, uimită şi tremurând îngrozitor. Ce dracu' voise să spună cu faptul că fusese eliberat?

Cu mâinile tremurându-i, porni maşina şi băgă în marşarier. Voia să scape, dar nu putea. O conducea ceva cu mult mai puternic decât bunul-simţ.

— Domnule Stoddard, aşteaptă, trebuie să-ţi vorbesc, ţipă ea prin fereastra deschisă.

El o ignoră. Ea insistă. Cum adică, ai fost eliberat?

Kane se opri şi se uită la cer, de parcă încerca să hotărască dacă să se ocupe de ea sau să o trimită la dracu'.

— L-au găsit pe cel care a comis crima.

— Vrei să spui că ai ispăşit un timp pentru o crimă pe care nu ai comis-o?

— Ceva de genul ăsta, mda. Se întoarse şi o porni din nou la drum. Cu cât scăpa mai repede de Hardeeville şi de Melanie Abercrowbie, cu atât mai bine.

Mel apăsă acceleratorul. Maşina luă viteză. Se aplecă peste locul pasagerului încă o dată şi ţipă pe fereastră.

— De ce nu mi-ai spus? El continuă să meargă.

— M-ai fi crezut? Evident că nu aştepta vreun răspuns, fiindcă nu se uita la ea.

Mel continua să meargă de-a lungul drumului,

alături de el.

— Deci ţi-au dat drumul fiindcă l-au găsit pe adevăratul criminal?

— Cum altfel aş fi putut scăpa?

— Ei, ai fi putut evada. Se opri ca trăsnit, şi o privi amuzat.

— Asta ai crezut? Ea se simţea prea încurcată ca să recunoască.

— Mi-a trecut prin minte.

— Deci de-asta ai reacţionat atât de ciudat. Crezi că aş fi atât de nebun încât să fac o trăsnaie ca asta? Se încruntă exasperat, şi se îndepărtă.

— Trebuie să plec. Am pierdut destul timp.

— Nu, aşteaptă! Dar el deja se îndepărtă de maşină. Mel îl urma, mergând pe margine ca să nu-i împiedice pe alţi motociclişti. Încerca să ignore privirile pe care le primea în timp ce mergea drept în spatele bărbatului, ţipând la el pe fereastră.

— Kane, îmi pare rău pentru ceea ce am gândit, spuse ea, hotărându-se să renunţe la formalitate. Vreau să spun, adică, ce trebuia, iată-te, eliberat din închisoare şi arătând melancolic. Ce ai fi crezut tu?

El nu-i răspunse, nici măcar nu se obosi să încetinească.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.Ai tot dreptul să fii furios pe mine.Aş vrea să mă revanşez. El se opri uluit şi întrebă:

— La ce te gândeşti? Mel nu fu pregătită pentru oprirea lui bruscă sau pentru aluziile lui arogante. Apăsă frânele, împroşcând pietriş în toate direcţiile. Maşina se înclină, ea încercă să o îndrepte, dar fu prea-târziu. Următorul lucru pe

care şi-l aminti, fuse că aluneca spre şanţ.

CAPITOLUL 3

Păru să treacă o veşnicie până ce maşina atinse fundul şanţului, deşi în realitate totul se întâmplase într-o fracţiune de secundă. Ţinută în loc de centura de siguranţă, Mel închise ochii, îşi acoperi capul cu mâinile, şi se pregăti să moară.

Când, în cele din urmă, maşina se opri căzută pe jumătate, ea deschise ochii şi văzu farurile îndreptate spre pământ. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Kane lăsă sacul jos şi se grăbi spre şanţul adânc. Nervozitatea îi tăiase aroganţa când îşi dădu seama că probabil el îi cauzase căderea. O găsi sprijinită de volan.

— Ai păţit ceva? ţipă el. Bătu în geam ca să se convingă că îl auzise.

Mel se ridică tremurând din cap până în picioare, şi se uită la bărbatul care arăta plin de compasiune în acel moment, în ciuda bărbii. Cu toate acestea, lacrimile îi umplură ochii.

— Pleacă! îi zise ea. Pleacă şi lasă-mă în pace. Kane era mult prea uşurat ca să fie furios.

— De ce eşti mânioasă pe mine? Nu am făcut nimic. Văzând că nu-i răspunde, continuă.

— Ei, hai acu', deschide uşa. Trebuia să mă conving că n-ai păţit nimic.

Mel se simţea mai umilită ca oricând. Coborî geamul.

— Uite, sunt în stare perfectă. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

— Nu te las în blestematul ăsta de şanţ, spuse el monoton. Umilirea deveni curând iritare.

— Trebuie să înjuri?

— Cucoană, poţi aduce un preot în stare să înjure. Ori ieşi de acolo de bunăvoie, ori îţi trag personal fundul afară.

— N-ai îndrăzni.

— Pune-mă la încercare. Mel îşi muşcă buza de jos cu dinţii, în timp ce-l privea.

Arăta ca diavolul în persoană stând acolo, cu barba aceea neagră, aspră, ascunzându-i faţa şi făcându-te să te întrebi oare ce se afla dedesubt.

— De ce vrei atât de mult să ies? întrebă ea.

Kane oftă din greu. Trei ani de închisoare îl făcuseră să uite cum era să te ocupi de sexul opus. Să fi fost oare femeile atât de încăpățânate sau să se fi întâlnit el brusc cu regina capetelor pătrate?

— Trebuie să chemăm un remorcher, spuse el, făcând apel la tot calmul său.

Mel ştia că avea dreptate. Nu-şi putea abandona maşina în fundul şanţului pentru o veşnicie, şi o putea scoate doar remorcând-o. Totuşi, ar fi preferat să o facă de una singură. Reuşise doar să se facă de râs, încă de când Kane Stoddard pusese piciorul în oraş.Pe Kane, tăcerea ei îl scotea din pepeni. Femeile! Cine le putea cunoaşte? Cu siguranţă nu un bărbat care şi-a petrecut trei ani din viaţă înconjurat de bărbaţi.

I-ar prinde bine dacă ar lăsa-o acolo. Dar nu putea. Fie că bănuia sau nu, scrisorile ei îi dăduseră un motiv să se scoale dimineaţa din pat într-un loc în care moartea era de preferat. Hotărî că era timpul să mai încerce o apropiere.La urma urmei, ea era o doamnă. Kane se aplecă mai aproape de fereastră, proptindu-se cu mâinile de uşă, oferindu-i un zâmbet calm, care în trecut le-ar fi dat gata pe femei. Dacă ar fi ştiut că îl aşteptau

atâtea probleme în Hardeeville, ar fi fugit în direcţia opusă cât l-ar fi ţinut picioarele.

— Regret că am început-o cu stângul, domnişoară Abercrowbie, spuse el, folosind un ton care voia să inspire încredere, şi-mi pare rău pentru lucrurile pe care le-am spus.Mă simt prost să ştiu că te las aici singură. Lasă-mă, cel puţin, să te escortez până la cel mai apropiat telefon, ca să poţi suna după ajutor. Ea păru surprinsă.

— Şi unde mergem?

— Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta. Trăgând un ultim oftat, Melanie îşi înşfacă geanta de pe locul din faţă al maşinii, coborî şi urcă pe râpă, lăsându-l să o asiste.

— Încotro se află cel mai apropiat telefon? întrebă el când ajunseră sus. Mel îi arătă în direcţia casei pe care tocmai o părăsiseră.

— Prietena mea nu s-ar supăra să îl folosim pe al ei. Kane îşi ridică sacul de voiaj şi o porniră spre casa aflată la trei sferturi de milă depărtare.

Mergeau tăcuţi, neştiind nici unul ce să spună. Mel era atentă să nu-i atingă mâna în timp ce mergeau, dar nu putu să nu observe braţul de lângă ea: gol, uşor musculos, acoperit de păr mătăsos. Foarte frumos pentru un braţ.

Odată ajunşi la casă, Mel descuie uşa din faţă şi intră.

— Poţi intra şi tu, spuse ea. Aşteptă ca el să o urmeze, apoi se îndreptă glonţ spre telefon. Kane rămase la uşă şi aşteptă până ce Melanie, căută un număr de telefon într-o agendă subţire şi îl formă. El stătu o clipă să cerceteze împrejurimile cât timp ea vorbi cu persoana de la celălalt capăt al firului.

Sufrageria era mică şi plină de diferite plante de interior.Pe televizorul aşezat într-un colţ erau mai multe poze înrămate, iar carcasa de la şemineu găzduia ceea ce părea să fie o colecţie de sticle antice.

Trecu totul în revistă cu plăcere, încercând să-şi amintească ultima dată când fusese într-o casă particulară. Totuşi, se simţea confortabil. Nu doar fiindcă nu-i cunoştea pe proprietari, ci pentru că îşi petrecuse timpul în închisoare. Dacă perechea ar fi aflat vreodată de prezenţa lui acolo, s-ar fi uitat peste tot ca să nu lipsească ceva. Obişnuinţa îl făcu să se întrebe cam cât valora televizorul şi colecţia de sticle. Se dădu un pas înapoi aşezându-se mai aproape de uşă. Îşi ridică privirea când Mel puse receptorul în furcă.

— Bineînţeles că este diferit de ceea ce ştiu eu, spuse el, zâmbind timid. Mel simţi un val brusc şi neaşteptat de tandreţe pentru el, şi se întrebă cum fusese viața lui după gratii.

— Da, sunt convinsă că este. Dar gândeşte-te, în scurt timp vei avea un loc al tău.

— Nu va fi atât de curând, spuse el, gândindu-se dacă ea avea idee de când visa el la asta. Nu va mai trebui să împartă baia cu nimeni sau să încerce să adoarmă, în timp ce colegul său de carceră sforăia.

— Ai găsit vreun remorcher? o întrebă el, nedând glas nici unuia din gândurile sale.

Ea încuviinţă din cap. Nu-i mai era frică de el, acum că ştia adevărul.

— Există un singur remorcher în oraş. Îl folosesc chiar acum, dar îl vor aduce aici cam într-o oră. Se opri.

— N-ai vrea o ceaşcă de cafea? Nu are rost să ne grăbim şi ştiu că prietena mea nu s-ar supăra. Kane ridică din umeri. Nu prea era mare băutor de cafea, dar îi surâse ideea de a mai petrece câteva minute în acele locuri tihnite. Caraghios cum închisoarea te face întotdeauna să apreciezi.

— Da, sigur, spuse el, urmând-o într-o bucătărie imaculată. Lui Mel nu-i luă atât de mult să găsească cele necesare pentru cafea. Îşi petrecuse multe seri sorbindu-şi cafeaua în bucătărie după repetiţiile de la cor, când ea şi Camille stăteau de vorbă despre câte-n lună şi în stele până noaptea târziu. Îi făcu semn lui Kane să se aşeze la masa micuţă, în timp ce ea strângea cafeaua măcinată din filtru şi o punea într-o cutie de tablă. Apoi o presă, şi se răsuci, când îl auzi pe Kane chicotind la masă. Arăta mai puţin fioros când zâmbea. Avea dinţii de un alb strălucitor, în contrast cu barba.

— Ce e aşa de amuzant? întrebă ea.

— Credeai că am evadat. Începu şi ea să râdă.

— Ce voiai să cred? Nu mi-ai scris că te eliberezi. Nu mi-ai răspuns la nici una din scrisori.

— Nu prea îmi place să scriu.

— Se vede.

— Aşa că de ce mi-ai tot scris? o întrebă el pentru a doua oară în mai puţin de o oră. Ea îl privi.

— Speram să schimb ceva.

— Ai schimbat. Ea ridică o sprânceană şi ştiu că voia să-l descoasă. Decise că era timpul să schimbe subiectul.

— Crezi că am vreo şansă să găsesc vreo slujbă pe aici? întrebă el în schimb, supraveghindu-i reacţiile îndeaproape. Mel nu încercă să-şi

mascheze surpriza.

— Te gândeşti să rămâi în Hardeeville?

— Te-ar deranja?

— Nu, bineînţeles că nu.Mă surprinde, doar atât. N-aş fi crezut că unul ca tine poate fi atras de viaţa de provincie.

— Unul ca mine? Se încordă. Vrei să spui, un fost deţinut? Ea roşi.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Doar că vezi, Hardeeville este'un oraş mic şi nu prea ai ce face aici. Sora mea, Blair, urăşte să stea aici. Vine doar când are probleme la New York.

— De asta este acasă acum? Mel îşi dădu seama că trebuia să fi spus prea multe.

— Nu e fericită de modul cum decurge cariera ei, zise ea hotărând că mica ei confidenţă nu-i va răni sora.

— Credeam că mergea bine cu manechinele. Mel deschise dulapul ca să ia două ceşti de cafea.

— Vrea să devină actriţă. De asta s-a dus în primul rind la New York. Are nişte roluri mici pe ici pe colo, dar nimic semnificativ. Deşi Blair se întreţinuse bine datorită carierei ei de model şi îşi permisese să se tragă de şireturi cu cei bogaţi şi faimoşi, nu reuşise niciodată să dea lovitura. Acum, la douăzeci şi opt de ani, începea să intre în panică. Cum feţe mai tinere apăreau pe coperţile revistelor,

Blair voia să se axeze pe ceva mai serios şi mai stabil.

— Cum bei cafeaua? întrebă Mei, schimbând subiectul.

— De trei ani o beau neagră, răspunse el, mulţumit acum că avea de unde alege.Aş vrea să

încerc ceva diferit. Ea pusese în ceaşcă frişca şi zahăr, amestecă, apoi i-o oferi. El luă o înghiţitură şi fu tentat să închidă ochii de plăcere absolută. Era ciudat că oamenii o luau de bună. Până să intre în închisoare, nu apreciase niciodată nici cel mai mărunt lucru. Acum era recunoscător pentru orice.

— M-aş putea obişnui cu asta. Mel zâmbi, alăturându-i-se la masă. Era amuzant să-i vezi reacţia la lucrurile noi. Îl făcea mai vulnerabil, deşi era sigură că va nega acest lucru până la ultima suflare.

— Deci, ce fel de slujbă cauţi?

— La *Leavenworth* am lucrat în atelierul de tipografie, aşa că m-am gândit că aş putea căuta în domeniul ăsta.

— Avem o tipografie în Hardeeville, dar îi cunosc personal pe proprietari, i-aş putea vizita…

— Aş prefera să n-o faci, spuse Kane, gândindu-se că deja făcuse destul pentru el.

Nu voia să-i fie dator ei, sau oricui altcuiva. Văzând-o surprinsă, continuă:

— Înţeleg. El dădu pe gât ceaşca de cafea şi o puse jos.

— Totuşi, ţi-aş putea urma sfatul în privinţa locuinţei, spuse el. Prefer ceva ieftin.

— În oraş există pensiunea Yardley, îi spuse Mel. Nimic modern, dar ceva curat şi ieftin. Poate că o să ai baie comună. Kane se încruntă. În regulă, trebuia să împartă toaleta pentru ceva mai mult timp. Nu pentru o veşnicie.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, murmură el. Se uită la ceasul de perete.

— Mai bine ne-am duce după maşina ta. Mel

clăti ibricul de cafea şi ceştile şi le aşează pe un prosop ca să se usuce. Actul avea o anumită intimitate. Ea cercetă câteva plante din fereastră pe care le udase cu două zile în urmă, ca să se asigure că îngrăşământul era încă umed.

Odată ce se convinse că totul era în ordine, îl urmă pe Kane în faţa uşii de la intrare, şi încuie.

— Ai avut vreodată locul tău? întrebă el în timp ce o porniră de-a lungul drumului, el cu sacul aruncat pe un umăr. Ea scutură din cap, bucuroasă că plimbarea nu era aşa de tensionată ca cea de la venire.

— Am locuit întotdeauna cu tata.

— Mama ta unde era? Întrebările lui o tulburară pe Mel şi o atinseră în hotărârile dureroase pe care le luase anul trecut în ceea ce o privea pe mama ei.

— Mama nu era fericită cu noi. Ura Hardeeville la fel de mult ca şi Blair. În ceea ce mă priveşte, nu contează dacă nu am s-o mai văd vreodată. O, uite, a venit remorcherul, spuse ea mărind pasul. Îi era recunoscătoare diversiunii. Ori de câte ori discuta despre mama sa, îi rămânea un gust amar.

Aerul se răcise considerabil la vremea când Mel parcă în faţa casei cu Kane care o escorta pe motocicletă. Odată ce maşina ei fusese scoasă din şanţ, el sugerase să o ducă la o spălătorie de maşini ca să o cureţe. Din fericire, maşina nu fusese lovită. Ea se simţise atât de mulţumită, încât insistase ca Kane să vină la cină.

Mel îl observă studiind totul îndeaproape în timp ce-şi parca motocicleta şi descăleca. Era bucuroasă că ea şi tatăl ei reuşiseră să o scoată la

capăt cu mizeria din curte. Vasele de lemn cu gard viu erau aproape aranjate, mazărea era în floare, răspândind o multitudine de culori. Un priboi imens, Martha Washington, atârna pe veranda din faţă.

— Ei bine, iată-ne, spuse ea, îndată ce coborî din maşină.

— Arată ca o pictură de Norman Rockwell, zise Kane însoţind-o pe poteca de dale, care conducea spre mica fermă.

— Cunoşti opera lui Norman Rockwell? El o privi rece.

— Mda, când nu fur portofele şi tai beregate, îmi place să studiez problema asta.

Ea simţi cum obrajii i se colorau.

— Nu asta am vrut să pun.

— Oare? în mod evident, ea îl considera un ignorant şi un falsificator. Şi poate că fusese aşa ceva înainte să fie închis, dar îşi utilizase timpul cu folos, Ţinuse numărul săptămânilor şi lunilor…

— Kane… Ea se opri şi îi întâlni privirea neguroasă. Nu îți pot fi prietenă dacă pui sub semnul întrebării tot ceea ce îţi spun.

El o studie în profunzime. O judecase greşit? Toată viaţa lui fusese tratat ca un gunoi. Ce făcea ca ea să fie diferită? Voia să întrebe, dar simţea că nu o cunoştea îndeajuns de bine.

— N-am mai întâlnit niciodată o femeie care să roşească atât de uşor ca tine, spuse el în schimb, abordând alt subiect ca să fie mai sigur pe el. Mel s-ar fi aşteptat ca el să-i spună orice altceva, numai asta nu.

— Da, mă rog, eu nu am întâlnit niciodată un bărbat care să se aprindă aşa de repede. Ea

zâmbi, sperând să uşureze tensiunea dintre ei.

— Hai să intrăm. Nu ştiu cum ţi-e ţie, dar mie mi-e o foame de lup.

Cu sacul aruncat pe un umăr, Kane o urmă pe poteca din faţa verandei, în timp ce un motan gras se trezi din moţăiala lui şi o luă la fugă spre Mel, frecându-i-se de picioare, pe când ea urca treptele. Mel râse oprindu-se destul de mult timp ca să-l mângâie afectuos.

— El e Hercules, zise ea, prezentându-l pe Kane animalului. Cineva l-a găsit în Dumpster, pe jumătate mort de foame, când avea doar câteva zile. Eu şi cu tata l-am hrănit cu pipeta ca să îl ţinem în viaţă. Kane se aplecă şi scarpină pisica pe după o ureche. Drept răspuns, ea începu să toarcă.

— Nu arată de parcă ar fi pierdut o masă.

Mel fu cât pe ce să răspundă, când uşa din faţa casei fu deschisă de către o blondă care poate fi descrisă ca arătând al naibii de tare.

— Ce ţi-a luat atât de mult să te întorci? întrebă ea. Tata vrea să cineze. Ochii i se opriră asupra lui Kane, mărindu-se de surpriză. Îşi încrucişă braţele la piept şi păşi înapoi, de parcă simţise brusc nevoia să se apere.

Kane se mută de pe un picior pe celălalt. Se simţi brusc ca o paiaţă sub privirea înspăimântătoare a femeii.

— Acesta este Kane Stoddard, zise Mel jenată de impoliteţea surorii ei. Blair nu are sânge diplomatic. El e nou venit în oraş. Ea se opri brusc, observând modul în care se uita Kane. Nu o surprindea. Cei mai mulţi bărbaţi nu-şi puteau lua ochii de la sora ei.

— Kane, ea e Blair. Kane dădu să întindă mâna, apoi se răzgândi.

— Încântat de cunoştinţă, spuse el urmând-o pe Mel înăuntru, în timp ce Blair îl privea de parcă se aştepta să scoată un pistol şi să tragă.

— El de ce a venit? întrebă Blair. Kane se încordă. Femeia îl judeca şi nu ştia mai nimic despre el. Toate suspiciunile lui năvăliră, toată furia. Undeva în mintea lui, o voce îşi bătea joc de el. Era fiul lui Harmon Stoddard. Nu valorase niciodată nimic pentru nimeni. Mel observă privirea lui Kane şi trebui să se mişte rapid.

Aşa iritată cum era din pricina comportamentului lui Blair, nu putea arunca toată vina pe ea. Kane nu arăta ca genul de om pe care să-l aduci la cină.

— Mi-am lovit maşina întâmplător la Ropper's Road, îi spuse ea surorii ei.

Kane m-a aşteptat până când a venit remorcherul. L-am invitat la cină.

Ai băgat cotletele de porc în cuptor? întrebă ea, sperind să devieze de la subiectul Kane. Blair îi aruncă o privire care sugera că, în mod evident, îşi pierduse minţile în fundul acelui şanţ.

— Ştii că nu ştiu să gătesc.

— Am încercat să-i spun cum să o facă, interveni Wilton Abercrowbie, dar a insistat să te aştepte. Mel se întreba uneori cum de familia ei devenise atât de neajutorată.

— Tată, ţi-l aminteşti pe Kane Stoddard, spuse ea, repetându-i cum se rostogolise pe drum.

— Rămâi la cină, da? întrebă Wilton, după ce se convinse că fiica lui era vie şi nevătămată.

— Bineînţeles că rămâne, îi răspunse Mel. Îl

privi pe Kane.

— Ştiu că eşti nerăbdător să te speli, zise ea, sperând ca el să nu ia aluzia drept o ofensă.

— Tată, dacă îi arăţi lui Kane unde este baia, pregătesc eu cina. O, şi Kane, îţi bag hainele în maşina de spălat, dacă doreşti. Mel se grăbi spre bucătărie şi spre frigider, unde găsi pachetul cu cotlete încă învelit în hârtie, aşa cum îl luaseră de la magazin. Se răsuci şi se lovi de Blair, care se afla chiar în spatele ei.

— Vrei, te rog, să faci o salată? o rugă ea pe sora ei, ştiind că era singurul lucru la care aceasta se pricepea.

— Ce crezi că faci? şuieră Blair. Mel se aplecă sub cuptor ca să ia tava de friptură.

— Ce vrei să spui? replică ea obtuză în mod deliberat. Nu avea chef să se implice într-o discuţie aprinsă despre Kane în acest moment. În special că el se afla jos, în hol.

— Ce caută omul ăsta în casă!

— Ţi-am spus. L-am invitat la cină.

— O, bineînţeles, Mei. Blair scoase un oftat exasperat. Nu-i destul de rău că tu şi tata culegeţi fiecare animal pe care îl găsiţi. Trebuie să aduceţi acu' şi vagabonzi acasă? Nu vezi că omul este dezgustător?

— Hainele lui sunt murdare, dar asta fiindcă este pe drum de mai multe zile. Rupse pachetul de carne. Ştiu că arată dur, Blair.La început am fost şocată. Dar odată ce îl cunoşti... Blair se dădu înapoi, de parcă primise o palmă.

— Nu inteţionez să îl cunosc. Omul arată ca un puşcăriaş.

Wilton Abercrowbie intră în cameră.

— Şterge-o de aici, Blair. El chicoti la propriile sale cuvinte.

— Tată, nu pot crede că ai lăsat-o pe Mel să-l aducă pe omul acela îngrozitor aici.

Wilton îşi croi drum spre frigider, de unde luă o cană cu ceai.

— Asta este şi casa lui Mel. Poate aduce aici pe cine doreşte. Privi spre fiica lui mai mare.

— L-am invitat să rămână aici peste noapte. Toată culoarea se scurse din obrajii lui Blair.

— Doamne, eşti la fel de rău ca şi ea.

— Unde o să doarmă? îşi întrebă Mel tatăl încercând să ignore ifosele soră-si. În momente ca acestea nu putea să nu se întrebe de ce Blair nu reuşise în cariera de actriţă.

— Poate dormi în mansardă, zise Wilton. Mai este o saltea depozitată acolo, după câte îmi amintesc.

— Nu ştiu, e al naibii de cald în mansardă, spuse Mel, apoi se gândi că era destul de bine faţă de confortul cu care era obişnuit Kane.

— O să aduc ventilatorul ăla imens din garaj. Asta o să răcorească deşertul Sahara.

Blair dădu din cap cu tristeţe.

— Amândoi sunteţi săriţi de pe fix, ştiţi asta?

— Destul, o apostrofă Wilton. Ştii ce simt când trebuie să-i ajut pe cei nefericiţi.

— Da, tată, ştiu ce simţi, zise ea. Dar nu este datoria ta de creştin să inviţi golani în casă. Blair încercă să o aducă pe Mel în fire, în timp ce terminau de aranjat masa.

— Bine, fă cum crezi, zise ea. Dar nu te aştepta ca eu să fiu amabilă cu tipul ăsta.

Cotletele de porc fuseseră prăjite până căpătaseră o tentă maro-aurie, cartofii pasaţi până când nu mai găseai nici o bucăţică întreagă, şi biscuiţii aşteptau să fie turnaţi în sucul de carne pregătit de Mei. Mai era mazăre de câmp cu ceapă prăjită şi roşii înăbuşite, toate din grădina de zarzavaturi de anul trecut a lui Mel.

Voia ca totul să fie perfect. Nu fiindcă avea un musafir, ci un bărbat care nu mai mâncase de trei ani o mâncare gătită în casă.

Dar unde era Kane? Stătuse în baie mai bine de o oră. Mel îşi drese glasul.

— Tată, cred că mai bine ai mai bate o dată în uşă.

— Am bătut deja de două ori.

— Poate că nici nu e acolo, zise Blair. Mai mult ca sigur că a furat prescripţiile medicale şi a ieşit pe fereastră. Ridică furculiţa şi începu să-şi mănânce salata, anunțându-şi familia că se săturase să mai aştepte.

Sunetul uşii de la baie care se deschise, tăie orice replică pe care Mel ar fi putut să o dea. Stătea complet liniştită, în timp ce în hol se auzea zgomotul paşilor care se apropiau. Cu spatele la uşă, Mel nu-l văzu pe Kane intrând. Tot ceea ce văzu, fu expresia şocată de pe faţa lui Blair, urmată de zăngănitul furculiţei pe care o scăpase din mână. Zgomotul o făcu pe Mel să tresare.

Îşi răsuci capul şi, văzându-l pe Kane, rămase cu gura căscată.

Barba sură se dusese, lăsând vederii o faţă devastator de frumoasă, încât Mel se temu că ar putea leşina din nou.

CAPITOLUL 4

Kane stătu acolo un minut încheiat, simţindu-se foarte ruşinat de privirile cu care fusese întâmpinat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el. Mel îşi găsi cuvintele în cele din urmă.

— Te rog, Kane, iartă-ne că ne-am uitat aşa la tine. Doar că arăţi atât de diferit, încât de-abia te-am recunoscut fără barbă. Transformarea era diferită de tot ceea ce văzuse până acum. Avea o faţă puternică, senzuală, o falcă pătrată care sugera fie încăpăţânare fie hotărâre. Părul lui, încă ud de la duş, era dat peste cap cu o bandă elastică. Kane îşi frecă obrazul.

— Am tot aşteptat s-o dau jos, mărturisi el. Începuse să mă mănânce.

— Te rog, vino lângă noi, spuse Wilton, evident grăbit să înceapă să mănânce.

Mel se întrecuse pe sine de data asta. Kane ocupă scaunul liber.

— Totul arată minunat, spuse el, simţindu-se nelalocul lui la demodata masă de pin.

— N-ai vrea nişte cartofi piure, Kane? întrebă Blair cu o voce în care, literal, curgea miere. Trei perechi de ochi urmăriră vocea radioasă a lui Blair, aflată la celălalt capăt al mesei. Femeia care jurase cu o clipă înainte că nici măcar nu-i va mai vorbi, trecuse printr-un soi de transformare. Mel era atentă la privirea surprinsă a lui Kane în timp ce accepta castronul cu cartofi piure de la sora ei. De câte ori afişase un asemenea farmec în munca ei, nici un bărbat nu i-ar fi rezistat.

— Tu nu serveşti? întrebă el. Blair zâmbi până când îi apărură gropiţele.

— Eu servesc numai salată, din păcate.

— Blair mănâncă doar mâncare pentru iepuri, spuse Wilton, tăind un cotlet de proc cu furculiţa. Clipi din ochi spre Kane.

— Nu-şi poate permite să se îngraşe.

— Ţi-am spus deja, tată. O cameră de luat vederi adaugă între zece şi cincisprezece grame unui corp. Nu-mi pot ascunde surplusul de kilograme sub tricourile largi, aşa cum face Mel. Mel îşi simţi obrajii arzând la remarca aceasta, dar fu determinată să nu o lase pe sora ei să o necăjească. Ştia că Blair punea accent asupra mâncării mai mult decât era necesar, dar ea presupunea că avea de-a face cu faptul că greutatea constituia o mare problemă în meseria ei. Totuşi ştia că ea se ducea şi ciugulea din resturi şi rămăşiţe. Aşa trist cum părea, simţea că nu era cazul să discute cu sora ei despre asta.

— Îmi place să mă simt bine, spuse Mel ridicând din umeri cu indiferenţă.

Cred că sunt norocoasă că se poartă tricourile largi.

— Nu trebuie să schimbi nimic, spuse Kane, întrebându-se de ce Mel nu se apără împotriva surorii ei, când el ar fi fost mai mult decât bucuros să o trimită undeva pe blonda costelivă. Îmi plac femeile sănătoase. Mel rămase cu gura căscată auzind acest comentariu şi aproape că scăpă castronul cu cartofi piure pe care el i-l întindea. Îşi ridică privirea spre el şi văzu că o privea sincer şi aprobator.

— Mulţumesc, reuşi ea să îngaime, întrebându-se în acelaşi timp dacă doar o compătimea, învăţase cu mult timp în urmă să nu ia în serios

remarcile lui Blair.

Blair îşi băgase mâneca hainei în salată.

— Da, asta este Mel a noastră pentru tine. Întotdeauna a fost sănătoasă ca un cal.

Aşa că, spune-mi, Kane, ce te aduce la Hardeeville?

— Am auzit că se trăieşte frumos pe aici, spuse el jenat de atenţia pe care i-o acorda femeia. Blair nu încetase să se holbeze la el şi să critice încă de când intrase în cameră. Era jenant, în special în faţa lui Mel, care avea mai multă minte decât să-şi piardă vremea cu prostiile astea. Se simţise mai în largul lui când Blair nu-l plăcea.

— Caut o slujbă ca să mă aşez, adăugă el.

— Înţeleg că eşti din Leavenworth, zise Blair. Ce făceai acolo?

Kane se uită spre Mel, apoi iar spre blondă. Trebuia să facă un lucru dificil.

— Am fost închis pentru crimă. Blair fu cât pe ce să scape furculiţa cu salată din mână. Wilton aproape că rămase sprijinit în cotletul său. Mel vărsă ceaiul cu gheaţă pe bluză, apoi încercă să-l cureţe cu şerveţelul. Kane îi aruncă o privire de scuză formală.

— Îmi pare rău. Nu cred că era corect să mint. Am presupus că vor afla şi ei mai târziu. O tăcere profundă se lăsă în cameră.La celălalt capăt al mesei, Wilton se foia nervos în scaun. O privi pe Mel.

— E adevărat? Ea îl privi pe Kane, apoi din nou pe tatăl ei.

— Da, tată. I-am scris lui Kane la închisoarea *Leavenworth* anul trecut. Ea îi povesti cum reverendul Potts îi dăduse numele lui. Wilton îşi

îndreptă atenţia spre Kane.

— Dacă ai fost condamnat pentru crimă, cum de ai scăpat?

— L-au găsit pe adevăratul criminal.

— Spui că nu tu ai făcut-o? Kane îi întâlni privirea. Observând privirea periculoasă a lui Kane, lui Mel îi îngheţă sângele în vine. Dar apoi, de ce să nu fi fost furios: nu făcuse decât să se apere încă de când pusese piciorul în oraş.

Blair îl privi pe Kane. Era clar că se gândea la faptul că el nu era atât de bun ca să stea la aceeaşi masă cu ea.

— Cât ai fost închis?

— Trei ani.

— O, Doamne! Blair îi aruncă lui Mei o privire îngrozită.Ai adus un criminal înrăit în casă?

— Destul, Blair, zise Wilton. Domnul Stoddard este musafirul nostru. Nu ştiu cum îţi tratezi musatirii la New York, dar noi aici îi tratăm cu respect. Acum aş vrea să-mi iau masa liniştit, dacă nu te superi.

— Dar, tată... Wilton îi aruncă o privire care o reduse la tăcere. Kane se relaxă. Mel oftă uşurată. Blair rămase posacă pe tot timpul mesei şi Mel fu mulţumită când, în cele din urmă, se scuză şi se duse în camera ei. Wilton se scuză pentru comportamentul fiicei lui mai mici.

— Blair este nefericită acum cu viaţa ei, îi spuse el lui Kane. De asta loveşte în toată lumea. Odată ce-şi va rezolva problemele, va reveni la normal.

Kane zâmbi mohorât, cu buzele strânse.

— Poate e mai bine să plec.

— Prostii. Asta e casa mea şi insist să rămâi. Wilton se ridică de la masă şi îşi duse farfuria la

chiuvetă.

— Nu te zbate să cureţi bucătăria la noapte, tată, îi spuse Mel, cum obiceiul lui era să ajute la curăţat, de vreme ce ea gătea. Strâng eu. Wilton zâmbi şi o bătu uşurel pe umăr.

— Vei avea grijă ca Kane să se aranjeze? întrebă el.

— Desigur. Îl privi plecând, apoi îşi întoarse privirea spre Kane. Expresia încordată îi dispăruse de pe faţă şi îi fusese înlocuită de un zâmbet curios, neaşteptat, asemenea zăpezii din iulie. Se întrebă dacă avea vreo idee de cât de bine arăta când nu se încrunta. Era un pachet de nervi când se afla singură în aceeaşi cameră cu el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când el continuă să o privească lung.

— Tu şi tatăl tău sunteţi foarte apropiaţi.

— Nu este nimic rău în asta, nu? replică ea, simţindu-i cenzura din glas.

El ridică din umeri.

— Nu, atâta timp cât eşti fericită. El se opri. Ştii, niciodată, cât timp mi-ai scris, nu ai pomenit că ar exista vreun bărbat în viaţa ta. Mel se încordă.

— De obicei nu discut despre viaţa mea intimă cu străinii, spuse ea, dar dacă tot mă întrebi, îţi voi spune că mă văd cu cineva de şase luni încoace. Suntem împreună.

Într-un fel. Ea îşi imagină că asta va explica de ce se întâlnea de şase luni doar cu un singur bărbat. Era mai bine decât să-i spună că nimeni altcineva nu-i mai dăduse întâlnire. El ridică o sprânceană, întrebător.

— Cum adică, eşti într-un fel cu cineva?

— Ei, pe scurt, soţia lui a murit anul trecut şi i-a

lăsat cu o fiică de crescut. Nu vrem să ne pripim de dragul ei.Ar putea crede că vreau să iau locul mamei ei. Se opri.

Totuşi, eu şi cu Amy suntem foarte apropiate. O ajut la lecţii şi o iau la cumpă-rături când are nevoie de îmbrăcăminte. Ce-i poţi cere unei fetiţe de opt anişori.

— Şi tatăl ei? întrebă Kane, simţindu-se protector faţă de femeia care părea să facă atât de multe pentru alţii. Nu ar trebui să-l lauzi şi pe el?

— Harper Beckwood este un om minunat, spuse ea ca să se apere. Are o slujbă bună la Comisia învăţământului şi activitate la biserică. Toţi îl iubesc.

— Pare să fie un adevărat sfânt, zise Kane sarcastic. Auzind cum bărbatul devenise celebru, îşi reaminti de modul în care îşi ratase viaţa. Mel îi observă nota din glas şi se întrebă dacă îl jignise. Era imprevizibil ca vremea de primăvară. Poate că n-ar fi trebuit să-l laude atât de mult pe Harper.

— Şi tu ai o grămadă de calităţi, Kane. El o privi ferm. Ştia că ea încerca doar să fie amabilă dar îl deranja al naibii de tare că-i putea citi emoţiile atât de uşor.

— Îţi spun eu ce facem, zise el, vrând să schimbe subiectul. Hai să vedem cât de repede putem curăța pe aici. Tu speli și eu șterg.

Se lăsase deja înserarea când Mel îl conduse pe Kane afară, în spatele unui ţarc, unde se aflau şase câini de mărimi şi rase diferite.La un capăt erau aşezate mai multe coteţe pentru câini, făcute evident, ca să le ofere protecţie împotriva frigului şi a ploii. Când se apropiară de ţarc, câinii

începură să latre sălbatic.

— Îţi aparţin? o întrebă Kane, imaginându-şi că erau ai ei, că Mel trebuia să fie o straşnică iubitoare de câini. Ea râse.

— Doamne, nu. Se opri lângă o portiţă şubredă, o descuie şi se strecură cu grijă, astfel ca nici un câine să nu scape. Deodată fu înconjurată de un grup de corcituri care dădeau din coadă, şi ea se opri să-i mângâie şi să le vorbească fiecăruia în parte. Din fericire, îşi luase pe ea blugii vechi.

— Lucrez voluntar la programul local de adopţie al căţeluşilor, spuse ea, făcându-i semn să-i dea geanta cu mâncare pe care o luase cu ea.

Începu să umple castroanele, împărţind corect, astfel încât să se asigure că le ajungea la toţi. Cum începură să mănânce, se liniştiră.

— Dacă cineva găseşte unul răzleţ, mă cheamă. Eu ţin animalele până când sunt adoptate.

— Trebuie să coste mult, spuse Kane.

— Clinica noastră veterinară locală ne ajută la cheltuieli, iar oamenii sunt amabili şi fac donaţii atunci când adoptă vreun animal. Kane râse la vederea unui căţeluş zburdalnic, care mânca dintr-un castron stând cu picioarele din faţă în mâncare. Mel îi urmări privirea şi surâse.

— Ăsta este Bucăţică, zise ea. Mama lui a fost omorâtă pe şosea când el şi sora lui aveau doar zece zile. Pentru fete am găsit locuinţe. În scurt timp va avea şi el una. Toată lumea iubeşte câinii. E cel mai mare câine şi mi-e greu să-l plasez.

Kane nu se putu abţine să nu se întrebe cum de reuşea ea să o scoată la capăt cu toate responsabilităţile astea. Era evident că familia ei depindea întru totul de ea. Să fie oare ăsta motivul

pentru care nu se căsătorise?

— Dă-mi alea două găleţi, zise el, arătând spre cele două cuve în care ţineau apa pentru câini. Le umplu eu. Ea i le dădu, apoi îşi făcu timp să cureţe coteţul cât mai bine posibil. Kane se întoarse cu găleţile şi îşi făcu singur loc pe poartă. Cei mai mulţi câini se opriră din mâncat ca să vadă dacă figura cea nouă era prietenoasă. Se aşeză pe vine şi le vorbi blând animalelor, surprinzând-o pe Mel cu o latură care nu i-o cunoscuse înainte. Vocea lui inspira încredere. Era puternică dar blândă şi convingătoare. Când Mel termină de curăţat, el o câştigase şi pe ea şi pe căţei.

— Asta este cea din urmă sarcină? Întrebă Kane, fiind satisfăcut de activităţile simple. În închisoare se oferise voluntar pentru orice fel de muncă.

— Nu chiar, spuse ea zâmbind într-un fel care sugera că pe cea mai bună o păstrase la urmă. Mai trebuie să dăm lături la porc.

— Glumeşti, nu? Kane se uită în jos la mistreţul de Yorkshire care începuse să sforăie pe nas şi să grohăie, când Mel apăruse cu găleata de mâncare. Turnă conţinutul în troacă.

— Ţi-l prezint pe Cotlet de Porc, zise Mel aplecându-se peste gard ca să scarpine porcul pe după ureche. Îl creştem de mic. În fiecare an tata ameninţă că îl face cârnaţi, dar nu are inima asta.

— Deci de asta opreşti resturile de mâncare, zise Kane, amintindu-şi cum refuzase să arunce ceva când curăţau.

— Am scăpat de cele câteva vaci pe care le aveam fiindcă nu ne puteam ocupa de ele. Avem o capră la izlaz pe care o cheamă generalul Lee. Sare pe ici pe colo şi rumegă prosoapele şi

hainele. Kane o privi lung, apreciind faptul că îşi schim-base hainele de bibliotecă. O răsuflare caldă îi mângâie obrazul aducând cu sine un parfum de trandafiri.

— Eşti norocoasă să ai o casă aşa de plăcută, spuse el, gândindu-se la coclaurile în care copilărise. Să nu o iei de bună.

Pe Mel o surprinse remarca lui. Ce ironie, ca el să facă acest comentariu, când ea îşi petrecuse ultimii ani întrebându-se dacă asta era viaţa. Bineînţeles, erau Harper şi Amy. Chiar dacă ea şi Harper nu erau într-un amor nebun, îşi dorea ca într-o zi să aibă o familie a ei.

— Da, presupun că sunt norocoasă, spuse ea, apoi se întrebă de ce tânjea după ceva mai mult. Era aproape ora nouă când Mel îl conduse pe un şir de trepte spre mansardă, ducând aşternuturi curate pe braţ. Încăperea era mică şi umplută efectiv cu cutii şi mobilă veche. Un pat extensibil era lipit de un perete, iar alături ventilatorul imens îndreptat spre el. Wilton avusese grijă să deschidă ferestrele, ca aerul rece să poată pătrunde înăuntru.

— Regret că asta este tot ceea ce îţi pot oferi, spuse ea începând să-i facă patul.

— E-n ordine, o asigură Kane, privind-o trebăluind. De câte ori se apleca înainte o privea cu coada ochiului. Era plinuţă, uşor grăsuţă. Ştia că trebuia să se arate mai încântat în privinţa camerei: era curată şi intimă, şi cel mai bun loc pe care îl avusese în ultimii trei ani.

— Mai ai nevoie de ceva? îl întrebă ea pe Kane, însoţindu-l în mijlocul camerei ca să poată sta dreaptă fără să se lovească la cap.

El o privi la lumina becului alb, fără abajur. Era drăguță. Șuviţe cârlionţate îi căzdeau libere din cocul de la şapte, atenuând severitatea coafurii. Pielea ei catifelată strălucea în nuanţe ivorii.

— Nu cred, spuse el în cele din urmă.

— Atunci, dacă nu te superi, plec să fac o baie. Îşi dorea ca ea să nu fi spus asta. Îi năvăliră în minte imagini ale trupului ei gol scăldându-se în vechea cadă de porţelan de jos. Stomacul i se încordă. Falca i se zbătea. Nu trebuia să se gândească în felul acesta la ea. Ea era femeia care îi redase demnitatea în societate. Se întâlnea cu un bărbat foarte respectat. În afară de asta, nu se oferise niciodată să-i fie mai mult decât o prietenă.

— Îţi sunt recunoscător pentru tot, zise el, forțându-se să zâmbească.

Mel fu tentată să-i spună că ar trebui să înceapă să zâmbească, în loc să se încrunte. Faţa lui chipeşă era luminată de o frumuseţe pasională, senzuală, care o făcu să se întrebe încă o dată de ce purtase barba aceea oribilă. Ochii lui întunecaţi o captivară pentru o clipă, făcând-o să realizeze că erau singuri.

— Cu plăcere, spuse ea oferindu-i în schimb o tentativă de zâmbet. Îl simţea apropiat din motive pe care nu le înţelegea. Poate că instinctul matern o făcea să dorească să-i asigure tot confortul după câte pătimise. Câte nopţi stătuse în pat şi se gândise la el, dacă primea mâncare îndeajuns, sau dacă avea voie să iasă afară la aer curat şi să facă exerciţii. Evident că avusese voie. Avea o condiţie fizică perfectă. Îşi dori să nu fi avut acest ultim gând. Într-un fel, fusese mai puţin încordată când el purta barbă. Acum pierdea timpul degeaba pe

acolo, comportându-se neglijent, când tot ceea ce dorea era să-l privească.

— Ei, mai bine plec, spuse ea, deşi nu o trăgea inima. Kane aştepta. Privirile li se întâlniră în aşteptare, păreau să aibă atât de multe să-şi spună. Să-şi împărtăşească. El ar fi dat orice să-i poată desface părul şi să-l răsfire cu degetele. Nici măcar părul auriu al lui Blair, drept ca o mătură nu îl tenta aşa de tare. Nu se putu abţine să nu-i atingă faţa încă o dată.

Kane ridică mâna spre obrazul ei şi i-l atinse cu gingăşie.

— Te superi? o întrebă el la început, când ea păruse surprinsă şi nervoasă. Când ea se relaxă, îi mângâie faţa cu degetele. Tenul ei îl făcu să se gândească la mierea care se solidificase. Avea pomeţi proeminenţi şi delicaţi, sprâncenele negre şi fin conturate. Era încântătoare în felul în care un bărbat se gândea la florile de primăvară şi la o pajişte înverzită, încântătoare într-un fel care te făcea să te întrebi cum arată dimineaţa, în zori, când deschidea ochii aceia verzi.

Kane îi mângâie gura cu degetul cel mare urmărindu-i buza plină de sus şi gustând-o din plin pe cea de jos. Aveau culoarea piersicilor coapte, în cele din urmă, fiindcă nu putu rezista tentaţiei de a le săruta, se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei. Sărutul, destul de inocent la început, îl zgudui în clipa în care gurile li se atinseră. Uitase cât de bun putea fi gustul unei femei, cât de dulce. Îşi mişcă gura peste a ei, la început mângâietor, apoi devorându-i moliciunea, cufundându-şi limba înăuntru. Avu senzaţia că supsese o acadea dură toată ziua şi în final ajunsese la miezul dulce. Se

putea pierde în gustul şi carnea acelor buze.

Sărutul se adânci, devenind fierbinte şi insistent. Mel fu prea surprinsă la început ca să opună rezistenţă. Curiozitatea, acel sentiment permanent de nelinişte, o îndemnară să îşi desfacă buzele când îi simţi limba apăsându-i gura. Nu credea că sărutul va ieşi de sub control, dar aşa se întâmplase, şi înainte să-şi dea seama, el îşi apăsă pântecul de al ei. Încercă să-l împingă. Era ca şi când ar fi încercat să mute un zid concret. Frica îi pătrunse în suflet. Simţindu-i rezistenţa,

Kane îşi înălţă capul. Făcu un pas înapoi şi îşi trecu mâinile prin păr. Se temea. Nu fiindcă ar fi fost plesnit sau repezit, ci pentru că îşi pierduse controlul.

— Iartă-mă, îi spuse, observând cât de încordat şi de înflăcărat îi era trupul. Tânjea după acea parte a ei, lunecoasă şi umedă. Voia să o sărute până când va uita de mofturile ei, şi îi va răspunde cu aceeaşi afecţiune. Dar nu o făcu. Nu putea forţa o femeie.

— Mai bine ai pleca, spuse el în cele din urmă. Lui Mel nu-i scăpă avertizarea din glasul lui. Ieşi din cameră fără să şovăie şi picioarele i se împleticiră pe trepte. Nu se opri până când nu ajunse în siguranţa propriei camere.

CAPITOLUL 5

Kane stătea pe marginea patului său şi se întreba dacă era destul aer în mansardă. Închisoarea îl făcuse claustrofob, şi ura acest lucru, considerându-l un semn de slăbiciune. Era destul de rău că trebuia să se ocupe de problema

cu nervii. De ce trebuia să se mai teamă şi de spaţii înguste?

Încercă să se gândească la altceva. Se întreba cum era camera lui Mel, dacă adormise, dacă şi ea avea probleme. Nu înceta să se gândească la acel sărut. Ştia că ar fi preferat să o sărute încontinuu, aşa inocent cum începuse. Nu fiindcă nu era pregătit să se lege de o femeie, ci fiindcă femeia era deja în vorbă cu cineva. Nu avea nevoie de complicaţii. Avea nevoie să-şi pună viaţa la punct înainte de a mai implica pe cineva în ea. Astea nu erau singurele motive pentru care era refractar ideii începerii unei relaţii, el o ştia. În timp ce trupul său ar devora cu înflăcărare o femeie dulce şi frumos mirositoare, el nu era pregătit din punct de vedere emoţional.

Închisoarea îl învăţase să nu aibă sentimente şi să nu-i pese de nimic şi de nimeni. Dacă un deţinut era bătut la subsol, era mai bine să stai în banca ta decât să încerci să te bagi, pentru ca mai apoi să primeşti un picior în stomac. Dacă temnicerul cerea o percheziţie corporală totală, cel mai bine era să-ţi imaginezi că nu ţi se întâmplă ţie. Aflase cu mult timp în urmă, din afacerile pe care le făcuse cu tatăl său, că nu trebuia să-l laşi pe celălalt să ştie ce gândeşti.

Era important ca să supravieţuieşti. Kane continuă să stea pe pat, chiar şi când mintea începu să-i joace feste. Nu, camera nu se clătina, şi era oxigen mai mult decât suficient. Putea pleca oricând, dacă avea chef. Nu era încuiat aici. Se ridică şi merse spre centrul camerei, unde tavanul era mai înalt. Respiră adânc.

Îşi aminti din nou ultima sa discuţie cu

temnicerul.

„Un bărbat cu semnalmentele tale a jefuit un magazin al convenţiei din Memphis... A mărturisit mai multe crime, inclusiv pe cea pentru care ai fost condamnat. Povestea lui a fost verificată. Ştia lucruri...”

Kane nu răspunse imediat. Doar îşi frecase barba şi îl fixă pe bărbat cu o privire glacială, într-o lume în care totul avea un preţ şi totul trebuia riscat, fata lui ovală şi batjocoritoare îl ajutase şi îi câștigase respectul râvnit din partea unor criminali înrăiţi.” Deci, ce spui de asta?” întrebă el după o pauză dificilă.

„Spun, domnule Stoddard, că imediat ce întocmim procesul verbal, sunteţi liber”.

Ochii lui Kane arătau neîncredere. Libertate. Era cel mai dulce cuvânt pe care îl cunoştea şi visase la acest moment de trei ani. Treizeci şi şase de luni fără sfârşit.

Era prea bine ca să fie adevărat, un miracol. Dar miracolele nu se întâmplau unor oameni ca el. Brusc, în mintea lui galopau gânduri ciudate şi neliniştite.

Fusese restabilit? Dorea cineva ceva de la el? Nu avea idee ce dracu' putea fi.

Poate că era paranoic, îşi spuse. Dacă temnicerul dorea informaţii, trebuia pur şi simplu să bată palma. Dar apoi, temnicerul ştia din experienţă, că Kane Stoddard nu făcea afaceri şi pariuri, chiar şi atunci când acestea îi serveau ţelului lui, chiar dacă însemnau ridicarea pedepsei.

„Eşti sigur?” spuse el într-un sfârşit. „Sunt sigur, domnule Stoddard. Altfel nu te-aş fi chemat

aici.” Gândurile lui Kane erau deja îndreptate într-o altă direcţie.

Sistemul făcuse o greşeală. „Deci asta e?” întrebă el.” Dar faptul că am fost privat de trei ani din viaţă? Trebuie să pretind că nu s-a întâmplat?” Temnicerul trase de gulerul cămăşii sale de parcă devenise dintr-o dată prea strâmt. Picături de transpiraţie i se prelingeau de pe frunte pe buza superioară.

„Depinde de dumneata, dacă doreşti să obţii o comisie legală, domnule Stoddard”, spuse el. Kane gâfâi dezgustat. „Cu două sute cincizeci de dolari în buzunar?” întrebă ei, ştiind că ăştia erau toţi banii pe care erau obligaţi să i-i dea la eliberare. Ăştia, şi hainele care erau pe el. Celălalt bărbat îşi scoase ochelarii şi începu să cureţe lentilele cu o batistă. Ţinu ochelarii în lumină şi îi cercetă.

„Nu te acuz, domnule Stoddard, dar cineva trebuie doar să se uite la cazierul dumitale ca să înţeleagă de ce juriul n-a avut nici cea mai mică dificultate în a te găsi vinovat.Ai fost închis şi eliberat pentru prostii toată viaţa.”

Lui Kane i-ar fi plăcut să-i bage ochelarii pe gât.

„Şi am plătit pentru fiecare gafă”, spuse el. Pieptul i se încorda de furie. Această furie fusese subiectul celor mai multe întâlniri cu pisihologii închisorii.

„De data asta am plătit pentru ceva de care nu am fost vinovat.”

Temnicerul îşi puse iar ochelarii.

„Recunosc că sistemul nostru juridic nu este perfect. Nu eşti primul om acuzat şi condamnat pentru crimă din greşeală. Dar nu am de-a face cu treaba asta. Slujba mea este să vă ofer cele mai

bune condiţii în care să petreceţi timpul. Exact asta am şi făcut, cu sfaturile şi învăţăturile de care aţi beneficiat.” Făcu o pauză.

„Dar nu îţi putem schimba atitudinea, domnule Stoddard, şi dacă nu te dezbari de ea, n-o să dureze mai mult de şase luni până să te întorci.”

Furia lui creştea văzând cu ochii. Kane îşi strânse pumnii în părţi, luptând cu dorinţa de a-l pocni pe tip drept în falcă. Acest bărbat, în costumul lui sintetic de gabardină, nu avea idee cum era să trăieşti în închisoare.

„O să te văd în iad”, replică el. Acum, în timp ce Kane stătea în mansarda îngustă, ameninţarea temnicerului îi răsună în minte: *Îţi dau şase luni.*

Gândul întoarcerii în închisoare îi îngheţă sângele în vene. Prefera mai bine moartea. Ăsta era motivul pentru care alesese Hardeeville, Mississippi, drept casă, în loc să se întoarcă la Memphis şi la vechii lui prieteni, care probabil l-ar fi propulsat în închisoare cât de curând.

Nu, nu se va mai întoarce niciodată acolo. Va trăi cu speranţa că va reuşi să se trezească dimineaţa fără să se gândească la asta, şi noaptea să doarmă fără să aibă coşmaruri. Kane îşi trecu mâinile prin păr şi încercă să se gândească la altceva.La orice. Iscodi grămada de albume foto de lângă perete şi nu se putu abţine să nu ia unul. Luă albumul în pat şi îl deschise. Fotografiile erau vechi şi confuze, unele dintre ele fiind îngălbenite de vreme. Kane nu recunoscu pe nimeni. Întoarse pagina. O tânără, ceva mai mare ca o fetişcană, îl privea de pe spatele unui ziar zdrenţăros care îi anunţa logodna cu Wilton Abercrowbie. Mama lui Mel, desigur, îşi spuse, studiind fotografia şi

găsind unele asemănări. Hotărî că arăta mai mult ca Blair.La sfârşitul paginii o găsi pe aceeaşi femeie stând lângă un bărbat în care recunoscu versiunea mai tânără şi mai subţire a lui Wilton.

Observă imediat diferenţa de vârstă. Wilton se căsătorise cu un copil.

Pagina următoare o arăta ieşind din spital cu un bebeluş în braţe. Surâse la fotografia următoare a lui Melanie Abercrowbie, un bebeluş grăsun, care avea o buclă răsucită în creştetul capului. Următoarele pagini arătau progresele ei: primul Crăciun, prima sărbătorire a zilei de naştere. Erau fotografii cu Mei în baie, Mei făcând primii paşi, Mei folosind oliţa de noapte. Chicoti la vederea lor. Melanie Abercrowbie i-ar fi tras un pumn ştiind că se uita la pozele ei din copilărie. Blair apăru cam pe la mijlocul albumului, şi nu era nici o fotografie cu cele două fetiţe şi cu o tânără mamă care arăta obosită şi istovită mai tot timpul. Kane termină un album şi luă un altul. De data aceasta, fetele intraseră la şcoala elementară. Le urmări activitatea, apoi îşi dădu seama că ajunsese aproape de sfârşitul albumului şi nu o văzuse cam de mult pe mama lor. Erau poze de-ale lui Wilton şi de ale altora, dar nicăieri nu era de găsit femeia care le dăduse viată celor două fete. Kane închise albumul. Nu dorea să se gândească la suferinţa prin care trecuse Mel de pe urma abandonului de către mama sa. Nu în seara asta, când îl frământau atât de multe griji, ca aceea a găsirii unei slujbe şi a unui loc unde să stea. Nu acum când îşi avea propriile amintiri dureroase.

În cele din urmă, mansarda se dovedi a fi prea de tot pentru el. Kane ştia că trebuia să iasă

dracului de acolo ca să nu înnebunească. Îşi scoase hainele şi scotoci în sac după vechii săi bascheţi. O clipă mai târziu coborî scările în vârfurile degetelor şi se strecură afară pe uşă. Stătu pe treptele din spate, respirând aerul nopţii ca unul care fusese lipsit de oxigen timp îndelungat. Cerul era presărat cu stele. Era bucuros să ştie că putea ieşi afară oricând dorea.La lumina lunii, se plimbă prin faţa casei şi o porni pe şosea. Era tensionat. Începu să alerge. Aerul era rece, biciuindu-i faţa. Muşchii îi erau încordaţi. Nu mai alergase de când fusese eliberat. Avocatul său îl învăţase să-şi folosească nervii şi furia într-un mod care să-l ajute, nu să-i provoace suferinţa.Ca urmare, se apucă să facă jogging şi să ridice greutăţi. Nu doar că îi spulbera tensiunea, dar îl şi menţinea sănătos. Era o diferenţă imensă între a face jogging pe pista închisorii şi a alerga pe un drum deschis, cu faţa în vânt. Asta îi întări hotărârea de a nu se mai întoarce vreodată în închisoare. Va găsi o slujbă şi o locuinţă şi îşi va păstra mâinile curate, fiindcă libertatea era mai preţioasă ca orice.

Kane mai alergă timp de un sfert de oră, apoi se întoarse la casa familiei Abercrowbie. Respiraţia îi era ritmată, pasul liniştit. Îl năpădi o stare de euforie şi simţi că ar putea alerga o veşnicie. Nu observă groapa din drum. Ştia doar că atunci când căzuse, nu făcuse contact cu asfaltul. În schimb, fu aruncat într-o groapă. Durerea era chinuitoare şi la început se gândi că se poate să-şi fi rupt ceva. Murmură o sumedenie de obscenităţi şi se întrebă cum o să facă înconjurul casei într-un picior.

Mel îşi coborî privirea spre bărbatul care dormea întrebându-se oare ce-l determinase să părăsească mansarda şi să se culce în hamacul tatălui său din spatele curţii, când era evident că le servea drept hrană ţânţarilor. Faţa lui făcea dovada mai multor ciupituri. Cum îi privea faţa chipeşă, începu să se gândească la sărutul pe care îl împărtăşiseră, acelaşi sărut care o făcuse să rămână trează aproape toată noaptea şi să privească cerul întunecat. Îşi lăsă privirea să rătăcească peste el, peste umerii trupului solid şi musculos, peste coapsele lui puternice. Tresări la vederea gleznei umflate.

— Kane? îl zgâlţâi ea uşor. Kane deschise ochii şi se uită drept în sus, căutând cu privirea pe toată lumea, de parcă era gata de bătaie. Clipi, străbătut de o durere acută în gleznă.

— Ce vrei? întrebă el, prost dispus de faptul că-şi petrecuse noaptea în hamac, oferindu-le ţânţarilor hrana, pe o întindere de cinci mii de metri.

— Ce faci aici? întrebă ea. Şi ce naiba s-a întâmplat cu glezna ta?

Kane se uită în direcţia piciorului şi văzu că glezna se umflase mai rău peste noapte. Îl duruse ca dracu' toată noaptea, dar nu voia să trezească pe nimeni din casă. Îşi imaginase că hamacul va fi mult mai confortabil decât mansarda.

Totuşi, nu adormise decât spre ziuă.

— Mi-am scrântit-o, spuse el, observând cât de proaspătă arăta Mel în fusta de blugi şi cămaşa albă. Îi povesti cum nu putuse dormi şi cum se hotărâse să facă jogging.

— Pe întuneric?

— Mda. Îşi spusese că fusese mai prost ca un bou făcând acest lucru.

— Îl poţi pune în pământ? El îi aruncă o privire plină de suferinţă.

— Presupun că da.Ar trebui ca cineva să-mi pună puşca la tâmplă ca să o fac.

Ea râse scurt.

— Atunci rămâi pe loc o clipă. Îl aduc pe tata aici. Kane deschise gura ca să protesteze, dar ea plecă înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt. Se întoarse o clipă mai târziu cu Wilton, care purta un halat de baie ecosez. Kane fu forţat să povestească iar cum păşise într-o groapă de pe drum, când făcea jogging.

— Probabil că ar trebui să-l vadă un doctor, zise Wilton, ajutându-l pe Kane să se ridice şi îl sprijini de un braţ, în timp ce Mel îl sprijinea de celălalt. Împreună reuşiră să îl bage în casă.

— E doar o luxaţie, îi asigură Kane în timp ce se aşeza la masa din bucătărie.

Mel deja trăgea o tavă cu gheaţă din frigider.

— O să pun gheaţa pe ea, zise ea. Dacă nu ajută nici asta, îl chem pe doctorul Hadley. Când Blair intră în bucătărie poticnindu-se pe jumătate adormită, douăzeci de minute mai târziu, Kane stătea într-un scaun având pe unul dintre picioare un săculeţ cu gheaţă.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă ea, pe un ton care sugera că orice s-ar fi întâmplat, trebuie să fi fost ceva ilegal.

— Kane şi-a scrântit glezna, îi spuse Mel. S-a dus să facă jogging şi a păşit într-o groapă. Blair se duse drept spre ibricul de cafea şi îşi turnă o ceaşcă.

— Deci, cum o să-ţi găseşti o slujbă cu glezna sucită?

Mel observă privirea dură pe care Kane i-o aruncă lui Blair şi ştiu că era pe cale să explodeze. De ce trebuia Blair să-l incite?

— Sunt sigură că Kane nu şi-a scrântit-o dinadins, spuse ea. În afară de asta, se va vindeca în scurt timp, dacă e îngrijită cum se cuvine.

— Deja mă simt mai bine, zise Kane, cu gura strânsă într-un rânjet. Încercă să se ridice, apoi clipi, întrebându-se cum va acţiona pedala motocicletei sale.

Totuşi, orice era mai bun decât să aibă de-a face cu mucoasa asta.

— Dacă nu te superi, o să-mi iau tălpăşiţa, spuse el, cu vocea plină de mânie.

Wilton păşi în cameră chiar la ţanc şi-l opri, punându-i o mână pe umăr.

— Nu pleci nicăieri până când nu ţi se vindecă glezna. Mel poate aranja canapeaua ca să te poţi odihni. Tonul lui sugera că nu admitea discuţii.

Kane ezită puţin. Deşi se grăbea să scape de blonda guralivă şi să-şi vadă de treaba lui, nu era încă pregătit să-şi ia la revedere de la Mel.

— Trec pe la prânz şi îţi fac un sandviş, spuse ea când Kane păru să se trezească. Zâmbi luminos.

— Te rog, rămâi. Cel puţin până te vindeci. Privirile li se întâlniră. Când ea îi zâmbea astfel, simţea un gol în stomac. Se întrebă cum două surori se puteau deosebi atât de mult.

— Mulţumesc, zise el, promiţându-şi să fie mult mai tolerant cu Blair. Mi-ar plăcea.

— Dar eu? întrebă Blair, atrăgându-şi privirile celor trei asupra ei. Doar nu aveţi de gând să mă

lăsaţi singură cu el.

— Mi-e teamă că nu avem de ales, răspunse Wilton, apoi clipi spre Kane. Sună-mă la magazin dacă îţi dă de furcă.

Petals-n-Things era aşezat vizavi de strada cu primăria. Mel deschise uşa demodată de sticlă şi trase frenetic de clopoţel.

— Acuşi, acuşi, ţipă asistenta lui Mel din camera din şapte.

— Eu sunt, replică Mel. Eunice Jenkins apăru în prag purtând colanţi croşetaţi, o bluză largă şi o vestă tricotată. Părul ei roşu, care era ciufulit, arăta de parcă se putea rupe sub greutatea cantităţii mari de fixativ. Ţinea un coş cu buchete de violete africane, roz şi albe. Prin contrast cu hainele ei, acestea erau aranjate cu gust.

— Ia ghici? spuse ea pe un ton conspirativ. Ed Higginbothom m-a sunat acasă, m-a sculat din pat ca să comande flori pentru nevastă-sa. Cred că se simte vinovat de prânzurile alea lungi pe care le ia cu secretara. Numai că acu' nu le mai spune secretare. Sunt asistente administrative. Mel îşi puse geanta pe tejghea.

— Ce te face să crezi că domnul Higginbothom nu discută afaceri cu secretara sa în timpul meselor? Eunice pufăi dezgustată.

— Ei, drăguţă, eu am fost căsătorită de trei ori. Presupun că ştiu câte ceva despre bărbaţi şi ceea ce ştiu este că cei mai mulţi sunt nişte ordinare şi te vor înşela ori de câte ori li se oferă ocazia.

— Ed şi Martha Higginbothom sunt un cuplu fericit de douăzeci de ani. Nu cunosc un cuplu mai potrivit.

— De unde ştii că sunt fericiţi? De unde ştii că nu stau împreună fiindcă sunt legaţi cu cordonul ombilical? Sau poate că stau împreună de dragul copiilor.

Mel nu prea ştiu cum să răspundă. Eunice nu făcea un secret din faptul că ura bărbaţii şi că lua visurile de căsătorie ale lui Melanie drept naivitate copilărească. Totuşi, se hotărî să nu-i spună lui Eunice despre Kane.

— Deci, cum merge treaba în dimineaţa asta? întrebă ea în schimb.

— Ştii că e prea devreme ca să-ţi spun. Dar cred că va merge greu faţă de cum a fost la Paşti şi la baluri. Ceea ce mă aduce la problema următoare. De ce eşti aici? Credeam c-o să-ţi petreci următoarele câteva săptămâni redecorând magazinul tatălui tău, în timp ce eu am grijă de acest local. Ce s-a întâmplat? Au trecut doar două zile.

— Ai crede că mi-a fost dor de tine? spuse Melanie, încă simţind nevoia să vorbească cu cineva despre Kane. Dar cu cine? Eunice luă geanta lui Mel şi i-o înmână.

— Nu. Ceea ce cred este că uneori te obsedează locul ăsta. Nu-ţi mai face griji.

Spune-mi un lucru pe care tu îl poţi face şi eu nu.

Mel ştiu că nu era nici unul. Eunice fusese alături de ea din prima zi în care deschisese florăria, cu opt ani în urmă. Puteau fi total diferite ca personalităţi, dar amândouă se pricepeau la flori.

— În regulă, plec, spuse ea, dorindu-şi ca Eunice să nu fie atât de necomunicativă uneori. Dar

promiţi să mă suni dacă ai nevoie de mine?

— Ştii bine că da. Acum du-te!

Când Mel ajunse acasă pentru masa de prânz, îl găsi pe Kane stând la masa din bucătărie cu ziarul deschis la pagina cu servicii. Arăta mulţumit.

— Deja mi-am aranjat două interviuri pentru mâine.

— Aşa repede? Crezi că o să fii în stare să mergi?

— Trebuie să fiu. Trei ani am aşteptat să-mi pun viața la punct. N-o să las o gleznă umflată să mă oprească. Mel era bucuroasă să-i vadă atitudinea pozitivă. Scoase ingredientele pentru sandvişuri.

— Unde este Blair? El ridică din umeri şi se cufundă din nou în ziar.

— În camera ei, presupun. Cred că mă evită. Privi în sus spre Mel şi surâse. Tu ce crezi? Mel fu tentată să-i spună că atunci când zâmbea aşa, era cel mai chipeş bărbat din lume.

— Blair este furioasă pe mine acum, spuse ea în schimb. N-o lăsa să se ia de tine.

— De ce este furioasă pe tine? Ea se întinse după pâine.

— N-am stat prea mult împreună de când s-a întors. Am fost ba cu redecorarea magazinului, ba cu altceva. Ştiu că e deranjant pentru ea, dar şi-a ales cel mai prost moment să vină acasă. Totuşi, o să îmi fac timp pentru ea. Pot spune că e deprimată.

— Şi eu aş fi deprimat dacă aş dormi o zi întreagă, îi spuse Kane, împăturind ziarul şi punându-l deoparte. Prietenii nu o vizitează? Mel chicoti.

— Vrei să spui nătărăii locali, aşa cum le spune Blair? Nu, ea nu are prieteni în Hardeeville. Îi înmână o farfurie care conţinea două bologna, două sandvişuri cu brânză şi o mână de cartofi chips. El îi mulţumi.

— Ce-i mai rău, este că nu are maşină şi nu a trebuit să-şi reînnoiască permisul de conducere de când este în New York. Ea oftă în timp ce îi turna o ceaşcă -de ceai cu gheaţă.Aş vrea să o pot ajuta cu ceva. Nu-mi place să o văd atât de nefericită.

— Poate este timpul să nu mai faci pe mama.

— Nu fac pe mama, replică ea. Cum poţi gândi aşa? De-abia ne cunoşti.

Kane îşi puse sandvişul jos şi luă o înghiţitură de ceai.

— Ai dreptate în privinţa asta, zise el. Dar nu trebuie să fiu cine ştie ce filozof ca să văd că te comporţi faţă de ea ca un părinte.

— Nu cumva eşti un psihiatru neştiut? El scutură din cap.

— Am petrecut ceva timp alături de psihiatrul închisorii. De fapt, o dată sau de două ori pe săptămână. Mărturisirea lui o surprinse. Vocea i se înmuie.

— Şi ţi-a ajutat la ceva? El ridică din umeri.

— Cred că da. Obişnuiam să fiu foarte nervos. Mi-am rupt pumnul în câteva ziduri.

Ca să nu mai spun de ferestre. O văzu clipind. Nu, nu e rău.

— De asta făceai jogging în miezul nopţii? Ca să-ţi descarci furia?

Privirile li se întâlniră. Expresia lui batjocoritoare se prelungi o clipă.

— Nu, furia nu avea nimic de-a face cu asta. Tu

m-ai agitat. Mel îl privi la rândul ei pentru un moment, neştiind cum să răspundă. Ce putea spune? Că şi ea zăcuse gândindu-se la el? Decise că cea mai bună tactică era să schimbe subiectul.

— Mai vrei un sandviş? Momentul fusese depăşit. Kane ştia că ea o făcuse intenţionat.

— Nu. Şi nu vreau să te ţii după coada mea cât stau aici. S-ar putea să nu câștig cine ştie ce cursă vreo câteva zile, dar sunt în stare să mă mişc pe aici.

— Cu cât mergi mai puţin, cu atât te vindeci mai repede.

— Şi pentru asta trebuie să amân interviurile până mâine, spuse el. Se uită la ceasul de pe perete.

— Nu trebuie să te întorci la magazin? întrebă el, nevrând să o oblige să stea cu el, când mai avea atâta treabă de făcut. Presupuse că avea mai multe obligaţii decât putea duce. Când ea încuviinţă din cap afirmativ, el continuă.

Ea îşi înăbuşi dorinţa de a urla. Renunţase la dulgherul pe care îl angajase prin telefon, şi era în faza în care îi intervieva pe alţii. Singura problemă era că cereau prea mult şi nu începeau cu lunile.

— Sunt sigură că vom reuşi, spuse ea, nedând nimic în vileag.

Mel cără farfuriile la chiuvetă şi luă pacheţelul pe care-l pregătise pentru tatăl ei.

— Ar trebui să mă întorc, îi spuse.Pe curând. Îi simţi privirea aţintită asupra ei, în timp ce ieşea.

CAPITOLUL 6

Mel verifică fiecare problemă cu multiplii simpli,

să vadă dacă erau făcute corect.

— Foarte bine, Amy, îi spuse ea pistruiatei de opt anişori. Profesoara ta de matematică va fi încântată. Amy radia.

— Am bătut recordul astăzi. Domnişoara Robiins ne-a dat douăzeci şi cinci de probleme cu multipli şi am terminat prima. Am primit un cupon pentru două sandvişuri la Salty Dog Sandwich, şi directorul Barnes a anunţat tare prin megafon.

— Felicitări! Mel n-ar fi putut fi mai mândră. Când o întâlnise pe Amy cu şase luni în urmă, era deprimată şi dărâmată de moartea mamei sale, cu un an în urmă. Şi notele ei avură de suferit. Mel hotărî că ea şi cu tatăl ei -cu care deja se întâlnise de câteva ori -să procedeze cu răbdare în relaţia lor. Amy avea nevoie acum de un prieten mai mult decât orice.

— Bine, domnişoară înţelepţica, spuse Mel. Ce alte teme mai ai?

— Trebuie să studiez pentru testul de dicţie.

— Îţi strig eu cuvintele în timp ce pregătesc caserola. Mel îşi privi ceasul de mână, când se duse spre frigider. Harper o rugase să o ia pe Amy de la internat, astfel ca el să poată participa la şedinţa de lucru până la sfârşit. Nu era prima dată când Mel făcea astfel, şi, cu siguranţă că nu se supăra pentru această mică favoare, dar astăzi era distrată din motive inexplicabile.

Kane plecase în dimineaţa asta, încă şchiopătând şi ea îşi făcuse griji pentru el toată ziua. Dacă nu găsise vreo slujbă? Dacă glezna i se umflase mai rău? Mel îi silabisi lui Amy cuvintele, în timp ce prepara o caserolă cu broccoli şi pui, şi o puse în cuptor să se coacă. Când Harper intră pe

uşa din faţă, ea tocmai se pregătea să bage o încărcătură de prosoape în maşina de spălat. El era la fel de blond ca şi fiica lui, deşi începuse să chelească. Era un bărbat distins şi arăta bine în costumul lui de serviciu. Când nu purta haină, se vedea că începuse să facă burtă. Expresia de pe faţa lui o făcu pe Mel să se oprească.

— Harper, ce s-a întâmplat?

— Spune-mi că nu e adevărat, zise el direct. Mel încercă să îşi dea seama la ce se referea. Nu reuşi.

— Să-ţi spun că nu e adevărat ce, Harper?

— Spune-mi că nu ţii cu adevărat un fost deţinut în casă.

Mel ieşi de pe strada lui Harper câteva minute mai târziu, după ce se asigură că Kane plecase, şi se îndreptă spre oraş, la o pensiune ieftină, unde cineva raportase un câine vagabond. Cum opri la singurul semafor roşu din oraş, la intersecţia dintre tribunal şi florăria ei, rezistă dorinţei de a coborî şi de a o verifica pe Eunice, înainte ca aceasta să plece acasă. Asistenta ei ar fi acuzat-o din nou că este obsedată; apoi şi-ar fi petrecut următoarea jumătate” de oră povestindu-i cât de nenorociţi erau bărbaţii.Pe cât de mult o iubea pe Eunice şi îi aprecia silinţa, pe atât îi displăceau comentariile ei negative despre sexul opus.

În schimb se concentra asupra minunatelor flori de grădină care ornau pajiştea tribunalului. Fiind mult timp membră a Clubului Grădinăreselor, Mel asistase la selectarea şi plantarea florilor. Anul acesta dăduse urzicile şi buruienile cu limba-mării, şi efectul fusese uimitor. Semaforul se schimbă, dar nu înainte ca Mel să observe o

motocicletă masivă parcată în fata tribunalului, şi un bărbat singur stând alături pe o bancă. O roşeaţă caldă o năpădi la vederea lui. Parcă repede lângă motocicletă; el părea cufundat în gânduri.

— Bună străine, strigă ea. Ce faci pe aici? El îşi ridică privirea la sunetul vocii ei, apoi se lăsă să cadă greoi pe bancă. Deşi se bucură că o vede îl prinsese într-o pasă proastă.

— Îmi odihnesc glezna, răspunse el.

— Cum e? Deşi umflătura se retrăsese, încă era fragilă.

— Bine. Mel încercă să-i citească expresia de pe faţă, dar nu putu. Luă loc lângă el.

— Deci, cum ţi-a mers?

— Nimeni nu mă angajează.

— Adevărat? O surprindea să audă aşa ceva. Doar de dimineaţă îi vorbise de mai multe locuri, cele mai multe lângă oraş, care sunau promiţător. Până şi familia Gould de la tipografie dăduse anunţ. Slujba ar fi fost perfectă pentru el.

— Nu fii atât de şocată, spuse Kane, citindu-i expresia de pe faţă. Ştii la fel de bine ca şi mine de ce nu mă angajează. Mel îşi împreună strâns mâinile în poală. Ochii lui căprui erau stinşi şi se întrebă ce emoţie încerca să ascundă. Durere? Descurajare? Se mai întrebă unde învăţase să-şi ascundă sentimentele atât de bine.

— Ai fost absolvit de orice învinuire, Kane, spuse ea, neprefăcându-se că nu ştia de ce oamenii nu voiau să-l angajeze. Le-ai spus asta?

— Bineînţeles că le-am spus. Ştii ce? Nu contează. Faptul că am petrecut trei ani după gratii, înconjurat de violatori şi criminali, este

îndeajuns ca să sperie lumea.

Avea fălcile încordate, vocea dură.

— Pe mine şi pe tata nu ne-a speriat. Privirea lui se înmuie, şi aproape că zâmbi.

— Nu sunt mulţi ca voi.

— Deci, ai găsit unde să stai? îl întrebă ea, privindu-i faţa întunecată încă o dată.

— Am fost la pensiunea despre care mi-ai spus. Nici un loc liber. Nu ştiu dacă e adevărat, sau a fost numai praf în ochi. Am mai sunat la o serie de apartamente din ziar. Vor chiria pe o lună, plus bani depuşi la bancă pentru utilităţi.

— Şi ce ai de gând să faci? spuse ea, simţindu-se la fel de frustrată.

— E un anunţ cu angajări temporare pentru constructori. Am întâlnire cu ei mâine dimineaţă la prima oră. Nu sunt aşa de încântat, dar până se iveşte ceva la orizont, este bună şi asta.

— Ştii cum să prestezi o astfel de muncă?

— Ar trebui. Asta am făcut înainte să termin liceul.

— Ce-ai zice de tâmplărie? întrebă ea încrezătoare. O aripă întreagă are nevoie de rafturi noi. El medita o clipă.

— N-ar fi mai ieftin să pui rafturi prefabricate?

— Nu s-ar potrivi cu restul magazinului şi îi va lua din nota rustică.

— Nu am scule.

— Avem noi tot ceea ce ne trebuie, spuse ea. Avem până şi un fierăstrău modern.

Doar că eu şi tata nu prea ne pricepem la soiul ăsta de muncă. Ea se opri, vrând să mai spună ceva.

— Îţi plătesc, bineînţeles, adăugă ea când el

rămase tăcut. Şi poţi locui cu noi. Nu are rost să plăteşti pentru o locuinţă până când nu-ţi găseşti o slujbă ca lumea.

— Dar restul familiei tale? Ce o să creadă despre un asemenea aranjament?

— Oh, tata va fi încântat, desigur. Cât despre Blair... mă descurc eu cu ea. O s-o conving să mă lase să mă mut în camera ei ca tu să poţi sta într-a mea.

— Sunt sigur că acest fapt o va încânta odată ce-i spui că îl faci pentru mine, zise el acru.

— Kane, sunt cu adevărat disperată. Eu şi tata am dărâmat rafturile acum două zile.

Acum ne-am oprit, fiindcă nu avem un tâmplar care să le refacă.

— Le fac eu, spuse el. Dar nu am nevoie de banii tăi. Îmi ajunge faptul că îmi oferi o locuinţă. Când ea începu să protesteze, şl continuă:

— În afară de asta, e tot ce pot face ca să mă revanşez pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Rămase în picioare, de parcă discuţia ajunsese la final.

— Şi încă un lucru. S-ar putea să îmi iau liber o oră când şi când, dacă va trebui să merg la interviuri.

— Corect. El întinse mâna ca pentru a pecetlui înţelegerea şi ea simţi un freamăt de emoţie când îşi puse mâna într-a lui. Era şi tulburător şi reconfortant.

— Eşti gata de drum? o întrebă, simţindu-se mai bine.

— Întâi trebuie să mă opresc ca să iau un câine.

— Încă unul vagabond?

— Unul mic. El o surprinse, zâmbindu-i.

— Trebuie să fie amuzant. Îmi las motocicleta aici şi vin cu tine în maşină. O porniră spre maşină, Kane mergând uşurel din cauza gleznei. Mel se simţea mai optimistă ca oricând. Avea, în sfârşit, pe cineva care să facă treabă la magazin şi n-o va costa o avere. Şi nu numai asta, dar îl va putea ajuta. Acest lucru conta pentru ea. Mai era doar un impediment. Îi va spune lui Harper că Kane s-a mutat din nou la ei.

Puiul de *Doberman* îşi dezveli dinţii şi începu să latre fioros, în timp ce Mel se apropia de el.

— Bun băiat, spuse ea calm. E-n regulă, băiete.

— Eu nu m-aş apropia mai mult, o avertiză Kane stând la mai muţi paşi depărtare în spatele ei. Arată la fel de prietenos ca un şarpe cu clopoţei.

— Oh, nu e atât de rău, nu-i aşa, băiete? întrebă Mel câinele. Se opri lângă o femeie la câțiva metri de pridvorul unde se afla animalul ghemuit, gata de atac. Se uitară lung unul la altul timp îndelungat, de parcă s-ar fi măsurat. Mel văzu că era îngrozitor de costeliv. Totuşi, nu-l făcea să arate neîngrijit.

Mel îşi împreună mâinile la piept şi aşteptă câinele să se calmeze.

— În regulă, băiete, spuse ea. N-o să-ţi fac nici un rău. Ştiu că ţi-a fost greu zilele astea, cu moartea stăpânului tău şi toatea astea. Câinele îşi dădu capul într-o parte, de parcă încerca să înţeleagă ce-i spunea ea. Kane privi schimbul de priviri nerăbdător. Puşti fiind, fusese muşcat de un câine mare, şi nu voia să repete evenimentul acum, la maturitate.

— Stăpânul lui a murit cu adevărat? întrebă el

calm, nevrând să incite animalul.

Ea încuviinţă din cap.

— Acum trei zile. Îl chema Elmer Dinobery. Cel mai rău om de pe faţa pământului.

Şi bietul animal stă aici şi îl aşteaptă să se întoarcă mereu, deşi nu îmi pot imagina de ce. Câinele continuă s-o privescă atent. Mel băgă mâna în buzunar după un biscuite pentru câini. Ţinea o cutie în maşină chiar din acest motiv. Punându-l la marginea verandei, făcu un pas înapoi şi aşteptă. Câinele îl înhaţă precaut. Îl luă între dinţi şi îl hăpăi de parcă s-ar fi temut să nu i-l ia cineva

— Aşa băiatule, spuse Mel, băgând mâna în buzunar după altul. Nu cred că eşti destul de bun să stai aici zi de zi şi să îţi aştepţi stăpânul, când el nu s-a purtat atât de drăguţ cu tine.

— Ce vrei să spui? întrebă Kane, nedezlipindu-şi ochii de pe animalul uriaş, plănuind ce să facă dacă se va repezi la Mel.

— Bătrânul Elmer l-a maltratat, zise ea. Femeia de vizavi mi-a spus tot soiul de lucruri oribile. Nu e de mirare că bietul câine nu are încredere în nimeni. Îi dădu un alt biscuite. De data asta i-l luă chiar din mână.

— Fii atentă, zise Kane. Chiar dacă animalul nu mai mârâia, părul încă îi era zbârlit pe spate. Mel aşteptă până ce animalul termină de mâncat biscuiţii, apoi îi îngădui să-i lingă degetele. Timpul trecu foarte repede. Nu mai era atât de tensionat acum. Ea îl mângâie uşurel pe cap, apoi îl atinse, vorbindu-i tot timpul pe un ton care-i inspira încredere. În cele din urmă, acesta începu să-şi fluture coada neagră.

Kane pur şi simplu privea.

— Mergi la o plimbare, amice? întrebă ea.

Deodată câinele sări de pe verandă şi se îndreptă spre maşină, de parcă ar fi înţeles perfect. Lătra, fluturându-şi coada din nou, apoi aşteptă.

— Fir-aş al naibii, spuse Kane. Nu la mult timp după ce ajunseră acasă, Mel şi Kane îşi dădură seama că se confruntau cu o dilemă referitor la ceea ce se va întâmpla cu câinele.

— O să-l pui în ţarc lângă ceilalţi câini, nu? zise Kane, gândindu-se la căţeluşi.

Mel se gândi o clipă, apoi dispăru în garaj. Apăru câteva minute mai târziu, ducând un colac de frânghie, un ţăruş de metal şi un ciocan.

— Mă tem că o să-l leg. Vrei să baţi asta în pământ lângă stejarul înalt? Astfel va avea umbră din belşug. În timp ce Kane bătea ţăruşul în pământ, Mel puse celălalt capăt de gâtul câinelui, în timp ce acesta răsufla puternic.

— În regulă, băiete, spuse ea. E o funie lungă şi o să te poţi mişca prin jur.

Kane legă celălalt capăt al funiei de ţăruş, iar Mel se duse grăbită în casă după mâncare şi apă. Le puse în faţa animalului şi privi cum acesta înfuleca.

— Bietul de el! exclamă ea, păstrând o distanţă respectuoasă cât el mâncă. N-aş putea spune când a mâncat ultima dată.

— Nu va fi uşor să-i găsim un cămin, nu? întrebă Kane, venind lângă ea.

— Aici ai dreptate. Nimeni nu vrea să crească un pui de *doberman* cu tupeu, când poate lua un căţeluş. Studie animalul. Ce nu înţeleg, este de ce

s-a tot învârtit prin jur când a fost maltratat. De ce n-a fugit? Kane ridică din umeri.

— Poate crede că a meritat-o.

— Nimeni nu merită să fie maltratat. Kane cugetă. Îşi aminti că, puşti fiind, fusese bătut atât de mult de către tatăl său, încât credea că o merita. Trebuie să fi fost un puşti rău, de vreme ce suportase atâta scandal. Apoi îşi dădu seama că şi fraţii şi surorile lui o luau pe coajă. Nu îl surprinse faptul că toţi au şters-o de acasă când au devenit majori.

— Hăpăie ca un cal, spuse el schimbând subiectul, ca să nu se mai gândească la trecut şi la faptul că nu-i mai văzuse pe unii dintre fraţii lui de aproape cincisprezece ani.

— Nimeni n-o să-l vrea. Are puţine şanse, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Întotdeauna există o speranţă, spuse ea cu convingere. El o privi curios.

— Chiar şi pentru o fiinţă jalnică, aşa ca mine, domnişoară Abercrowbie?

— În special pentru tine. Kane o cercetă, neştiind exact ce să spună.

Nu întâlnise niciodată pe cineva ca ea. De ce era atât de hotărâtă să-l salveze? Se pomeni înaintând mai aproape de ea, vrând să se uite mai bine în ochii aceia verzi. Străluceau ca nestematele. Avea o tentă sănătoasă.

— Mă priveşti lung, spuse ea uimită.

— Te supără?

— E jenant.

— De ce, din cauza tipului ăluia, Harper? Ea ştia că Harper nu avea nimic de-a face cu asta.

— Fiindcă nu sunt obişnuită cu aşa ceva.

— Ar trebui să fii.Ai fi dacă ţi-ai scoate hainele astea demodate pe care le porţi, şi ţi-ai lăsa părul pe spate. Nu mai ai nevoie de ele, aşa cum nu mai ai nevoie nici de ochelarii ăia urâți. Ea se simţi jenată de faptul că îi criticase îmbrăcămintea.

— Regret că nu-ţi place cum mă îmbrac.Mă simt foarte bine aşa.

— Ştii ce cred? Cred că ţi-e frică să arăţi bine. Cine ştie, oamenii te-ar putea compara cu sora ta.

— E ridicol, nu poate fi vorba de comparaţie. Blair este frumoasă.

— Şi tu eşti. Mel îşi dădu seama că îşi ţine respiraţia.

— E greu să fii închis trei ani. Presupun că un bărbat i-ar spune orice unei femei ca să-i suceaşcă minţile. Dar nu îmi place să fiu luată în balon, domnule Stoddard.

Acum, dacă mă scuzi, trebuie să pregătesc cina. Kane se întinse şi-o prinse de încheietura mâinii, oprind-o brusc.

— Hai să clarificăm un lucru, spuse el, cuvintele sunându-i concis şi răspicat. Nu spun şi nu fac nimic din ceea ce nu vreau, şi dacă umblam să mă culc cu cineva, te asigur că găseam vreo amatoare. Ea nu se îndoia de acest lucru.

— Ce vrei de la mine, Kane? întrebă ea încurcată, ca să-l impresioneze.

— Eşti îndrăgostită de tipul ăla, Harper, cu care te vezi?

— Ce te interesează?

— O să mă intereseze. Ea încercă să se elibereze, dar nu putu.

— E un om bun şi avem aceleaşi preocupări.

— Şi nu vezi ce-ai putea avea în comun cu un

fost deţinut.

— N-am spus asta. O trase mai aproape.

— Te trec fiori când faceţi dragoste? Prima reacţie fu să-l pocnească. Ridică mâna, dar el i-o prinse.

— În mod sigur eşti sărit de pe fix, îi spuse ea. Ea deschise gura în semn de protest şi el folosi acest prilej ca să-i captureze buzele şi să-şi cufunde limba înăuntru. O sărută lacom, avid, strivind-o de el, aşa că se excită repede. Mel se zbătu în braţele lui, dar nu fu chip să scape. În cele din urmă o eliberă.

Ruşinea o năpădi când el o privi lung, cu ochi negri, strălucitori. Nimeni, niciodată nu o sărutase astfel.

— Cine te crezi? îl întrebă, tremurând din cap până în picioare. Cine îţi dă dreptul?

El îi zâmbi fermecător, dar tremura tot de dorinţa de a o poseda.

— Nimeni nu mi-a dat dreptul să te sărut. Am făcut-o fiindcă mi-am imaginat că ai nevoie să fii sărutată. Se opri şi o fixă cu intensitate.

— Şi dacă nu pleci acum, o să te sărut din nou.

— Te aştepţi să fac ce? întrebă Blair, de parcă i s-a cerut să danseze goală într-o grădină de zarzavat. Mel se juca cu nasturii bluzei ei. Se aşteptase ca Blair să fie supărată, dar nu să se aprindă ca para focului.

— Ți-am spus că vreau să mă laşi să mă mut în camera ta doar câteva zile, cât stă Kane în camera mea.

— De ce stă aici, Mel? Ţi-ai pierdut minţile complet?

— S-a oferit să ajute la redecoarea magazinului. Cel puţin îi putem asigura un loc unde să stea. În afară de asta, n-a avut norocul să găsească o locuinţă în oraş.

— O, îmi faci silă cu actul ăsta de caritate, spuse Blair dezgustată. Buna şi bătrâna Mel, întotdeauna ocupându-se de alţii. Ce e, nu ai timp niciodată pentru propria-ţi familie?

— Ce vrei de la mine, Blair? întrebă ea plictisită.

— Vreau să mă asculţi, asta vreau! Vreau să uiţi de Harper, de câini şi de fostul deţinut şi să mă asculţi şi pe mine, aşa, pentru variaţie. Am nevoie de ajutorul tău acum.

— Ce ajutor, pentru numele lui Dumnezeu?

— Să iau câteva decizii, asta-i tot. Blair ţipă. Lacrimile îi umplură ochii, şi şi-i şterse furioasă.

— Sunt speriată, Mel. Îngrozită. Cariera mea se duce de râpă şi am nevoie de un sfat. Vreau să ştiu dacă ar trebui să renunţ complet şi să-i spun agentului meu să angajeze pe cineva mai plin de entuziasm decât mine.

— Nu te pot sfătui în privinţa carierei. Blair respiră adânc şi cu nesaţ.

— Şi vreau să ştiu ce să fac cu acest copil pe care îl port. Mel îşi scutură capul.

— Ce?! Sora ei mai mică izbucni în lacrimi şi se prăbuşi de-a latul patului.

— De-asta am venit acasă, țipă ea, cuvintele fiindu-i înnăbuşite în pernă. Sunt însărcinată!

— Însărcinată! Mel se cufundă în pat alături de ea, apoi rămaseră într-o tăcere desăvârşită.

— Nici măcar nu am ştiut că erai îndrăgostită de cineva, spuse ea după o clipă.

Blair gemu puternic, se răsuci pe spate şi îşi privi sora.

— Maturizează-te, îi spuse ea printre hohote. Mel încercă încă o abordare sofisticată.

— Nu ai folosit prezervativ?

— Bineînţeles că am folosit prezervativ. Cred că nu era asigurat.

— În ce lună eşti? Blair se ridică în şezut şi îşi şterse ochii.

— Şase săptămâni. Am stabilit o întrevedere ca să avortez în timp ce eram la New York, dar nu am putut să o fac. Acum îmi doresc să o fi făcut.

În viaţa mea nu m-am simţit mai rău ca acum.

Avortul era ultimul lucru pe care Mel dorea să-l discute cu sora sa.

— Dar tatăl copilului? întrebă ea în schimb. Ce zice de toate astea?

Blair pufăi dezgustată.

— El mi-a dat bani pentru avort. Spunea că mă priveşte personal dacă nu-l fac. În afară de asta, mai are deja doi copii. Se opri. Şi o soţie.La început, Mel nu fu sigură că auzise bine. Era de neînţeles. Gheare îi pătrunseră în inimă. Se ascundea de adevăr.

— Cum se poate asta, Blair? întrebă ea, forţându-se să rămână calmă.

Lacrimi calde umplură ochii lui Blair.

— O, Mel, tu chiar nu ştii nimic despre viaţă. O obosea să tot audă cât de naivă era.

— De când constituie o mare filozofie a vieţii să te culci cu bărbatul altei femei? întrebă ea.

— N-am nevoie să-mi faci morală. Ştiu că am greşit, dar tot eu voi plăti.

Mel rămase tăcută preţ de o clipă. Răul era deja

făcut şi era timpul să acţioneze, nu să învinuiască.

— Urăsc ideea de a privi un bebeluş ca pe o pedeapsă. Cine ştie, un bebeluş poate ţi-ar putea schimba viaţa în bine. Blair dădu ochii peste cap.

— Da, ei bine, încearcă să prezinţi un bikini cu un copil în pântece.

— Ar trebui să renunţi un timp. N-o să fie sfârşitul lumii.

Mel ştia că nu era aşa de simplu, dar trebuia să ia lucrurile cum erau. O să aibă

Luni întregi la dispoziţie ca să pună la punct detaliile.

— Am nevoie de timp ca să mă gândesc, spuse Blair. Nu-i spune tatei despre asta acum.

— Desigur că nu.

— Până atunci nu te aştepta să fiu la fel de încântată ca tine.

Mel oftă. Ştiind-o pe sora ei cum era, îşi imagina că îşi va face şi ei şi lor nişte zile cumplite.

— Deci nu te deranjează dacă mă mut la tine pentru un timp? o întrebă, ştiind că va trebui să suporte îndeaproape nefericirea surorii ei.

— Te poţi muta, mormăi Blair. Restul vieţii mele s-a dus naibii.

Mel îl conduse pe Kane în dormitor când se terminase cina. Deşi nu spusese nimic referitor la sărut, se purta rece cu el şi spera că fusese clar mesajul cum că nu va mai tolera ceea ce se întâmplase ieri. Avea un ton protocolar.

— Am pus aşternuturi noi pe pat şi ţi-am făcut loc pentru haine în dulapul meu.

Kane studie încăperea în tăcere. Decorul ei verzui ca menta era liniştitor, patul cu patru

picioare comod şi îmbietor.

— Mă simt al naibii de vinovat că ţi-am luat patul, zise el.

— E în regulă. Blair are două paturi alăturate în cameră, şi e de acord să mă mut cu ea. Nu era nevoie să adauge cât de nefericită era Blair cu perspectiva ei: se vedea că fata era îmbufnată, din moment ce refuza să vină la cină. Mei o să discute cu ea în privinţa regimului alimentar. Nu fiindcă Blair era însărcinată, ci pentru că nu mai putea continua să mănânce verdeţuri, ca iepurii.

— Am golit şi sertarul de sus, spuse ea arătând spre birou. Îl poţi folosi cât stai aici.

— Mel?

— Dacă nu mai e nimic... Kane apropie distanţa dintre ei.

— Îmi pare rău pentru sărut, spuse el, privindu-i obrajii roşii drept răspuns. Ea privea undeva departe.

— Adică nu-mi pare rău fiindcă nu mi-ar fi plăcut. Din contră, mi-a plăcut foarte mult. Nu ştiu ce mi-a venit. Se lăsă o tăcere jenantă.

— Mă simt foarte protector faţă de tine din oarecare motive. Presupun că din cauza a tot ceea ce ai făcut pentru mine, pentru toate scrisorile pe care mi le-ai scris.

Locul ăla era atât de rău, cum nu-ţi poţi imagina. Scrisorile tale mi-au redat, cumva, încrederea în oameni şi puterea de a lua ziua de la capăt. Cred că vreau să ştiu dacă eşti mulţumită cu viaţa ta.Pe Mel, scuzele lui o atinseră la inimă.

— Îţi accept scuzele, Kane, şi îţi mulţumesc. Cât priveşte fericirea mea, sunt foarte mulţumită cu viaţa asta. Ştiu că probabil traiul alături de tatăl

meu în toţi aceşti ani pare prostesc, dar asta mi-am dorit. Nu sunt o fire libertină, aşa ca Blair. Nu mi-am dorit niciodată să fac călătorii lungi, fiindcă mă simt fericită aici unde sunt.

— Şi tipul ăsta, Harper, îţi împărtăşeşte sentimentele?

— Da.

— Ce crede despre faptul că sunt aici?

— Nu ştie că te-ai întors.

— Eşti sigură că ar trebui să rămân?

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de Harper. Ea merse către uşă. Kane o privi. Era înaltă şi se mişca graţios. Îl încânta să o privească mergând. Dar nici pe jumătate pe cât îl încânta să o sărute.

— Noapte bună, Mel, spuse el tandru. Ea îi zâmbi şi se strecură pe uşă.

CAPITOLUL 7

Kane începu lucrul a doua zi, măsurând totul cu atenție ca să poată hotărî exact de cât de multă cherestea avea nevoie. Vechile rafturi fuseseră confecţionate din lemn de stejar, evident într-o perioadă în care cheresteaua era ieftină. Se decise asupra unui lemn nu prea scump, ştiind că odată ce va fi vopsit, oamenii nu vor sesiza diferenţa, în afară de asta, familia Abercrowbie nu era prea înstărită. Îşi închipui că vor aprecia economiile. După câte se vedea, amânaseră să înlocuiască rafturile destul de mult timp.

— La ce te gândeşti? întrebă Mel, păstrând tăcerea cât timp Kane făcuse măsurătorile.

— Asta ne-ar trebui. Îi înmânăă lista cu cele trebuincioase.

— Ne putem duce la magazinul de cherestea cu

camionul tatei, spuse ea. Doar să iau cheile lui. Odată aflaţi afară, Mel îi azvârli cheile lui Kane.

— Mai ştii să conduci, nu? El prinse cheile cu o mână şi zâmbi.

— Unele lucruri nu se uită niciodată. Totuşi, era încă mişcat de faptul că avusese încredere ca el să conducă maşina tatălui său. Ajunseră pe drum câteva clipe mai târziu, Mel dându-i indicaţii cum să o ia spre magazinul de cherestea.

— Şi cum ai dormit azi-noapte? întrebă ea. Nu avuseseră ocazia să discute prea mult.

— Ai un pat foarte confortabil, spuse el, evitând întrebarea. Nu dormise bine deloc.

Presupuse că avea mintea prea încărcată. Şi visase iar. Ori de câte ori închidea ochii, se visa în acel loc uitat de Dumnezeu şi se trezea plin de transpiraţie rece.

— Dar tu? o întrebă el, observând cât de proaspătă arăta în puloverul alb de bumbac şi salopeta care-i venea ca turnată.

— Am dormit bine, răspunse ea. Mei fu cât pe ce să-i spună că Blair o ţinuse trează aproape toată noaptea, spunându-i cât de mult îşi ura viaţa. Insistase ca Blair să mănânce un sandviş înainte să meargă la culcare, apoi auzise cum, surorii ei i se făcuse rău în baie. Atunci se hotărî imediat să o ducă pe Blair la un doctor cu prima ocazie.

— Arăţi azi de parcă ai avea o mie şi una de gânduri, zise Kane, observând cât de tăcută era. Mel îi aruncă o privire, i-ar fi venit atât de uşor să-i fie prietenă dacă nu ar fi sărutat-o de acele câteva ori! Aşa cum era, se pomenea atrasă de magnetismul evident dintre ei. O înfricoşa pentru că sesizase o anumită nelinişte la el, indiferent de

cât de nerăbdător era să-şi găsească o slujbă şi să se aşeze. Oare va fi mulţumit să-şi trăiască viaţa în Hardeeville, sau tânjea ca şi Blair, după lucruri mai mari?

— Cred că am o grămadă de lucruri în minte, spuse ea în cele din urmă.

— Vrei să vorbeşti despre ele?

Dorea să i se mărturisească, nu numai despre Blair, dar şi despre celelalte lucruri.

Dorea să-i poată spune despre scrisorile nedeschise din şi-fonierul ei şi să-l facă să înţeleagă de ce le ascundea. Dorea să-i spună cât de emoţionată era de venirea bebeluşului, fie nepoată sau nepot, dar nici asta nu-i putea spune. Vina recurentă şi emoţia o făceau pachet de nervi.

— Nu pot vorbi despre asta chiar acum, răspunse ea. Îl privi. Dar crede-mă, când voi putea, vei fi primul căruia îi voi spune. Gândul acesta îl încălzi.

Magazinul de cherestea era ticsit de lume când ajunseră. Mel se duse direct spre tejgheaua la care Homer Bledsoe îi povestea cuiva despre noul ecran din fibră de sticlă pe care îl aveau în stoc. O văzu pe Mel şi îi zâmbi. Soţia lui Homer murise cu mai mulţi ani în urmă, şi nu făcea nici un secret din faptul că îşi căuta o nouă soţie. Problema era că locuia cu mama sa, o femeie prăpădită la vreo şaptezeci de ani, care se bîlbîia când refuza să se îmbrace. Nu era ceva neobişnuit ca vecinii să o vadă căutându-şi corespondenţa în chiloţi.

— Ce vânt te aduce pe aici, Mel? o întrebă. Ea îi întoarse zâmbetul.

— Cred că ai auzit că redecorăm. El încuviinţă din cap, iar ea îi înmână lista.

— Trebuie să comand cherestea pentru rafturi. Făcu o pauză. Probabil că este necesar să discuţi cu cel care le construieşte. I-l prezentă pe Kane şi văzu cum zâmbetul lui Homer dispăru imediat. Mel nu se putu abţine să nu se întrebe de unde aflase aşa de repede despre Kane. Homer studie lista, ridicându-şi privirea spre Kane din când în când. Se întoarse spre Mel.

— Ştii, fiul lui Bernice Wyatt caută de lucru. Este un om de treabă cu o familie de întreţinut. Ţi-ar fi propus un preţ bun.

— E drăguţ din partea ta să-mi spui asta, Homer, dar domnul Stoddard a fost de acord să lucreze. Mai durează până ne vine rândul? Homer îşi privi ceasul de mână, de parcă îşi dăduse brusc seama că trebuia să fie altundeva.

— Eram pe cale să plec la masă. După aceea mă întâlnesc cu câțiva muncitori.

Poate ai putea veni mâine din nou.

— De ce nu mă laşi să mă ocup eu de asta, spuse Kane, păşind uşor înainte. Nu avea de gând să stea şi să se uite cum omul o refuza. Îşi sprijini ambele mâini pe tejghea, privindu-l pe Homer Bledsoe drept în ochi.

— Ai un sfert de oră la dispoziţie ca să rezolvi comanda, spuse el. Şi dacă trebuie, o să sar peste tejghea şi o să te asist.

— Kane! Faţa lui Mel luă foc. El o ignoră. Mărul lui Adam din gâtul lui Homer începu să palpite. Fără să-şi ia ochii de la Kane, întinse mâna după telefonul de lângă el.

— Am nevoie de o încărcătură de cherestea, spuse el în receptor. Îi citi lista omului de la celălalt capăt la firului. Când închise, se uită la

Mel.

— Poţi trage maşina în spate şi îţi vor încărca. O să-ţi trimit nota de plată, dacă ţi-e totuna.

— Mulţumesc, Homer, spuse politicos. Afară îl înfruntă pe Kane.

— Chiar trebuia să faci asta?

— Da. Şi o voi face şi a doua oară dacă uită bunele maniere.

Înapoindu-se la băcănia *Abercrowbie,* Kane începu să lucreze imediat, măsurând laturile şi tăindu-le cu fierăstrăul electric al lui Wilton. Curând fu ud de transpiraţie. În cele din urmă, îşi scoase tricoul şi îşi legă o banderolă roşie în jurul capului. Mel, încercând să nu se uite la spatele lat care se încorda la fiecare mişcare a lui, făcea pe asistenta, ducându-se şi aducându-i ceea ce avea nevoie.

— Te pricepi bine la asta, spuse ea, observând cât de eficient lucra, cum se ocupa de fiecare detaliu în parte. De ce nu te ţii de meseria asta? El o privi.

— A intervenit închisoarea. Ea roşi.

— Ce întrebare prostească! El zâmbi.

— E-n regulă. De fapt, în închisoare urmam un curs prin corespondenţă.

Arhitectură. Nu l-am terminat. Păru dezamăgit.

— Ei bine, ştiu că orice ai face, vei face bine. Se îndepărtă înainte să-i vadă expresia de pe faţă. Kane o privi plecând. Era o femeie uimitoare, îl uimea şi mai mult faptul că-i putea găsi atâtea calităţi, când nimeni altcineva nu-i găsise vreodată.

Mei plecă la scurt timp ca să meargă acasă şi să

prepare nişte sandvişuri. O găsi pe sora ei încă dormind.

— Haide, Blair, nu poţi zace în pat toată ziua, spuse ea, scuturându-şi sora să o trezească. Trebuie să te scoli şi să mănânci.

— Nu mi-e foame. De câte ori mănânc, mi se face rău.

— Aşa este întotdeauna la început, îi spuse Mei. Dar o să-ţi treacă şi mai târziu te vei simţi mai bine. Acum vino în bucătărie. O să-ţi prepar ceva. Blair vru să iasă din cameră în pijama, apoi ezită.

— Unde-i criminalul? Mel scoase un oftat de exasperare.

— Kane lucrează la magazin şi nu este un criminal. Acum, ce-ai dori la micul dejun?

— Cafea şi pesmet. Mel intră în bucătărie şi se îndreptă direct spre frigider. Blair o urmă mocăindu-se.

— Ăsta nu este un mic dejun pentru o viitoare mamă, spuse ea, întrebându-se cum va avea Blair grijă de copil, când nu putea avea de ea. Se întinse după cofrajul de ouă. Blair se cutremură când Mel puse farfuria cu ouă crude pe care apoi le prăji în faţa ei.

— O să te simţi mult mai bine după ce mănânci, îi promise Mel, traversând bucătăria încă o dată, ca să facă sandvişurile pe care să le ia cu ea. Şi vreau să-l suni pe doctorul Hadley pentru o vizită, după ce termini de mâncat.

Blair părea tulburată.

— Şi dacă-i spune lui tata?

— Nu poate discuta cu nimeni despre un pacient fără aprobarea acestuia. În afară de asta, tata tot o să afle mai devreme sau mai târziu.

— N-o să-i spun, zise Blair, luând o înghiţitură mică din omletă. Trebuie să o faci tu.

Mel oftă.

— În regulă, o fac eu.

— Cum ai de gând să-i spui?

— Nu ştiu deocamdată. În primul rând, mergem la doctor şi vedem dacă eşti bine.

— Mai ştie altcineva?

— Bineînțeles că nu. N-o să-i spun lui Kane fără permisiunea ta.

Blair îi aruncă o privire hazlie.

— Nu mă refeream la Kane, vorbeam despre Harper.

Mel se simți ca o proastă. Desigur, cineva putea crede că ea i se mărturisea unui om cu care se vedea de luni de zile, faţă de Kane care se afla aici doar de trei zile. Blair muşcă din pesmetul ei şi îl mestecă.

— Nu mai contează, dar nu vreau să-i spui tatei despre faptul că tatăl copilului meu este căsătorit, şi aşa mai departe. Mel întâlni privirea surorii ei.

— Cu siguranţă, nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta, spuse ea răspicat.

Nu m-am gândit să-i spun.

— Mă urăşti, nu? Mel era prea plictisită de întrebările ei. Uneori sora ei putea fi chiar copilăroasă.

— Nu, nu te urăsc, Blair. Dar mă dezamăgeşti. Credeam că o să judeci bine.

— Slăbeşte-mă, Mei. Nu am verificat pregătirea individului şi nici nu am testat dacă suferă de vreo boală venerică, aşa cum ai făcut tu. Nu sunt ca tine şi nu voi fi niciodată. Tu întotdeauna ai spus şi ai făcut ceea ce trebuie. Tu întotdeauna ştii

răspunsurile la toate întrebările. Tata asculta tot ce-i spuneai. Şi încă mai ascultă.

De ceea ce i-aş spune eu, nici măcar nu i-ar păsa.

— Nu este adevărat, spuse Mel, înfruntându-şi sora încă o dată. Tu ai fost mereu centrul atenţiei. Cea mai populară fată din Hardeeville High.

— Am fost cea mai uşuratică fată din Hardeeville High.

— Termină. Faţa lui Mel se aprinse.

— Nu te arăta atât de şocată, sora mea mai mare. În afară de asta, sunt sigură că ai auzit zvonurile. Mel îngrămădi sandvişurile într-o pungă, cu mâini tremurânde.

Desigur, ştiuse că sora ei era atât de populară cu băieţii. Dar nu voise să recunoască, pentru că ar fi trebuit să îşi accepte partea de vină.La urma urmei, ea o crescuse pe Blair, în ciuda faptului că era mai mare doar cu câțiva ani decât ea.

— Nu ştiu de ce pomeneşti de asta acum, spuse Mel, simţind că era pe cale să plângă.

— Ca să-ţi arăt cât de diferite suntem şi de ce nu mă simt confortabil în propria-mi casă, zise Blair. Motivul pentru care stai cu tata este că îi semeni.

Eu semăn mai mult cu mama. Ochii lui Mel străluceau de lacrimi.

— Mă surprinde că ţi-o aminteşti, spuse ea calm. Erai atât de mică.

— Bineînţeles că mi-o amintesc. Ea m-a învăţat să dansez. Ea obişnuia să-mi prindă funde de satin în păr. Blair privi visătoare. Iar în dimineţile reci mă urcam în pat şi ne strângeam în braţe până când soba aia veche încălzea casa. Îşi împinse farfuria deoparte. Mel se duse spre ea, îi luă

ambele mâini între ale sale şi îngenunche într-un picior.

— Blair, îmi pare nespus de rău. Am încercat atât de mult să am grijă de tine când ea ne-a părăsit, dar ştiu că nu a fost acelaşi lucru. Se opri şi înghiţi în sec. O să încerc să fiu aici lângă tine acum, da? Eu te duc la doctor când stabileşti întâlnirea. Apoi, mai încolo, mergem să facem cumpărături la noul magazin *Pelzer*.Ne putem uita după scutece şi după câteva rochii de gravidă pentru tine. Vorbea atât de repede, încât trebui să se oprească şi să respire. Vina o făcea să fie aşa, presupuse ea. Vina pentru că ştia unde să o găsească pe mama lor şi nu divulgase acest lucru.

— Vreau să mă întind un pic, spuse Blair, arătând brusc obosită. Ouăle alea nu mi-au picat bine.

— Stabileşti întrevederea cu doctorul? întrebă Mel.

— Eşti cufundată rău în gânduri în după-amiaza asta, spuse Wilton, în timp ce Mel îşi mânca sandvişul în tăcere.La ce te gândeşti?

Mei zâmbi forţat, deşi nu avea chef. Cum să-i răspundă sincer şi să-i spună ce se întâmpla cu Blair? Wilton ar fi fost terminat la gândul că fiica lui era însărcinată fără să fie căsătorită.

— La nimic deosebit, spuse ea în final.

— Îi lipseşte florăria, îi spuse Wilton lui Kane. N-am mai văzut pe cineva căruia să-i placă aşa de mult ceea ce face, ca lui Mel. E ruşinos că trebuie să plece de acolo ca să-l ajute pe bătrânul ei tată să cureţe magazinul.

— Nu mă supăra, zise Mel. În afară de asta,

Eunice este încântată să conducă magazinul. Wilton deschise gura să zică ceva, dar o închise la loc atunci când Harper Beckwood deschise uşa de la intrare şi păşi înăuntru.

— Harper, băiete, ai picat tocmai la ţanc pentru cină, îi strigă el în întâmpinare.

— Bună ziua, domnule Abercrowbie, spuse Harper dând din cap rigid. Deşi Wilton îi spusese în mod repetat să-i spună pe numele mic, Harper insista asupra formalităţii.

— Bună, Mel, spuse el. Privirea îi rătăci asupra lui Kane şi pe faţă i se întipări o profundă expresie de dezgust, înainte să-şi îndrepte atenţia spre Mel.

— Aş vrea să discutăm afară, îi zise acesteia. Mel dădu din cap în semn că da, şi se ridică, reînvelindu-şi sandvişul şi punându-l pe tejghea înainte să-şi croiască drum spre uşă. Nu putea să nu se întrebe ce dorea Harper să-i spună, şi să nu poată fi auzit de ceilalţi; apoi îi aruncă o privire îngrijorată de parcă îşi aminti de fiica lui.

— S-a întâmplat ceva cu Amy? întrebă ea, urmându-l afară.

— Amy este bine. Harper nu scoase o vorbă până când nu ajunseră afară.

— Credeam că ai spus că a plecat.

— Vrei să spui, Kane? Ah, deci asta era. Doamne, Harper, veştile circulă atât de repede în oraşul ăsta.

— Mi-ai spus că a plecat, Mel. M-ai minţit.

— Nu te-am minţit. Plecase, dar l-am invitat să se întoarcă fiindcă nu a găsit unde să stea. Aveam de gând să-ţi spun vineri seara, când cinam împreună.

— De ce, Mel? Harper arăta obosit. De ce te

simţi responsabilă pentru el? De ce insişti să mă faci să arăt ca un prost în fața celor din oraş? Mel rămase perplexă.

— Cum te fac să arăţi ca un prost?

— Fiindcă am avut o înţelegere, iar tu îţi petreci timpul cu bărbatul ăsta. I-ai deschis până şi casa. Şi nu că e doar bărbat, dar pe deasupra mai e şi fost deţinut. Nu pot suporta, Mel. Am încercat să fiu răbdător cu tine, dar de data asta ai mers prea departe.

— Harper, dacă măcar i-ai acorda o şansă lui Kane, cât de cât, spuse ea pe un ton rugător. El doar încearcă să o pornească în viaţă cu dreptul. Vino la cină duminică. Întâlneşte-te cu el. El o privi de parcă era nebună.

— Sugerezi să-mi aduc fiica de opt ani în preajma unui criminal de drept comun? spuse el, nevenindu-i că creadă.

— O să mă prefac că nu am auzit, Harper. El îşi încrucişă braţele le piept şi o privi.

— Poate într-adevăr ai nevoie să te gândeşti la ceea ce ai nevoie de la viaţă. Poate că nu pe mine şi pe Amy.

— N-o băga pe Amy aici, spuse ea. Nu mă cert cu ea.

— E fiica mea, trebuie să o amestec. S-a ataşat foarte mult de tine. A suferit deja o dată. Nu vreau să o mai văd suferind şi a doua oară. Inima lui Mel se înmuie la gândul că relaţia ei cu Amy s-ar putea strica în vreun fel. În acelaşi timp, nu-i putea permite lui Harper să se folosească de Amy ca de o unealtă.

— Ai dreptate, Harper, poate că îmi trebuie un timp de gândire, spuse ea.

El păru surprins, apoi renunţă.

— Sună-mă când îţi vii în fire. Mel îl privi plecând cu maşina, scârţâind roţile într-un fel care nu îi era caracteristic. Ochii i se umplură de lacrimi, dar era decisă să nu plângă. Dacă Harper credea că ea avea să forţeze o decizie pe care o simţea ca fiind bună, atunci mai trebuia să înveţe multe despre ea. Totuşi, o durea gândul că ar putea-o îndepărta pe Amy de ea. Uşa magazinului se deschise şi Kane se grăbi să iasă. O privi şi îşi dădu seama că se întâmplase ceva rău.

— Te simţi bine? Ea nu fu în stare să-i răspundă şi dădu afirmativ din cap.

— Nu te-a lovit, nu? întrebă el repede. Dacă doar ar ridica mâna la tine... Mel îl privi.

— Bineînţeles că nu m-a lovit, spuse ea. Harper nu e genul ăsta. Se opri, observând privirea periculoasă din ochii lui.

— Şi apoi ce-ai fi făcut, l-ai fi bătut? Asta este soluţia ta pentru orice?

Kane se înfurie brusc.

— Da, dacă prind un bărbat lovind o femeie. Te deranjează?

— Nu poţi rezolva problemele lumii cu pumnii, Kane. Sau amenințând, adăugă ea, gândindu-se la scena cu Homer Bledsoe. Kane o studie o clipă, simţindu-se acum ca un idiot că ameninţase magazinul ca să o apere. Nu mai întâlnise pe cineva ca ea. Crescând cu un tată care era iute la mânie, Kane nu ştia cum să se poarte cu făptura asta gingaşă care nu s-ar fi gândit vreodată să jignească o altă persoană.

Avea alte moduri de a-şi arăta iritarea: o privire rece, o schimbare a tonului -şi erau la fel de

eficiente ca şi cele ale tatălui său. Dorea să ştie cum de reuşea.

— Harper e supărat din cauza mea? întrebă el în final.

— E supărat fiindcă nu am făcut aşa cum a zis el, răspunse ea ambiguu, în mod deliberat.

— Ar fi mai bine dacă aş pleca.

— Nu. Mel se răsuci spre el. Gândul că ar putea pleca o deranja mai mult decât putea recunoaşte.

— Nu mă pot schimba din cine şi ce sunt numai ca să-i fac fericiţi pe alţii, Kane. Cu cât Harper îşi dădea seama de asta mai repede, cu atât mai bine.

— N-am vrut să-ţi cauzez neplăceri. Spune un cuvânt şi am fugit de aici.

Ea zâmbi, îi luă mâna şi i-o strânse.

— Ştiu. Dar atunci ce m-aş face? în momentul de faţă eşti singurul meu prieten.

CAPITOLUL 8

După mai multe zile, Mel sosi acasă şi o găsi pe Blair în bucătărie, pregătind o salată mare. Masa fusese deja aranjată şi carnea de hamburgeri pusă în plăcinte, gata să fie băgată în cuptor.

— Cred că te simţi mai bine, spuse Mel, observând că Blair se îmbrăcase şi se machiase.

— Mult mai bine, spuse ea. Am aranjat până şi întrevederea cu doctorul.Mă consultă săptămâna viitoare.

— Bine. Mel ştia că ar trebui să fie mult mai entuziasmată.La urma urmei, asta era o întâlnire rapidă. Totuşi o îngrijora Blair şi faptul că se simţise rău în cea mai mare parte a timpului.

— O, şi ghici ce? Agentul meu m-a sunat azi.Ai auzit de *Wave Wine Cooler*?

Mel scutură din cap.

— Nu.

— Ei bine, patronul locuieşte în Biloxi şi este interesat să găsească pe cineva din Mississippi care să apară în reclamele lui. Vizionarea are loc mâine dimineaţă, şi am de gând să merg acolo.

— Cum o să te duci la Biloxi? întrebă Mel. Nici măcar nu ai maşină. Şi nu numai atât, dar nici nu ştii să conduci.

— Mergi tu cu mine. Modul în care o spuse o deranja pe Mel. Dar ce, era o noutate? Blair se aştepta întotdeauna ca ea să fie prezentă oricând avea ea nevoie. Şi era.

— Nu te pot duce. Mâine eu şi tata vopsim rafturile, i-am promis lui Amy să fiu la recitalul ei. M-a anunţat cu săptămâni în urmă.

— Nu crezi că asta e mai important decât recitalul de dans al unui copil? replică Blair furioasă. Wilton îşi găsi să intre în acel moment pe uşa din spate cu Kane după el.

— Ce se întâmplă? întrebă el în momentul în care cerceta faţa încruntată a lui Blair.

— Mel refuză să mă ducă la Biloxi ca să pot da probă pentru reclame, spuse ea, aruncându-i surorii ei o privire acuzatoare.Ar putea fi marea mea şansă.

— Când trebuie să fii acolo? întrebă Wilton.

— Mâine.

— E destul de scurt timpul, spuse el. Se duse la chivuetă şi se spălă pe mâini. Nu ştiu, Blair. Nu-mi place ideea să mergeţi voi, fetele, singure pe autostradă. Dacă maşina lui Mel se strică? Cât trebuie să stai acolo?

— Pot veni chiar după vizionare.

— Hmmm. E mult de condus. Şi apoi Mel şi-a spart ochelarii. Are nevoie de ei la volan. Şi are probleme cu vederea pe timp de noapte.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Blair. Doar nu o rog să mă ducă la celălalt capăt al pământului. Biloxi este doar la trei ore depărtare de aici.

Kane păşi în faţă.

— Aş putea s-o duc eu.

— Tu! Blair pufăi. Asta da idee. Kane îi ignoră replica sarcastică şi îşi îndreptă atenţia spre Wilton.

— Obişnuiam să conduc optsprezece ore, spuse el. Am performanţă de conducător.

— Nu performanţa ta de conducător mă îngrijorează, spuse Blair.Mă preocupă mai mult cazierul tău. Kane o fixă furios.

— Blair, de-ajuns! spuse Wilton atât de tare, încât tresăriră cu toţii. Nu admit să-i vorbeşti astfel unui-musafir în casa noastră. Îl studie pe Kane pentru o clipă.

— Ne-ai ajuta mult, băiete, dacă ai face asta. Astfel, eu şi Mel vom putea vopsi rafturile şi am fi pregătiţi să ne apucăm de lucru în zona vitrinelor frigorifice când te întorci. Ştii cum să manevrezi vechea mea camionetă.

Lui Blair i se scurse culoarea din obraji.

— Tată, doar nu vrei să spui că o să merg tot drumul până la Biloxi în camioneta ta lipsită de aer condiţionat.

— Atunci ia maşina mea, spuse Mel. Va fi mult mai confortabil. Kane îi zâmbi.

— Promit să fiu atent. Se răsuci spre Blair. Dacă mai crâcneşti, îmi retrag oferta şi te

Las să mergi pe jos. Expresia de pe faţa lui trebuie să o fi convins pe femeia care nu mai scoase un sunet. Kane şi cu Blair plecară dimineaţa devreme. Mel împacheta sandvişurile şi un termos cu cafea şi le duse în maşină. Apoi o trase pe Blair deoparte.

— Să mănânci ceva. Îi spuse ea, văzând că i se făcuse rău în baie. Din fericire,

Wilton dormea şi nu o auzise. Sunt sigură că ai stomacul gol.

— O să încerc. Blair îşi puse echipamentul şi trusa de machiaj pe bancheta din spate. Plănuise să închirieze o cameră când va ajunge la Biloxi, ca să se poată farda şi schimba pentru vizionare. Pentru moment, arăta destul de palidă.

— Eşti gata? o întrebă Kane, evident nervos că lua totul asupra lui. Nu-şi vorbiseră unul altuia din noaptea trecută. Blair încuviinţă din cap şi intră tăcută în maşină.

Părea resemnată. În timp ce Mel îi privea plecând, se ruga ca Blair să fie amabilă cu Kane. Mel şi cu Wilton plecară la magazin o oră mai târziu şi îşi petrecură toată ziua vopsind rafturile puse de Kane.

— Arată destul de bine, spuse Mel odată ce terminară treaba şi începu să cureţe pe acolo. O să le aşezăm noi mâine. Wilton încuviinţă mândru.

— N-o să le mai las să se deterioreze, promise el.

Ajunseră acasă cu puţin timp înainte de ora cinci. După ce Mel făcu un duş şi înlătură toată vopseaua de pe ea, pregăti o masă uşoară iar Wilton făcea curat.

— La ora opt trebuie să fiu la recitalul de dans al

lui Amy, îi spuse ea tatălui său.Ai vrea să vii? Ştia cât de apropiat era tatăl ei de Amy.

— Nu, nu vreau să mă ţin după tine şi după Harper. Mel îi evită privirea.

— Eu şi Harper nu vom sta împreună. De fapt, nici măcar nu ştie că vin.

Wilton păru surprins.

— V-aţi certat?

— Ai putea spune că am avut un fel de neînţelegere. Sunt sigură că totul va fi în ordine, dar asta nu mă va opri să mă duc la recital. Acum două săptămâni i-am promis lui Amy să mă duc, aşa că voi fi acolo. Sala de dans unde Amy lua lecţii de balet era ticsită de părinţi mândri, care stăteau pe scaunele

— În cazul ăsta, sunt fericit să te însoţesc.

Sala de dans unde Amy lua lecții de balet era ticsită de părinți mândri, care stăteau pe scaunele rabatabile înşirate de-a lungul unui perete. Mel, care stătea cu tatăl ei pe rândul din spate, reuşise să le facă mai multe poze dansatoarelor. Când recitalul se încheie şi copiii fură aplaudaţi frenetic, Amy se năpusti asupra lui Mel şi o îmbrăţişă.

— Ştiam că vei veni, spuse ea. Tata spunea că n-o să poţi, dar eu ştiam că te vei ţine de cuvânt.

Harper, aflat în primul rând, păru surprins să-i vadă pe Mel şi pe tatăl ei.

— Nu v-am văzut intrând, spuse el rigid.

— Doar nu credeai că o să pierd primul recital al lui Amy, nu? zise ea, sperând să-l facă să se simtă prost fiindcă îi sugerase aşa ceva fiicei lui.

— Eşti atât de ocupată cu celelalte lucruri, încât

nu credeam că o să-ţi faci timp.

— Întotdeauna îmi găsesc timp pentru lucrurile care sunt importante pentru mine.

Mel îi întoarse spatele lui Harper ca să se uite la Amy.

— Ţi-am adus o mică atenţie, zise ea, căutând în geantă după cutia micuţă, înfăşurată în hârtie roz.Ca să sărbătorim recitalul tău. Amy luă cutia nerăbdătoare.

— Pot să o deschid acum?

— Sigur că da, replică Mel. Fata rupse ambalajul şi deschise cutia.

— Uite, tată, o brăţară încântătoare cu o balerină! Amy se aruncă în braţele lui Mel şi o strânse puternic.

— O, mulţumesc, zise ea, întotdeauna mi-am dorit una. Vrei să mi-o pui?

Mel îi dădu geanta ei lui Wilton, ca să poată prinde brăţara la mâna fetei. Se îmbrăţişară încă o dată şi Mel fu mişcată aproape până la lacrimi de bucuria lui Amy.

— Ei, cred că e timpul să mergem, spuse ea în cele din urmă, dorindu-şi ca lucrurile să nu fi fost aşa de încordate între ea şi Harper.

— Nu-mi spune că te joci de-a vardistul în seara asta, spuse el, aplecându-se să-i spună ceva la ureche. Mel îşi simţi obrajii arzând de furie, dar zâmbi de dragul lui Amy.” Du-te dracului, Harper”, zise Mel abia şoptit, luându-l pe Wilton de braţ şi conducându-l spre ieşire.

Douăzeci de minute mai târziu, când intrară în casă, telefonul suna. Mel ajunse la el împleticindu-se.

— Tu eşti, Mel? întrebă Kane de la celălalt capăt

al firului. Doamne, sun de aproape două ore.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, sesizându-i panica din voce.

— E vorba de Blair.

— Ce s-a întâmplat? zise ea, bănuind ceva rău.

— Chiar când încărcăm bagajele ca să venim spre casă, a început să aibă dureri şi… hemoragie.

— O, nu, spuse Mel. Cuvintele ei îl făcură pe Wilton care era aproape, să se încrunte.

— Am dus-o la urgenţă. Se opri ca să respire adânc. Am auzit-o pe Blair spunându-le că e gravidă şi că durerile o ţinuseră toată ziua. Mel se lăsă să cadă în scaunul de lângă telefon, îşi ridică privirea.

— E la spital, dar o să fie bine. Îţi spun într-o clipă. Îşi îndreptă atenţia spre Kane.

— Bine, dă-mi adresa şi numele spitalului, spuse ea. Luăm repede nişte schimburi şi venim acolo în trei ore. Când ea puse receptorul jos, Wilton se plimba ca un leu în cuşcă. Se opri şi o privi.

— Ce se întâmplă, Melanie? întrebă el, spunându-i pe numele întreg, aşa cum făcea când era supărat.

— Ai răbdare, tata. O să-ţi explic totul în camion

Era aproape ora unu noaptea când Wilton parca maşina în faţa spitalului din Biloxi. Mel observă cât de obosit arăta. Suportase bine veştile.

— Ţi-e bine? întrebă ea calm. El încuviinţă din cap, deşi nu o privi.

— Sunt doar furios acum, spuse el.Mă întreb de ce tatăl copilului nu este aici ca să o ţină pe fiica mea de mână în încercarea asta grea.

— Blair spune că au terminat, zise Mel,

hotărând că o minciună albă tot era mai bună decât adevărul crud în cazul ăsta. Cred că Blair are nevoie acum de dragostea şi înţelegerea familiei. Wilton arăta de parcă îi venea să plângă.

— Ai dreptate. Sunt sigură că Blair se simte destul de prost după cele întâmplate.

Mel îşi luă tatăl de mână şi intrară în camera de gardă. Îl găsiră pe Kane imediat.

Părea uşurat să-i vadă.

— A pierdut copilul, spuse el după o clipă, dar doctorul ne-a asigurat că ea o să se refacă.

— Vreau s-o văd, le spuse Wilton, arătând foarte zguduit de veşti.

Deşi orele de vizită se sfârşiră de câtva timp, una dintre asistente le permise lui Mel şi lui Wilton să intre în salonul lui Blair ca să arunce o privire.

— E sedată, le spuse femeia Mă aştept să se trezească de-abia mâine dimineaţă.

În timp ce în salon, o Mel înlăcrimată luă mâna surorii ei în mâna ei, întrebându-se cum o să suporte Blair pierderea copilului, cum vor trece ea şi tatăl ei peste asta. Îşi privi sora, dorindu-şi să o ia în braţe şi să o aline, ca atunci când erau mici. Spre surprinderea ei, Blair deschise ochii.

— Ai venit? întrebă ea şoptit. Tata e cu tine?

— Sunt chiar aici, iubito, spuse Wilton ocolind cealaltă latură a patului.

Blair închise ochii.

— Cred că nu mai trebuie să ţin secret.

— Îmi pare rău, Blair, spuse Mel aplecându-se mai aproape de ea. Cu adevărat îmi pare rău. Dar o să mai poţi avea copii.

— Doctorul spune că te vom putea lua acasă

peste câteva zile, zise Wilton, ochii înroşindu-i-se din nou. Blair nu părea să asculte.

— Nu vreau să mă mai gândesc la asta, zise ea. Vreau să-mi continui viaţa... de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Se opri.Ai auzit veştile bune? Am fost aleasă ca să fac reclamă la *Wave Wine Cooler*. Aşa că vezi, n-am ratat ziua complet.

Închise ochii şi adormi, înainte să poată vedea expresia năucită de pe faţa lui Mel. Când Mel şi cu tatăl ei se întoarseră în hol, îl găsiră pe Kane aşteptând nervos.

— E totul în regulă? întrebă el.

— E bine, îi răspunse Mel. Am discutat cu sora mea timp de o clipă. O să dureze câteva zile până când o să se refacă. Mel îl văzu pe Kane ţinând în mână o ceaşcă de cafea.

— Mai e deschisă cofetăria la ora asta?

— Nu, am luat-o dintr-un automat de pe hol. Vrei o ceaşcă?

Mel încuviinţă din cap şi se uită la Wilton.

— Mă duc după cafea. Vrei? El negă.

— Nu, cred că mă voi relaxa un pic în scaunul ăla de acolo. Duceți-vă voi.

Mel şi Kane o porniră de-a lungul holului, unul lângă celălalt. Podeaua lucea de cât fusese lustruită, şi peste tot mirosea a dezinfectant. El o luă de mână, iar atingerea lui o alină pe Mel. Când ajunsese să se bazeze astfel pe el? El începu să vorbească primul.

— Ştiai că era însărcinată? Mel dădu din cap în semn că da.

— Tocmai aflasem. Tot încercam să găsesc o modalitate ca să-i spun tatei. Din nefericire, am luat decizia aseară, când m-ai sunat.

— M-a speriat ca naiba, mărturisi Kane.La început n-am ştiut ce să fac. Mel îi mângâie mâna încurajator. Era fierbinte şi solid, iar ea era mulţumită să-l aibă aici. Se integrase în familie doar într-o săptămână.

— Ai făcut bine aducând-o aici. Păşiră într-o cameră mică, unde se găseau diferite băuturi răcoritoare şi automate. Mel îşi deschise poşeta. El introduse moneda.

— Cum vrei cafeaua?

— Cu frişca şi cu zahăr, te rog. Îl privi făcând selecţia: un pahar de hârtie căzu în tăviţă şi fu umplut. El îl luă, i-l înmână, iar ea îi mulţumi.

— Vrei să o bei aici? o întrebă. Ea încuviinţă.

— Poate o să poată trage un pui de somn dacă nu stăm lângă el. Aleseră o masă dintr-un colţ, înconjurată de scaune din plastic dur. Mel sorbea din cafea, tăcută.

— Presupun că o să trebuiască să mai stăm în Biloxi câteva zile, spuse ea. Bine că mi-am luat un schimb de haine. Dumnezeu ştie unde o să stau. Când ne-am oprit să facem plinul, un tip spunea că în oraş se afla o convenţie:

— Ştii, Blair deja are o cameră aici, îi spuse Kane. A plătit pentru o seară, dar plănuise să o folosească doar acum, de dimineaţă ca să se poată spăla după vizionare.

— N-a folosit-o?

— Nu. I-a venit rău în timp ce încărcăm bagajele, încă mai am cheia de la cameră.

— Ei bine, am putea s-o folosim, spuse Mel terminându-şi cafeaua.Aş prefera ca tata să doarmă bine la noapte, înainte să o pornească la drum. Îşi înhăţă geanta şi dădu să se ridice. El o

opri, punându-şi mâna peste a ei.

— Mi-ai lipsit, spuse el. Ştiu că nu a trecut mult timp, dar mi-ai lipsit al naibii de mult. Mel îi privi faţa frumoasă şi văzu că era sincer.

— Şi tu mi-ai lipsit, îi mărturisi ea. Rămaseră acolo tăcuţi, ştiind că mai aveau multe să-şi spună.

— Tu şi cu Blair v-aţi înţeles bine pe drum? El dădu din cap în semn că da.

— Mda. I-am spus că dacă spune ceva ce nu-mi place, o s-o las dezbrăcată pe un drum lăturalnic, unde să n-o găsească nimeni cu zilele. Nu prea s-a speriat până când n-am ameninţat-o că îi arunc trusa de machiaj.

— O, Kane, eşti grozav! spuse Mel, deşi îi era greu să rămână serioasă.

— A mers. N-a mai scos un cuvinţel. De fapt, a dormit tot drumul pe bancheta din spate. Mel se simţea vinovată să vorbească despre sora ei, când aceasta tocmai îşi pierduse copilul.

— Ştiu că Blair este greu de suportat uneori, dar în adâncul sufletului ei este o persoană bună.

— Mda, mda, în adâncul sufletului.

— Cei mai mulţi bărbaţi sunt fascinaţi de ea.

— De asta ai fost de acord să o conduc eu? Să vezi dacă poţi avea încredere în mine?

— Bineînţeles că nu. Era mult mai convenabil aşa.

— Câți prieteni ţi-a furat, Mel? o întrebă el tandru. De asta ai renunţat şi te-ai oprit la Harper? Fiindcă ştiai că nu se va uita la el?

— Trebuie să bănuieşti fiecare mişcare pe care o fac?

— L-ai văzut aseară pe Harper? o întrebă el, schimbând cursul întrebărilor.

— Fugitiv.

— Şi? Începea să o enerveze interogatoriul lui.

— Nu este fericit cu mine.

— Îţi pasă? Ea păru surprinsă.

— Desigur că îmi pasă. Ce fel de întrebare este asta?

— Presupun că vreau să ştiu ce înseamnă pentru tine, asta-i tot.

O străpunse cu privirea. Ea se juca la catarama genţii.

— Nu este nici timpul nici locul să discut despre relaţia mea cu Harper, spuse ea cu o voce tremurătoare. Sora mea tocmai a avortat.Pe deasupra, mai sunt şi obosită.

Se ridică de la masă. El nu o opri de data aceasta. Wilton deja adormise când Mel şi cu Kane se întoarseră în sala de aşteptare. Ea îl scutură ca să se trezească.

— Vino cu noi, tată. Blair are o cameră la un hotel, în apropiere. O să te poţi odihni într-un pat adevărat. Cincisprezece minute mai târziu, ajunseră la un hotel destul de ieftin. Camera pe care o închiriase Blair avea două paturi alăturate, şi cerură o saltea, pe care Kane insistă să o folosească. Deşi au fost forţaţi să doarmă îmbrăcaţi, se treziră toţi trei refăcuţi, înainte de ora opt. Kane se duse după cafea, iar Mel şi Wilton făcură duş şi îşi schimbară hainele.

— Va trebui să rămână cineva aici câteva zile, îi spuse Mel tatălui ei, după ce îşi serviră cafeaua. Probabil că nu o vor externa pe Blair mâine sau poimâine.

— Rămân eu, zise Wilton, şi o aduc acasă când medicii îi vor da drumul.

— Eşti sigur? Nu mă deranjează să rămân eu.

— Nu, tu trebuie să te întorci la câinii tăi şi la celelalte, iar Kane are de terminat lucrul la magazin. Făcu o pauză şi se întristă.

— În afară de asta, vreau să fiu aici pentru Blair. Simt că am cam neglijat-o.

— Nimic din toate astea nu este din vina ta tată, îi spuse ea. Nu te învinovăţi.

Mel plecă la spital împreună cu Wilton în maşina ei, iar Kane îi urmă în camionetă. Blair nu se simţea cu mult mai bine ca noaptea trecută.

— Sper să fiu iar pe picioare săptămâna viitoare, îi spuse ea lui Mel. Atunci încep să filmeze reclamele comerciale. Mel, pur şi simpul nu putea înţelege cum de se putea gândi Blair la filmarea unei reclame, când de-abia îşi pierduse copilul.

— Ai grijă de tine, îi spuse ea, părăsind încăperea.

O oră mai târziu, Mel şi Kane se aflau pe drum în camionul lui Wilton, pentru ca el s-o poată aduce pe Blair în maşina lui Mel. În prima oră a excursiei, Mel nu scoase o vorbă. În cele din urmă, Kane se uită la ea.

— De ce eşti supărată? Mel încercă să-şi ascundă surpriza.

— Ce te face să crezi că sunt supărată?

— Ai tu expresia ta. Aceeaşi ca atunci când te-ai certat cu Harper.

— Nu sunt supărată, sunt dezamăgită.

— O, cum aşa?

— Mă enervează faptul că Blair îşi poate face griji pentru o reclamă idioată când ea tocmai şi-a pierdut copilul. Adică n-a zis nici un cuvânt despre bietul bebeluş.

Mel îşi simţi ochii plini de lacrimi când spuse acest lucru. Kane se întinse şi o mângâie pe mână.

— Nu cred că Blair este pregătită să fie mamă. De fapt, nu sunt convins că va fi gata vreodată. Cine ştie, poate că i-a făcut o favoare puştiului.

Mel aproape că rămase cu gura căscată.

— Cum poţi spune una ca asta?

— Aşa. Faptul că oamenii pot face un copil, nu înseamnă că îl şi merită.

O tristeţe obosită o năpădi cu gândul la mama ei care le abandonase cu atâţia ani în urmă. Se hotărî că era mai bine să lase subiectul baltă. Un pic înainte de prânz,

Kane trase maşina în lotul de parcare al unui restaurant fast-food.

— Ţi-e foame? o întrebă el. Ea ridică din umeri şi se uită pe geam.

— De ce nu i-ai spus lui Blair ce simţi când ai avut ocazia?

— Nu mă priveşte ce vrea Blair să facă din viaţa ei.

— Da, da, aici ai dreptate, îl privi.

— De a cui parte eşti? El ridică ambele braţe, de parcă s-ar fi predat.

— Rămân neutru. Cred că nu am dreptul să spun nimănui ce să facă din viaţa lui, când eu am dat-o în bară. Vrei un cheesburger? Dacă-mi amintesc bine, este un parc de odihnă pe aici pe aproape. Putem mânca la una dintre mesele de picnic.

Ar fi bine să respirăm aerul proaspăt, după ce am stat în spitalul ăla.

— De acord.

— Deci, cu ce vrei cheesburger-ul?

— Cu ketchup.

— Atât? 0 privi neîncrezător. Nu vrei lăptuci, ceapă şi roşii?

— Numai ketchup.

— Slab. Deschise uşa şi sări, apoi îşi făcu drum spre restaurant clătinând din cap. Se întoarse zece minute mai târziu, cu două pungi în mână.

— Ţi-am comandat o porţie de frigărui, spuse el aşezându-se alături de ea pe locul din faţă. Nu am suportat gândul că mănânci burger-ul ăla aşa gol.

Ea zâmbi, în ciuda faptului că îşi simţea inima grea.

— Îmi pare rău că sunt aşa ţâfnoasă. Cred că mi-ar fi mers la inimă să fiu mătuşă.

— Ştiu. Regret.Pe Mel o surprinse tonul lui tandru. Nu l-ar fi crezut în stare de o astfel de emoţie cu o săptămână în urmă.

— Uite, lasă-mă să ţin eu bagajele şi condu tu, spuse ea, luându-i-le din braţe.

Rămaseră tăcuţi în timp ce merseră două mile, în zona campingului, îşi făcură drum spre un grup de mese de picnic din spatele parcului. Din fericire, nu mai era nimeni prin jur. Mel desfăcu pungile. Sandvişul lui Kane era considerabil mai mare ca al ei. Chicoti.

— Nu ştiu cum o să muşti din el.

— Crede-mă, o să reuşesc. Se concentra asupra prânzului şi Kane îi de-monstra că se putea descurca cu un aşa sandviş enorm. El vorbi primul.

— Blair se va întoarce la New York odată ce se va externa. Mel dădu din cap afirmativ.

— Întotdeauna se întoarce.

— Te deranjează? Ea se gândi.

— Mi-e dor de ea când este plecată. Eram atât

de apropiate după ce mama ne-a părăsit. Dar Blair nu este fericită în Hardeeville, şi ne ţine pe mine şi pe tata legaţi de mâini şi de picioare ori de câte ori vine. Vrea lucruri mai mari şi mai bune.

Aşa ca mama, adăugă ea. Kane se miră că aduse vorba despre mama ei.

— Mama voastră nu v-a spus că pleacă? Faţa ei se înnegură.

— Nu. Ne-am întors într-o zi de la şcoală şi ea plecase.

— Cred că aţi suferit. Ea ridică din umeri.

— Nu-mi mai amintesc. Asta s-a întâmplat foarte demult.

El bănuia că îşi amintea foarte bine.

— Cum era? întrebă el, încercând să afle mai multe, şi întrebându-se cât îi va spune ea.

— Foarte drăguţă. Blondă, ca Blair. Îi plăcea să citească despre locuri îndepărtate precum Paris, Spania, Germania. Spunea că ar dori să meargă o dată acolo. Cine ştie, poate că în cele din urmă a avut ocazia. El zâmbi.

— Cred că nu era o mamă tipică.

— Nu făcea prăjituri şi nici nu se oferea voluntar, dacă la asta te referi. Dar învăţa bunele maniere dintr-o carte pe care o luase de la bibliotecă. Spunea că avem nevoie de maniere şi de îndeletniciri sociale dacă plecăm vreodată din Hardeeville. Obişnuia să-l implore pe tata să vândă casa şi magazinul, şi să se mute într-un loc ca Atlanta. Se certau tot timpul pe tema asta.

— De ce crezi că tatăl tău nu s-a recăsătorit? Ea nu ezită.

— Cred că tot o mai iubeşte pe mama. Îi ţine poza pe noptieră. Mai luă o muşcătură din

cheesburger.

— E o doamnă mai jos de casa noastră. O văduvă care îi face ochi dulci tatei de ani de zile, dar el nu-i prea dă atenţie. Văzu că el terminase de mâncat.

— Cum sunt părinţii tăi? El dădu din umeri.

— Nu ştiu. Nu i-am văzut de cincisprezece ani. Văzând-o surprinsă, el continuă:

— Se certau tot timpul. Bătrânul meu trăgea la măsea, venea acasă şi ne bătea pe toţi. Noi, copiii am încercat să o convingem pe mama să-l părăsească, dar ea nu a vrut. Vechea duritate i se ivi în ochi.

— Ai auzit vreodată de *Sindromul Femeii Bătute*? întrebă Mel.

El făcu hârtia de la sandviş ghemotoc, scuturǎ cartonul de la frigărui şi le dădu drumul în pungă.

— Mda, am auzit, spuse el dur, dar am auzit şi de mândrie, ceea ce ea nu are. În ceea ce mă priveşte, dacă o femeie îşi lasă bărbatul să o bată, treaba ei. Dar să-l lase să bată copiii, asta este o crimă pentru care amândoi ar trebui pedepsiţi.

Mel vedea că era aproape furios şi se întrebă dacă furia lui era doar de suprafaţă.

— Câți copii eraţi?

— Cinci, cu mine. Trei băieţi şi două fete. Ne-am cărat cu toţii de acolo când am crescut îndeajuns de mari. Tata a murit acum zece ani. Băutura l-a dat gata, în cele din urmă. A scăpat lumea de un rău.

— Şi mama ta?

— Ultima dată când am auzit de ea se recăsătorise. Şi ştii ceva? Şi tipul ăsta o bate.

Mel nu ştia ce să spună. Era evident că toate

lucrurile astea îl amărau. Şi cum să nu-l amărască?

— Cred că ar fi bine să o pornim la drum, zise ea.

CAPITOLUL 9

Mel şi cu Kane ajunseră înapoi în Hardeeville, o oră mai târziu, se schimbară în haine de lucru, şi se îndreptară spre magazin unde lucrară cot la cot până la şase seara, în ciuda faptului că era duminică.

— Am o idee, spuse Kane, conducând camionul spre casă. Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva, în loc să gătim? Fac eu cinste, adăugă el.

— Să mergem? Unde?

— Cu siguranţă că este vreun restaurant decent în oraş. În afară de asta, este duminică şi meritărm să ne relaxăm. Mel se gândi la serile de vineri seara petrecute la restaurantul lui Thelma care îi plăceau atât de mult. Acum că Harper era supărat pe ea, era puţin probabil să mai iasă undeva cât de curând.

— Da, ştiu un local. Servesc o friptură de pui pe cinste.

Când ajunseră acasă, Mel insistă ca Kane să facă un duş mai întâi, cât ea îi călca una dintre cămăşile din sacul lui de voiaj. Era singura dată când îşi amintea să fi călcat ceva pentru un alt bărbat decât tatăl ei. Cântând în micul cor, se simţea mai apropiată de el. Kane ieşi din baie proaspăt îmbăiat şi bărbierit şi găsi cămaşa atârnând pe spătarul unui scaun din bucătărie.

— Mulţumesc, spuse el, apreciind faptul că o călcase atât de grijuliu, când el fusese obişnuit să

poarte hainele mototolite. Dar în seara asta dorea să arate bine. Nu voia să facă ceva care să o deranjeze.

— Cu plăcere. Mel încercă să nu se holbeze la bărbatul dezbrăcat până la brâu, cu un piept magnific, care stătea în faţa ei. Avea trupul neted şi bronzat, fără urmă de grăsime pe el. Trase cu ochiul în timp ce îşi lua cămaşa pe el. Mirosea a săpun, a after-shave şi a carne de bărbat.

— Ai terminat cu baia? întrebă ea, vrând să se distanţeze de el, ca să nu-l mai privească precum o proastă.

— E a ta. I se părea ceva intim să păşească în aceeaşi cadă din care Kane ieşise cu câteva minute înainte. Parfumul lui persista în aburii din aer şi înceţoşa oglinda de deasupra chiuvetei. În timp ce se săpunea, Mel îşi simţi pielea ca de găină la gândul că Kane îşi dăduse cu aceeaşi bucată de săpun peste pieptul lui larg. Îşi înlătură gândurile. Mel intră în bucătărie treizeci de minute mai târziu, purtând o bluză kaki şi o fustă multicoloră, îşi lăsase părul pe spate.

— Aşa mai vii de-acasă, spuse Kane, observând că insistase asupra machiajului mai mult ca de obicei. Mel roşi. Purta părul pe spate doar fiindcă era umed, nu fiindcă încerca să-i facă pe plac.

— Eşti gata? Mor de foame. Făcură douăzeci de minute până în oraş cu camioneta lui Wilton. Restaurantul lui Thelms era plin până la refuz când intrară înăuntru.

Mel se albi când îşi dădu seama de ce. Tura de noapte tocmai lăsase să intre la prima biserică Baptistă din Hardeeville.

— O, nu, spuse ea. Nu putem mânca aici. Erau

cu toţii înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kane, uitându-se peste tot prin restaurant, ca să vadă ce i-ar fi putut provoca disconfort. Nu ştia, îşi închipuia doar, dar se părea că erau centrul atenţiei.

— N-am fost la biserică azi, şopti ea.

— E împotriva legii în oraşul ăsta?

— Desigur că nu.

— Eu sunt cauza, nu? întrebă el, devenind rigid automat. Gândul că cineva s-ar putea purta urât cu ea din cauza lui îl înfurie ca dracu'.

— Se uită la tine fiindcă eşti cu mine, nu? Vrei să mergem?

— Nu putem pleca pur şi simplu. Cum ar părea?

— Puţin îmi pasă de cum pare. Dacă nu te simţi în largul tău... El fu întrerupt de o femeie masivă, apărută din senin.

— Bună, Mel. Ţi-am simţit lipsa azi la biserică. Doreşti masa obişnuită?

— Da, mulţumesc, Vera, spuse Mel, luând mâna lui Kane într-a sa. El ezită o clipă, apoi o lăsă să-l conducă la o masă în spate. Kane aşteptă până când rămaseră singuri, înainte să spună ceva.

— Masa ta obişnuită? întrebă el, ridicându-şi o sprânceană.

— Eu şi cu Harper obişnuiam să venim aici vineri seara.

— Şi stăteaţi aici?

— Da. Te deranjează? La dracu', dacă îl deranja.

— Ar trebui? întrebă el în schimb, încercând să-şi menţină calmul.

El arăta atât de bine, încât îţi venea greu a crede că era acelaşi bărbat care păşise în băcănia Abercrowbie cu o barbă mare şi nişte haine

murdare.

— Nu. Ea îşi încrucişa braţele la piept. Dacă Harper sau vreun altul din oraşul ăsta înţelege în mod greşit relaţia noastră, atunci asta este treaba lor.

— Crede că avem o legătură romantică?

— Habar nu am ce crede. Dar nu-mi pot baza toate deciziile pe bănuieli josnice.

Kane deschise meniul şi încercă să se concentreze, dar nu îşi putea controla sentimentul de dezamăgire provocat de spusele lui Mel. Iată-l aici, ataşat din ce în ce mai mult de această femeie, iar ea refuza să se gândească la el altfel decât la un prieten.

Îl speria gândul că s-ar putea îndrăgosti de ea. În mod sigur nu era genul lui, nu cu concepţiile şi formalităţile ei. Îşi legase coama bogată înainte să intre în restaurant, încercând, evident, să spulbere orice idee că ar fi atractivă. Dar era atractivă, la naiba, şi el îşi petrecuse o grămadă de timp observând acest lucru. Îi venise greu să nu se gândească la dăţile în care o sărutase.

— Aş recomanda insistent friptura de pui.

— Hmm? Kane o privi inexpresiv. Mel zâmbi.

— Erai la zeci de mile depărtare.La ce te gândeai?

— Nu cred că ai vrea să ştii. Era încruntat, iar ea nu ştia de ce.

— Nu?

— Ai încredere în mine de data asta. Ospătăriţa îşi alesese să vină chiar atunci.

Kane închise meniul.

— Dorim amândoi friptură de pui, se răsti el. De-abia îşi vorbiră în timpul mesei, şi în drum spre

casă. Tăcerea era insuportabilă pentru Mel, care încercase de mai multe ori să înceapă o conversaţie. Ea îl înfuriase, şi nu avea nici cea mai vagă idee cum sau de ce. Când parcă maşina în faţa casei, ea murea de nerăbdare să afle ce îl supărase. El deshise portiera şi o ajută să coboare.

— Kane?

— Mă duc să verific câinii, spuse el, apoi dispăru înainte ca ea să mai poată adăuga ceva. Mel intră în casa goală, îşi aruncă pantofii şi sună la spital ca să întrebe de Blair. Îi răspunse tatăl ei, asigurând-o că Blair era bine şi că o vor externa chiar a doua zi. Mel închise şi se aşează la masa din bucătărie, simţindu-se deprimată din motive pe care nu le înţelegea. În cele din urmă, îşi puse pantofii din nou şi ieşi pe uşa din spate. Aerul nopţii era rece: o lună plină atârna pe cerul ca de cerneală. Merse cu atenţie de-a lungul curţii, folosindu-se de lumina din casă ca să vadă drumul. Îl spionă pe Kane care se aplecase asupra câinelui pe care îl aduseseră cu câteva zile în urmă.

— Ce faci? La sunetul vocii ei el îşi ridică privirea.

— Mă uitam la Rover.

— Rover? Ea chicoti uşurel. Nu e un nume foarte original.

Când el ridică uşor din umeri, ea continuă:

— Kane, am spus sau am făcut ceva care să te supere? El se ridică şi o înfruntă.

— Da, Mel, ai făcut, deşi mă îndoiesc că ai răni pe cineva în mod intenţionat.

— Eşti supărat că am stat la aceeaşi masă la care obişnuiam să stau cu Harper?

— Nu sunt supărat că am stat acolo. Cred că

sunt rănit fiindcă pentru tine nu contează, când pentru mine contează foarte mult.

— Cum adică? El se apropie, apoi privi îndelung o clipă în întuneric. Era cu adevărat încântătoare, dar desigur că nu era conştientă de asta. Respiră adânc.

— M-am săturat să te tot gândeşti la mine ca la un caz de caritate.

— Nu mă gândesc la tine ca la un caz de caritate.

— Cum nu? Iată-mă, fără slujbă, fără locuinţă, şi cu mai puţin de două sute de dolari pe numele meu.

— Ai o locuinţă. Şi mai devreme sau mai târziu, o să te rezolvi la unul dintre acele interviuri şi o să-ţi găseşti o slujbă bună. Îl atinse faptul că ea credea în el, şi îi întări hotărârea.

— Nu e doar din cauza asta. Ştiu că o să reuşesc pentru că nu voi renunţa, spuse el. E vorba de noi doi. Te doresc, Melanie Abercrowbie, şi tu eşti prea oarbă ca să vezi acest lucru. Ea făcu un pas în spate. El înaintă doi paşi.

— Te poţi întoarce să cureţi ţarcul, spuse el, dar n-o să-ţi dau drumul până când nu mă asculţi.

— Te ascult, spuse ea, când toate instinctele o ameninţau că se îndreptau într-o direcţie periculoasă.Ar trebui să se întoarcă şi să fugă în casă cât de repede putea. Totuşi, privirea lui o ţintuia în loc.

— Ce vrei să-mi spui?

— Vreau să ştiu ce simţi pentru mine. Mel respiră adânc.

— Asta e uşor. Cred că eşti drăguţ şi…

— Lasă asta, Mel, vreau să ştiu dacă mă placi

aşa cum o femeie trebuie să placă un bărbat. Când Mel nu-i răspunse, el veni lângă ea, îi prinse ceafa în palmă şi o trase spre el, acoperindu-i gura cu a lui. O sărută sălbatic şi devastator.

O eliberă fără să o avertizeze. Mel se împiedică.

— Ce a însemnat asta? întrebă ea printre buzele julite.

— Vreau să ştiu ce simţi, spuse el indiferent. Nu mă mai pot învârti pe aici

Văzându-te şi dorindu-te fără ca tu să mă iei în serios. Se opri ca să respire. Ochii ei erau foarte luminoşi în lumina lunii, gura era umedă de la sărutul lui.

— Cum crezi că mă simt, Kane? spuse ea, copleşită de emoţii. Ce femeie nu s-ar simţi flatată de lucrurile pe care le spui? Dar totul se întâmplă prea repede. Nu cred că este drept. Ochii i se umplură de lacrimi la gândul că sora ei zăcea în spital, şi tatăl ei era alături de ea, simţindu-se vinovat şi întrebându-se unde greşise. Se gândi la Harper, care era furios pe ea fiindcă îşi deschisese casa unui fost deţinut şi unui bărbat de care se ataşase în scurt timp. În cele din urmă se gândi la Amy, o fetiţă de opt ani, care avea nevoie de prietenia ei mai mult ca orice pe lume. De pe buzele lui Mel scăpă un oftat.

— Nu mai ştiu ce este drept. Inima lui Kane se înmuie văzând-o că plânge.

— O, iubito, spuse el, luând-o în braţe. Îmi pare rău că te-am făcut să plângi.

Mel se ghemui la pieptul lui, simţindu-se ocrotită în braţele lui calde şi puternice.

— Nu tu m-ai făcut să plâng, spuse ea, şoptind cuvintele la pieptul lui. Celelalte lucruri mă

îngrijorează.Mă tot gândesc că ar fi trebuit să-i mai spun ceva lui Blair. Poate că am judecat-o prea dur. Şi tata, care stă acolo, învinuindu-mă pentru tot.Ar fi trebuit să rămân. Cât ea vorbi, el o mângâie pe păr.

— N-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Eşti atât de devotată celor pe care îi iubeşti.

Se întrebă în acelaşi timp dacă va avea vreodată timp pentru fericirea ei.

În cele din urmă, când se opri din plâns, Mel îşi înălţă capul şi îl studie în lumina lunii. Era atât de frumos. Mult prea frumos pentru o fată simplă de la ţară, care nu se îndepărtase mai mult de două sute de mile de casă. Dar se îndrăgostise de el pe neştiute, şi ştia că sentimentele ei nu ţineau de raţiune.

— Şi eu te doresc, Kane, spuse ea brusc, fiind amândoi surprinşi de atâta sinceritate.

Dar aşa ştia ea să fie.

— Mi-ai dăruit lucruri pe care nici un alt bărbat nu mi le-a dăruit. Roşi, în timp ce vorbea. Am impresia că te cunosc de-o viaţă. Kane o sărută uşurel şi Mel îşi desfăcu buzele ca el să o poată gusta. Ea îi întoarse sărutul cu o aviditate pe care nu o mai simţise până acum. Sărutul îi pătrunse gândurile şi sângele începu să-i pulseze în inimă. Se simţea copleşită. El se smulse din îmbrăţişare, lăsându-i gura încinsă şi pofticioasă.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Mel, şopti el peste buzele-i deschise.

Ea îşi simţi inima în gât. Gândul acesta o înfiora şi o înspăimântă în acelaşi timp.

— Nu pot, spuse ea.Aş putea rămâne însărcinată. Aşa ca Blair.

El se îngrozi numai la gândul că ar putea face ceva care să o rănească.

— Lasă-mă doar să te ţin în braţe... şi să te simt alături, spuse el. Ea ezită.

— Ai încredere în mine?

— Bineînţeles că am.

— Cu adevărat? Ea se gândise la asta. El părea destul de sincer şi era greu să nu-l creadă, deşi era obişnuită să pună la îndoială tot ceea ce îi spunea. Petrecuse prea mult timp ascultând-o pe Eunice?

— Da, cu adevărat, spuse ea, gândindu-se că era adevărul.

— Hai să mergem înăuntru. O luă de mână şi o conduse în casă pe scările din spate. Străbătură holul spre dormitorul ei încă ţinându-se de mână.

Mel nu vorbi până când el nu o culcă pe pat.

— Kane, cred că ar trebuie să vorbim, spuse ea. El se întinse lângă ea, şi o luă în braţe. Era atât de bine, atât de drept să fie cu ea.

— Despre ce vrei să vorbim? Ea ezită.

— Ştiu că o să facem dragoste, dar trebuie să-ţi spun şi ţie că nu m-am culcat cu nimeni, niciodată.

— Nici măcar cu Harper?

— I-am spus că nu sunt pregătită. Kane o sărută pe frunte şi o cuprinse în braţe pentru un timp. Simţea un val neaşteptat de tandreţe, închisoarea nu-i distrusese toate simţurile, aşa cum crezuse odată.

— N-o să fac nimic rău, Mel. Nu contează cât de mult vreau să te pătrund. El se răsuci în pat şi se sprijini într-un cot.

— Dar aş vrea să te privesc... şi să te ating.

Îl privi şi ea, simţindu-se foarte vulnerabilă, dar

gândindu-se că nu se mai simţise aşa de apropiată de nici o altă fiinţă ca acum. El vru să-i descheie nasturii bluzei, dar ea îl opri.

— Vrei să stingi lumina? El privi în jos spre ea.

— Ce-ai zice să lăsăm lumina aprinsă în baia ta?, N-ar fi bine?

Ea încuviinţă din cap, iar el se dădu jos din pat. Când se întoarse, camera era în semiîntuneric, luminată doar de o rază aurie care răzbătea din baie.

— E mai bine? Ea făcu semn din cap că da, iar Kane dădu de clama din părul ei. O desfăcu şi îi răsfiră părul pe pernă. Era gros şi greu, dar mătăsos la pipăit.

— Minunat, spuse el.Aş vrea să-l porţi mereu pe spate.

O sărută din nou, de data aceasta moale şi insistent, pur şi simplu savurându-i gustul şi carnea buzelor. Îi bău dulceaţa, mângâindu-i cu o mână obrazul minunat de catifelat. Uitase cât de moale şi de catifelată putea fi pielea. Uitase cât de bine putea mirosi o femeie. Mel mirosea a flori sălbatice şi a săpun de baie.

Închisoarea mirosise a trupuri nespălate şi a fum de ţigară. Îşi îndepărtă gândurile. Nimic nu avea să se interpună aici şi acum.

Îi descheie bluza încetişor, apoi i-o dădu în lături. Îi mângâie sânul alb, observând cât de delicat şi de feminin era, Sărutând-o din nou, se excită tot.La început, se gândi că murise şi ajunsese în Rai. Era prea dificil de înţeles cum această femeie încântător de ruşinoasă, era atât de doritoare, încât să-l lase pe acest bărbat înfometat de dragoste să o atingă. O luă din nou în

braţe zdrobind-o de el, apăsându-şi buzele peste ale ei. Mel îi întoarse sărutul într-un total abandon.

Toate inhibările dispărură în aer când gura lui o mângâia răspunzându-i într-un fel care o uimea pe ea pe cât îl desfăta pe el. Kane se întrerupse din sărut şi gura îi coborî pe gât. Îşi întinse o mână spre sâni şi ea închise ochii cât el i-l supse, şi îi întări sfârcurile. Stomacul îi tresări la intimitatea atingerii lui. Savura senzaţiile, apoi gemu uşurel când totul deveni insuportabil. Ajunse cu mâinile sub fustă, frământându-i şoldurile şi coapsele cu palma. O simţi încordându-se uşor.

— Nu-i nimic, şopti el. Când o mângâie în jurul pântecului, Mel îşi muşcă buza de jos ca să nu ţipe. Se simţea prea bine, prea moale. Ceva dinăuntru zvâcni.

Instinctiv, se arcui spre el.

— Te simţi bine?

— Da. Sunetul ieşise răguşit. Deodată, îşi vârî mâna în chiloţii ei, mângâind, frecând, trimițându-i valuri de excitare. Complet aţâţată, Mel îşi despărţi coapsele. Kane o mângâie până când ea crezu că o să explodeze de plăcere, în cele din urmă o atinse, prinzându-i mugurul dătător de atâtea senzaţii.

Îl mângâie uşor cu degete nervoase, apoi îşi băgă un deget în interiorul deja umed.

— Eşti atât de sexy, şopti el, mângâind-o în timp ce vorbea. Propria-i excitare îi cauză durere. Mel încercă să stea liniştită pe pat în timp ce el făcea lucruri magice. Era ca pe jar. El o atinse din nou, iar ea îşi ţinu respiraţia, fiindu-i teamă să se lase pradă senzaţiilor minunate. Ajunsese la capăt, la

punctul culminant, şi gândul că şi-ar putea pierde controlul o înspăimântă.

— E în regulă, iubito, spuse Kane, dându-şi şi el seama că era pe cale să facă ceva ce nu mai făcuse de când era adolescent. Doar relaxează-te şi gustă plăcerea, reuşi el să spună înainte ca plăcerea să devină prea mare.

Dorinţa, ascuţită ca o săgeată, puse stăpânire pe Mel, zdrobind rezerva rece care-i luase o viaţă întreagă să şi-o impună. Ţipă când întâlni momentul de pasiune îmbătătoare şi necontrolată. Tremura şi se scutura prinzându-se de Kane, de parcă el era o ancoră iar ea o femeie care se îneca. Eliberarea îi umplu ochii de lacrimi, şi pentru o clipă uită de toate, în afară de bărbatul de lângă ea.

În cele din urmă, cum reveni la normal, îşi dădu seama că niciodată nu va mai fi aceeaşi.

CAPITOLUL10

Kane îi trase fusta la loc foarte tandru şi o luă în braţe, savurând amândoi atingerile şi îmbrăţişările. Deşi, de fapt nu făcuseră dragoste, simplul act îl bucurase. Îl uşura faptul că putea dărui fără să ia. Îşi coborî privirea spre ea, gândindu-se că niciodată nu arătase mai frumoasă sau mai doritoare.

Apoi observă că avea ochii înlăcrimaţi.

— Iartă-mă, iubito, şopti el cu regret. Iar te-am făcut să plângi. Mel se ghemui la pieptul lui, simţindu-se ca o proastă din cauza lacrimilor.

— Nu plâng fiindcă îmi pare rău de ceea ce am făcut, ci pentru că a fost aşa de minunat.

Întotdeauna e aşa de bine?

El zâmbi tandru, întrebându-se în acelaşi timp cum de reuşise ea să rabde treizeci de ani fără să aibă nici o experienţă sexuală. El avusese paisprezece ani când o făcuse prima dată.

— E bine dacă ţii la persoana cu care eşti, spuse el în final, plăcându-i să o simtă alături de el. Probabil că ea nu avea idee de cât de tare îl excita doar atingerea ei. Simţea deja că bărbăţia i se ridică din nou. Ea meditä o clipă.

— Îţi mulţumesc că nu m-ai grăbit, spuse ea.

— Ştiam că nu erai pregătită. Voiam ca prima noastră dată să fie perfect.

— Prima noastră dată?

— Ai auzit bine, spuse el, cuprinzând-o strâns pe după umeri. După cele petrecute în seara asta insist să fiu iubitul tău. Ea se ridică şi îi zâmbi obraznic, ceea ce nu era uşor pentru o fată care nu flirtase în viaţa ei.

— Deja avem pretenţii, nu? O luă de umeri şi o trase spre el, astfel că ea fu forţată să-i simtă bărbăţia ridicată. Zâmbetul îi păli şi el ştiu că reuşise să-i transmită.

— La naiba! O sărută cu lăcomie. Mel se retrase prima. Îl privi în ochii negri, şi intensitatea privirii lui o, îngrozi. Se îndrăgostea până peste cap de el. Dacă făcuseră dragoste, cum îl putea lăsa să plece?

— Toate astea se întâmplă foarte repede pentru mine, spuse ea. Seara asta a fost minunată, dar am nevoie de timp.

— Are vreo legătură cu Harper? Ar fi fost mai simplu să îi dea de înţeles că şovăiala ei se datora relaţiei cu Harper, decât să-i spună cât era de

laşă. Pur şi simplu nu dorea să sufere. Nu o avertizase Eunice de atâtea ori de pericolele de a te îndrăgosti? Nu fusese martoră la suferinţa tatălui ei când mama lor plecase?

— Eu şi Harper suntem prieteni de mult timp, Kane, spuse ea, şovăind în mod deliberat, fiindcă nu avea alt răspuns pe moment. Ţin foarte mult la fetiţa asta. Nu te aştepta să le întorc spatele.

— Nu-mi pasă câți prieteni ai. Nu vreau să fii iubita lui.

— În afară de asta, adăugă ea de parcă nu l-ar fi auzit, de unde o să ştiu eu că tu o să rămâi în Hardeeville? De unde să ştiu că săptămâna viitoare nu te vei plictisi de moarte şi nu o vei lua la picior? îşi ţinu respiraţia ca să-i audă răspunsul.

— De asta ţi-e frică?

— Mi-a trecut prin minte. Să presupunem că nu-ţi vei găsi o slujbă aici?

— Pui prea multe întrebări, Mel. Nu am răspuns pentru toate acum. Mel se dădu jos din pat. Desigur, el nu avea cum să ştie dacă va găsi o slujbă ca lumea în Hardeeville sau va fi obligat să se mute.

— Unde te duci?

— Am ceva treabă. Tata şi cu Blair se întorc mâine. Vreau să fie totul pus la punct. El se ridică şi o urmă.

— Te ajut. Ce vrei să fac? Ea se smuci înapoi.

— Kane. Respiră adânc. Trebuie să ne controlăm un pic. Hai să nu ne pripim.

Nu ăsta era răspunsul pe care îl aştepta el după câte îşi împărtăşiseră. Toată lumina din ochii lui dispăru, şi când începu să vorbească, vocea îi era monotonă şi lipsită de emoţie.

— De ce? Ţi-e ruşine că oamenii vor gândi că eşti încurcată cu un fost deţinut?

Faţa ei se înroşi.

— Nici un pic. Se jena prea tare să-i spună adevărul, că se temea că o va părăsi şi va rămâne ca o proastă. Biata Melanie Abercrowbie căreia îi fusese atât de frică să nu rămână fată bătrână, încât sărise pe primul bărbat care se uitase mai mult la ea. Apoi, în disperarea ei, îl urmări prin tot oraşul. Kane îi văzu îndoiala din privire şi o eliberă. Se şi închista în ea pentru ceea ce făcuse.

— Nu-ţi fie teamă, nu o să zic nimic. Sări din pat şi părăsi camera fără o vorbă.

În dimineaţa următoare, Kane fu trezit de cineva care bătea în uşa de la intrare. Spionă pe fereastră şi văzu maşina şerifului parcată în faţa casei.

Îngheţă, apoi îşi înhaţă blugii şi şi-i trase pe el. Se grăbi înspre hol şi o găsi pe Mel care tocmai ieşise din camera ei în halat de baie.

— E şeriful oraşului, spuse el încet. Ce crezi că vrea?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse ea, încercând să-şi îndepărteze somnul de la ochi luând-o spre scări. Asta vreau să aflu.

— Stai! Kane îi înşfacă braţul şi aproape că o lipi de perete. Dacă mă caută pe mine?

— Pe tine? De ce să te caute pe tine? El încercă să se gândească. Poliţiştii îl făceau nervos, întotdeauna îl făcuseră. Îi evitase toată viaţa.

— Poate au descoperit că nu au destule dovezi ca să mă lase în libertate.

Poate că s-au răzgândit. Gândul înapoierii la

închisoare îi îngheţă sângele în vine, îl făcu să vrea să o ia la fugă. Mel se eliberă.

— Kane, vrei să te potoleşti, pentru numele lui Dumnezeu? Nu ţi-a dat prin cap că poate avea şi alt motiv? Panica îi umplu ochii. O, nu, dacă s-a întâmplat ceva cu tata sau cu Blair? Dacă e ceva rău?

Coborî scările în fugă, descuie uşa de la intrare şi o deschise larg. Grăsunul din faţa uşii, îmbrăcat în uniformă, îşi scoase pălăria.

— O, şerife Clancy, ce te aduce pe aici aşa de devreme? întrebă ea fără suflare.

Şeriful deschise gura ca să vorbească apoi, când îl văzu pe Kane apărind din spatele lui Mel, o închise la loc. Se uită cam treizeci de secunde până să-şi dea seama Mel la ce se uita.

— O, acesta este domnul Stoddard, şerife. Stă la noi un timp. Omul încuviinţă.

— Wilton e aici?

— Nu, tata a plecat din oraş.Ar trebui să se întoarcă în după-amiaza asta. S-a întâmplat ceva?

— Ştii că porcul vostru a sfărâmat gardul din nou?

— Cotlet de Porc este în libertate?

— Da. Văduva Barker ne-a sunat şi ne-a spus că scroafa ei este în călduri. Porcul tău încearcă să sfărâme cocina.

— Mă duc imediat, şerife. Mel se întoarse spre Kane.

— N-ai vrea să vii cu mine?

— Sigur, doar să-mi iau o cămaşă pe mine.

— Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc, zise şeriful Clancy, după ce reuşiră să îndepărteze

porcul de casa doamnei Barker. Bătrâna doamnă Barker era mai furioasă ca un taur de dimineaţă când m-a sunat. Mi-a spus că o să-l împuşte.

— E-n regulă, şerife. Tata ar trebui să repare coteţul odată pentru totdeauna, dar ştii cum amână el lucrurile. Şeriful încuviinţă din cap, apoi se răsuci spre Kane care venea în spatele porcului, înghiontindu-l des ca să îl facă să se mişte.

— Şi cum îţi place oraşul nostru, domnule Stoddard?

Kane întâlni privirea bărbatului. Se uită la el neîncrezător, de parcă se aştepta ca şeriful să-i pună cătuşele şi să-l îngrămădească în spatele maşinii în orice clipă.

— Îmi place, spuse el în cele din urmă. Vreau doar să-mi găsesc o slujbă şi o locuinţă.

— Kane stă la noi cât redecorăm atelierul. E un tâmplar excepţional, dacă auzi pe cineva care are nevoie.

— O să ţin minte, spuse şeriful Clancy. Îşi verifică ceasul de mână. Ei bine, ar trebui să mă întorc la birou. Anunţaţi-mă dacă aveţi nevoie de ajutor ca să reparaţi cocina aia.

— Mulţumesc, şerife. Mel zâmbi şi îl privi plecând cu maşina.

Mel trase de frânghie iar porcul o privea de parcă ea îşi pierduse minţile.

— Nu te încăpățâna cu mine, îl ameninţă ea.

— Hai, lasă-mi frânghia mie, se oferi Kane. Te ajut să-l duci acasă şi ne întoarcem după camion. El trase de frânghie de mai multe ori şi porcul începu să meargă.

— Vezi, trebuie să fii ferm şi să-i arăţi cine este

vinovatul. Îi observă picioarele bine făcute din pantalonii scurţi de bumbac pe care nu ar fi trebuit să-i ia în oraş. În graba ei de a se îmbrăca nu-şi mai pusese sutienul. Sânii i se iveau ascuţiţi de sub tricoul subţire pe care îl purta. Se excită tot de poftă, amintindu-şi cum îi strânsese pe fiecare între buze cu o noapte în urmă. Zâmbi brusc.

— Dar tu eşti doar o fată, nu mă aştept să poţi face aşa ceva. Un surâs hazliu i se ivi pe buze:

— Deci aşa, mă faci fricoasă?

— Da, asta eşti, o fricoasă de bună credinţă.

— Kane, aş putea duce porcul ăsta acasă fără funie, dacă aş vrea. I-aş putea spune să mă urmeze până acasă. Femeile nu au nevoie de muşchi, dacă au creier.

Bărbaţii, pe de altă parte…

— De când ai ceva împotriva muşchilor? o întrerupse el. Mi se pare că te-ai cam uitat după mine în ultimul timp. Mel roşi.

— Nu mă uitam la muşchii tăi.

— Ba da, te uitai. Seara trecută când am venit în bucătărie să iau cămaşa pe care mi-ai călcat-o, am crezut că o să-ţi sară ochii din cap. Ea se înroşi până în vârful urechilor. Deci observase că îl privea. Kane râse tare când îi văzu faţa roşie.

— Eşti frumoasă când te înroşeşti, ştii? Chiar mai drăguţă decât noaptea trecută când… El lăsă propoziţia neterminată, dar era sigur că Mel ştia că se referea la ceea ce se întâmplase în dormitorul ei. Kane se opri din mers, iar porcul se opri şi el uitindu-se în sus, de parcă îi spunea să se hotărască odată.

— Îmi pare rău, ne certăm. Mel se opri şi ea. Îi

întâlni privirea.

— Şi mie imi pare rău, spuse ea. Se uitară lung unul la altul, în cele din urmă, Kane întinse mâna şi o mângie pe obraz.

— N-ar fi trebuit să încerc să te implic. Amândoi ştim că trebuie să îmi pun ordine în viaţă înainte să fac vreo promisiune. Mi-am pierdut capul.

— Şi eu, spuse ea, gândindu-se la cum îşi petrecuseră o parte a serii. Dormise foarte puţin, gândindu-se la asta.

— Atunci putem fi din nou cei mai buni prieteni? întrebă el.

O clipă ei îi trecu prin minte că asta şi erau. Avusese încredere în el. Deja avea încredere în el mai mult decât in oricare alt bărbat.

— Cei mai buni prieteni, spuse ea. Kane se aplecă uşor înainte şi o sărută. Când se retrase, zâmbea.

— Mai bine să duc acasă sacul ăsta de grăsime. O porniră din nou pe drum cu porcul după ei. Mel își dădu seama că niciodată nu fusese mai fericită.

Mel îşi petrecu ziua ştergând şi reaşezând rafturile făcute de Kane, în timp ce acesta lucră în zona afectată cărnii, construind dulapuri pentru depozitare. Locul începea, într-adevăr, să prindă contur, se gândea ea. După ce terminară cu rafturile, luă o scară şi începu să cureţe panourile de lemn. Şterse praful depus de ani de zile, tutunul şi mâzga, lăsând lemnul strălucitor şi mirosind a ulei de lămâie.

— Uite ce murdari suntem, zise Mel când se urcară în camion şi o porniră spre casă. Kane se întinse şi îi şterse o pată de pe nas.

— Te simţi bine când munceşti o zi întreagă, nu?

— Întotdeauna ai fost aşa harnic? întrebă ea, uimită că el putea lucra ore întregi fără pauză. Mai descoperise că era, cumva, perfecţionist. Nu se dădea în lături de la un lucru, până nu îl termina.

— Am petrecut o grămadă de timp în închisoare la atelierul de tipografie, spuse el. Doar ca să nu trebuiască să mă întorc în celulă. Apoi am studiat.Mă ajuta să treacă timpul mai repede. Altfel, mi-aş fi petrecut vremea uitându-mă la patru pereţi şi plângându-mi de milă.

La ora şase, când ajunseră acasă, maşina ei era parcată pe şosea. Wilton sunase după prânz ca să-i anunţe că el şi cu Blair se întorseseră bine sănătoşi.

— Cum se simte Blair? întrebă Mel.

— E obosită şi are dureri. Doctorul i-a spus să nu se dea jos din pat câteva zile. Se opri şi chicoti. Prin ce mizerie aţi înotat voi doi?

Mel râse şi ea.

— Recunosc că arătăm destul de rău. Kane, te duci tu întâi la duş?

— Nu, du-te tu. Mel o porni de-a lungul holului, apoi se opri destul de mult timp ca să se uite la sora ei. Blair dormea cu sforăituri. Închise uşa şi se îndreptă spre baie. Blair apăru în cămaşă de noapte în timp ce ei erau cu cina pe sfârşite. Kane sări şi îi oferi un scaun.

— Nu mănânc, spuse ea. Am venit doar ca să beau ceva rece. Mel se ridică repede.

— Trebuia să mă fi chemat şi îţi aduceam eu, zise ea, ducându-se direct spre frigider după sticla cu ceai. Scoase o tavă cu gheaţă din frigider.

— Cum te simţi?

— Obosită.

— Ar trebui, totuşi, să mănânci ceva. Altfel nu o să te întremezi rapid.

— Nu-mi pot permite să mă îngraş, nici un gram mai mult, replică Blair sorbind din ceaiul cu gheaţă. Mâine seară trebuie să plec spre Biloxi.

— Nu poţi vorbi serios. De-abia ai ieşit din spital. Privirea lui Blair era dură.

— Vorbesc al naibii de serios. Asta ar putea fi marea mea şansă.

— Cum te poţi gândi acum să faci reclame comerciale? întrebă Mel, uitând pentru o clipă că aveau auditoriu. Tocmai ţi-ai pierdut copilul.

— Şi ce vrei să fac, Mel? Să îmi pun un sac pe mine şi să-mi torn cenuşă în cap?

S-a terminat şi e mai bine aşa.Mă poţi vedea pe mine cu un copil?

Mel rămase cu gura căscată.

— Cum de poţi spune una ca asta?

— Gata fetelor, e de-ajuns! zise Wilton. Blair îl ignoră şi trânti paharul pe masă.

— N-o mai face pe mama, Mel. Asta ai făcut cu mine o viaţă întreagă. Nu eşti ca mama. Mama era drăguţă şi plină de viaţă. Tu eşti o fată bătrână scofâlcită a cărei ambiţie în viaţă este să se mărite cu Harper Beckwood şi să aibă o droaie de plozi. Chiar aşa, Mel, de ce nu îţi iei beregata ca să termini odată cu toate?

Wilton îşi trase scaunul şi se ridică.

— Am spus, gata. Îi aruncă o privire lui Blair. Nu vreau să te mai aud vreodată vorbindu-i astfel surorii tale. Ea te-a crescut. Ochii lui Blair se umplură de lacrimi.

— Mi s-a mai spus asta de sute de ori, zise ea, ştergându-se la ochi. Ea găteşte, ea face curat, ea lucrează şaisprezece ore pe zi. Biata văduvă Barker nu are nici o şansă la tine. Şi nici mama.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Wilton.

— Scuzaţi-mă, cred că o să vă las să vă rezolvaţi problemele, spuse Kane jenat de cearta familiei. Nimeni nu păru să-l observe când ieşi pe uşa din spate.

— Ţi-am pus o întrebare, domnişoară, zise Wilton.

— Tată, ştiu că doamna Barker este moartă după tine. Nu fii aşa de naiv.

— Ce are asta de-a face cu mama ta?

— Mama ne tot scrie de câteva luni de zile, dar Mel ascunde scrisorile ca să nu le putem citi. Wilton rămase ca trăsnit. Se uită la Mel care tăcuse pe toată durata discuţiei. Ea se uita în altă parte, întrucât nu se putea uita la el. Îşi întoarse din nou atenţia spre Blair.

— De unde ştii asta? Blair se foi nervoasă.

— Am găsit scrisorile ascunse în sertarul cu lenjerie. El ridică ambele sprâncene.

— Doar nu vrei să îmi spui că i-ai scotocit printre lucruri?

— Căutam o pereche de colanţi, asta-i tot. Doar nu crezi că aş purta ceva din ceea ce are ea. Wilton se adânci într-un scaun şi îşi şterse fruntea cu un şerveţel. Arăta obosit.

— De ce trebuie să ne faci necazuri ori de câte ori vii acasă? o întrebă el pe Blair. Vii acasă o dată pe an şi atunci agiţi toate lucrurile.

— Poate ca să verific dacă tu şi Mel mai trăiţi sau vă ascundeţi sub tot praful ăsta.

— Viaţa noastră nu e aşa de rea. N-am auzit-o pe Mel plângându-se. El o privi pe fiica mai mare care îi zâmbi uşor.

— Nu e felul ei să se plângă.Ar sta în casă şi te-ar îngriji până când aţi putrezi amândoi.

— O să se mărite cu Harper. Blair pufni şi se uită la sora ei.

— Nu-l iubeşte pe Harper. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl iubeşte pe Kane.

— Gata, Blair, se răsti Mel cufaţa roşie ca focul. Nu ai nici un drept să faci asemenea afirmaţii. Wilton se ridică încă o dată de pe scaun.

— Mai bine te-ai duce la culcare, îi spuse el fiicei sale mai mici. De abia ai ieşit din spital. Nu trebuie să te oboseşti. Blair îşi luă paharul de ceai cu gheață şi o porni spre uşă. Mel o urmă.

— Nu aşa de repede, Mei, spuse Wilton. Noi doi trebuie să discutăm.

Blair îi aruncă surorii sale un zâmbet triumfător înainte să dispară în hol.

CAPITOLUL 11

Barul cu neoane care-i făcea cu ochiul, promitea mese de biliard, jocuri pocker şi cea mai rece bere din oraş. Kane ieşi de pe şoseaua principală şi îşi parcă motocicleta. Nu-şi mai amintea ultima dată când savurase o bere rece. Cu siguranţă, nu în ultimii trei ani. Cum intră în Wayside Tavern, îi izbi fumul de tutun. Interiorul era sărăcăcios: podea din beton, mese uzate şi scaune din vinilin, de pe care scaiul se scorojise din loc în loc. Un bar zgâriat în ultimul hal se întindea pe toată suprafaţa unui perete. Mai mulţi oameni se opriră din activităţile lor ca să îl privească traversând

camera şi ocupând un loc în bar.

O femeie plinuţă, între două vârste, cu părul grizonat şi o fustă prea scurtă, se îndreptă agale spre el.

— Ei, bună tipule înalt, brunet şi chipeş. Cu ce să te servesc?

Kane scoase portofelul din buzunarul de la spate şi îi zâmbi politicos.

— Cu ce ai prin rafturi. Ea înşfacă un pahar din frigider şi îl umplu.

— Face doar două'ş'cinci, spuse ea punându-i-l în faţă. El îi înmână banii plus un bacşiş, se ridică şi se duse cu paharul în fundul camerei, unde erau mesele de biliard. Jocuri diferite înconjurau încăperea. Băgă două monezi într-una din automatele cu bile pentru jocurile de noroc, şi acesta porni. Era la cel de-al treilea joc, înainte să-şi dea seama că cineva îl privea.

— Te pricepi destul de bine la asta, spuse un bărbat înalt şi ascuţit.

Kane continuă să joace tăcut.

— Nu te-am văzut pe aici. Trebuie să fii nou prin oraş.

— Mda.

— De unde vii? Kane clipi.

— Închisoarea *Leavenworth.*

— Glumeşti? Părea impresionat. Ce te aduce la Hardeeville?

— Pui prea multe întrebări. El ridică mâna de parcă s-ar fi predat.

— Hei, încerc doar să fiu prietenos, asta-i tot. Dacă nu vrei companie, spune-mi şi plec. Kane se întoarse cu totul şi întinse mâna.

— Sunt Kane Stoddard.Mă gândeam să încerc

să-mi găsesc vreo slujbă pe aici.

Omul îi strânse mâna.

— Eu sunt Harry. Ce fel de slujbă cauţi? Kane observă că mirosea urât şi se întrebă când făcuse baie ultima dată.

— Orice se plăteşte.

— Succes. Eu şomez de când am fost dat afară ultima dată.

— Nu mai spune. Kane se întrebă cât de tare se străduia. Probabil că nu se mai bărbierise de o săptămână, şi hainele îi erau murdare. N-ar fi făcut cine ştie ce impresiş la un interviu.

— Şi unde locuieşti?

— Stau la familia Abercrowbie până îmi găsesc o locuinţă.

— Vrei să spui la Wilton Abercrowbie şi la fiica lui? întrebă omul nevenindu-i să creadă. Scoase o fluierătură.Mă, să fie! Ştiu totul despre fetele Abercrowbie.

— Mda?

— Îhî. Se aplecă şi îi şopti lui Kane chiar în faţă. Am auzit spunându-se că cea mică ar lăsa pe oricine în nădragii ei, dar cea mai mare nu suferă nici un bărbat în preajma ei. Toţi ştiu că Harper Beckwood încearcă de câteva luni.

Braţul lui Kane porni înainte ca acesta să se gândească la ce face. Înşfacă bărbatul de guler şi îl trase aproape.

— Aş fi recunoscător dacă ai fi amabil să nu mai spui nimic rău la adresa familiei Abercrowbie, spuse el. Şi mai ales la cea a lui Melanie Abercrowbie. Omul înghiţi nervos. Mai mulţi îşi întrerupseră jocul de la mesele de biliard şi se holbară la ei.

— Ei, omule, n-am vrut să zic nimic rău cu asta. Toată lumea din oraş se gândeşte la familia aceea. Kane îl eliberă, iar bărbatul îşi aranja gulerul.

— Nu-mi pot imagina ce caută un tip ca tine aici, continuă el. Nu e nimic personal...

— Spui că nu sunt destul de bun?

— Nu, nu, mă gândesc că o să te plictiseşti de moarte aici. Bărbatul îi zâmbi nervos.

Hai, lasă-mă să-ţi fac cinste. Arăţi de parcă ai avea nevoie să te relaxezi şi să te distrezi. Eşti încordat tot. Kane îşi goli paharul şi îl urmă pe Harry spre bar, unde paharul îi fu reumplut. Era tot încordat de când pusese ochii pe Mel.

Harry sorbi lung din whisky-ul său şi se şterse la gură cu dosul mânecii. Încercă să se uite la Kane.

— Şi pentru ce ai fost închis? Kane se gândi că omul avea nevoie disperată de un prieten.

— Am omorât un om cu mâinile goale, spuse el. Fiindcă punea prea multe întrebări.

Harry se făcu galben chiar sub ochii lui. Chiar când o femeie se aşează de cealaltă parte a lui Kane şi îi ceru un foc, Harry îi întinse un pachet de chibrite.

— Mă duc înapoi să joc biliard ca să poţi discuta cu doamna, spuse el, părând nerăbdător să scape. Kane se întoarse în direcţia femeii şi îi aprinse ţigara. Avea unghiile lungi şi roşii ca sângele cald. Trase adânc şi murmură un mulţumesc.

— Şi cum te cheamă, străine? întrebă ea cu voce moale şi dogită pe alocuri, sugerând că nu era la primul pahar.

— Kane Stoddard. Ea era frumuşică, avea părul subţire, de culoarea castanei, şi buzele de culoarea scorţişoarei. Cercetând-o mai

îndeaproape, îi observă ridurile lângă ochi şi gura, care-i spunea că nu era atât de tânără pe cât arăta la prima vedere.

— Pe mine Bitty. Locuieşti pe aici? Kane încuviinţă, dar nu dădu alte informaţii.

— Sunt nou venit în oraş.

— Bănuiam eu. Mi te-aş fi amintit. Îl măsură cu privirea, apoi îşi termină băutura dintr-o înghiţitură.

— Vrei să dansezi? Kane privi prin tavernă. Nu se vedea nici un tonomat.

— Nu aud nici o muzică.

— Am muzică la mine acasă, spuse ea. El îşi arcui o sprânceană.

— Serios? Ce fel de muzică?

— Tot de doreşti, iubitule. Era mult prea uşuratică. Kane se ridică.

— Aş vrea, Bitty, dar trebuie să mă duc undeva. Poate altă dată. Se îndreptă spre uşă fără să se uite înapoi.

Era trecut de miezul nopţii când Kane intră pe uşa din spate a casei şi îl găsi pe Wilton stând la masa din bucătărie cu un pahar de lapte în faţă.

— Mă doare stomacul, îi mărturisi bătrânul. Vrei şi tu unul?

— Nu te deranja. Kane se duse spre frigider după lapte.

— Ei, cum ai petrecut seara? întrebă Wilton, odată ce Kane se aşeză lângă el la masă.

— Am jucat jocuri de noroc la *Wayside Tavern*.

— Cum ţi se pare locul? Kane medita.

— Cred că e destul de trist. Se gândea la Bitty, la cât de tentat fusese să se ducă acasă la ea cu o

fracţiune de secundă înainte ca bunul-simţ să-l trezească la realitate. Sfârşise prin a face o plimbare lungă cu motocicleta.

— Am avut o discuţie cu fetele mele în seara asta, spuse Wilton, schimbând subiectul. Se pare că Blair crede că ar fi ceva între tine şi Mel.

Kane îngheţă şi paharul cu lapte nimeri alături de gură. Îl puse jos.

— Domnule Abercrowbie, vreau să ştiţi că nu v-am bruscat fiica în nici un fel.

— Nu asta vreau să ştiu, fiule. Vreau să-mi spui ce simţi pentru ea. O iubeşti pe Mel.

Kane se gândi.

— Poate că da. Ţin foarte mult la ea. Era singura scuză la care se gândise când nu se dusese cu Bitty atunci când avusese ocazia. Numai Dumnezeu ştia cât de înfometat îi era trupul. Dar pentru prima dată în viaţă ştia cine şi ce era, şi nu făcea să se ducă o noapte cu o femeie pe care o cunoscuse într-un bar degradat.

Problema era că nu ştia cum să obţină ceea ce dorea. În trecut, pur şi simplu îşi lua. De data asta voia să procedeze ca lumea.

— Crezi că şi ea te iubeşte? întrebă Wilton.

— Aş vrea să ştiu. Kane oftă din greu. Nu sunt în măsură să-i cer ceva lui Mel, spuse el. Nu am ce să-i ofer.

— Te ai pe tine. Studie expresia tristă a lui Kane. Crezi că asta nu e destul, nu?

— Mda, ceva de genul ăsta. Se opri. În închisoare lucram ca să-mi iau diploma, dar nu am terminat încă.

— Cât mai ai?

— Încă un an jumate. Poate mai mult.

— Şi care e problema? în Pelzer, la nu mai mult de douăzeci şi cinci de mile de aici, este un colegiu de patru ani. Kane ridică din umeri.

— Aş avea treizeci şi doi sau trezeci şi trei de ani când aş termina.

— Oricum o să ai vârsta aia. N-ar fi frumos să ai şi diploma?

Văzându-l pe Kane că tace, continuă.

— Dacă faci cerere acum, s-ar putea să te accepte considerându-te repetent.

Fața lui Kane se înnora.

— Tot ce îmi doresc este să-mi pun ordine în viaţă chiar acum. În închisoare nu aveam altceva de făcut decât să lucrez pentru diplomă.Mă ajuta să merg mai departe. Acum vreau să-mi găsesc o slujbă şi un loc unde să stau.

— Nu vreau să te muţi, Kane, spuse bărbatul. Dacă fiica mea l-a găsit pe bărbatul vieţii ei, atunci îl doresc aproape.

— Sunt un fost deţinut, domnule Abecrowbie, Harper Beckwood ar fi un soţ mai bun. Îl durea să spună acest lucru, dar ştia că era adevărat.

— Eşti cel mai cinstit om pe care îl cunosc, Kane. După câte văd, fiica mea trebuie să se considere norocoasă să te aibă. Kane sorbi uşor din lapte. Nu-şi amintea ca cineva să-i fi spus vreodată un lucru mai plăcut.

Wilton şi cu Blair plecară spre Biloxi a doua zi dimineaţa. Mel vedea că tatăl ei nu prea avea chef să-şi conducă fiica, dar Blair nu avea de gând să-l slăbească.

Mel se întrebă dacă mai era încă furios pe ea fiindcă ascunsese scrisorile trimise de Adelle. Ea

încercase să-i explice de ce le ascunsese, pentru ca mama lor să nu-i rănească din nou, dar el insista să le vadă, orice ar fi. Îşi petrecu restul serii închis în camera lui, în timp ce Mel rămase într-a ei, simţindu-se vinovată.

Acum arăta obosit şi preocupat.

— Sunt gata să o duc pe Blair la New York, îi şopti el lui Mel înainte să scoată maşina în şosea.Mă scoate din minţi.

— Nu-ţi face griji pentru casă, tată, îi spuse Mel cu o privire care cere iertare. Mâine când te întorci acasă, magazinul va fi aranjat.

Când Mel intră pe uşa din faţă, văzu că magazinul *Flori şi Decoraţiuni* avea o dimineaţă lejeră. O găsi pe Eunice sorbind din cafea şi citind o revistă ce etala pe copertă o nouă reţetă de slăbire, care garanta că în două săptămâni slăbeşti douăzeci de kilograme. Titlurile mai afirmau că Elvis era în viaţă şi locuia la Spokane. Eunice păru surprinsă să o vadă.

— Ei, bună, străine. Începeam să cred că m-ai uitat. Mel se sprijini de tejghea şi îi aruncă o privire hazlie.

— Data trecută când am venit aici, mi-ai zis că locul ăsta mă obsedează, şi m-ai trimis acasă.

— Da, dar asta înainte să aud că un alt bărbat a intrat în viaţa ta. Am auzit că a fost închis. Imaginează-ţi ce surprinsă am fost să aud aşa ceva. Noi două, aşa de bune prietene, şi tu să nu-mi spui nimic. Lui Mel nu-i scăpă tonul de reproş din vocea ei.

— Am vrut să-ţi spun, Eunice, dar nu am putut. Tu ai o părere atât de proastă despre bărbaţi,

încât m-am gândit că ai fi sărit ca arsă dacă ţi-aş fi pomenit de Kane. Îi povesti apoi cum îi scrisese la închisoare anul trecut.

— Vrea să înceapă cu dreptul, asta-i tot.

— Şi tu ai încredere în el?

— Foarte mare. Eunice păru să mediteze. Mel se întrebă dacă avea să-i ţină o prelegere. Ştia că Eunice îşi putea aminti fiecare experienţă neplăcută pe care o avu-sese cu sexul opus, începând cu cel de-al treilea soţ. Mel le auzise de nenumărate ori. Oare i se întunecase mintea?

— Îmi pare rău că te-ai ferit de mine din cauza atitudinii mele înverşunate, spuse Eunice. Probabil că din cauza asta o dau în bară cu bărbaţii. Ea zâmbi tandru.

— Vreau să fii atentă, draga mea. Uneori inima ta este prea bună. Nu mi-ar plăcea să o văd zdrobită. Mel încuviinţă. În cele din urmă, schimbase subiectul, concentrându-se asupra afacerilor, a ce avea în inventar, ce aşteptau să primească de la furnizori în după-amiaza aceea. Se înregistraseră două nunţi, dar amândouă erau restrânse şi nu cereau ceva ieşit din comun. Dacă cineva avea nevoie de ceva în ultima clipă, ele dispuneau de o grămadă de mătase şi aranjamente florale artificiale din care să-şi tot aleagă.

— Dacă intervine ceva, pot lucra seara, îi spuse Mei asistentei sale. Nu avem repetiţie la cor luna asta, din moment ce mai mulţi membri ai corului îşi iau concediu chiar acum.

— Sunt sigură că nu o să fie probleme, o asigură Eunice, sperând că Mel îi va mai spune ceva în legătură cu bărbatul despre care vorbea toată lumea.

Mel nu-i spuse. Dar în timp ce conducea spre băcănia *Abercrowbie*, avertizarea prietenei ei îi răsună în urechi. „Uneori ai o inimă prea bună. Nu mi-ar plăcea să o văd zdrobită.”

Când Mel se întoarse, Kane lucra din greu la dulapurile din aria destinată mezelurilor. Ea se schimbă în haine de lucru şi îşi petrecu dimineaţa curățând ferestrele şi în interior şi în exterior, până când acestea străluciră.

— Vino să-ţi dai cu părerea, spuse Kane, făcându-i semn că îl urmeze în spatele congelatorului.

— Arată splendid, spuse ea. Pusese uşile dulăpioarelor pe rafturi ca să nu se lovească. Şi nu doar atât, dar frecase maşina de tăiat şunca şi congelatorul până când arătau ca noi.

— A mai rămas doar să le vopsesc. Eu şi cu tata o putem face.

Kane era încântat de comentariile ei.

— Te pot ajuta, dacă ai nevoie, dar mi-am aranjat nişte interviuri pentru mâine.

Se întoarseră acasă obosiţi şi murdari. După ce îşi făcu duş, Mel scotoci prin frigider după rămăşiţe. Mai era încă pui rece de acum câteva seri.

— Sper că asta ne ajunge, spuse ea, în timp ce se aşezau la masă.

— E grozav. Îmi place. Îşi umplură farfuriile şi mâncară în tăcere timp de o clipă.

Mel vorbi prima.

— Te-am auzit pe tine şi pe tată vorbind noaptea trecută, spuse ea. Despre ce aţi discutat? Toată

ziua voise să-l întrebe, dar nu o făcuse. Kane îşi ridică privirea din farfurie şi se întrebă cât de multe să-i împărtăşească din discuţie.

— Voia să ştie ce simt pentru tine. Mel fu evident surprinsă de cuvintele lui.

— Ce... ce i-ai spus? Kane lăsă furculiţa din mână.

— Adevărul, i-am spus că te iubesc. Ea simţi că se învârtea camera cu ea.

— De ce ai făcut asta?

— Asta simt. Ce trebuia să-i spun? Mel puse furculiţa jos şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu era pregătită pentru asta. Toată nesiguranţa o năpădi.

— El ce-a spus?

— De fapt, s-a bucurat. O cuprinse un sentiment de îndoială.

— Te-am rugat să nu-i spui nimic despre noi, sau despre ceea ce simţim unul pentru celălalt, spuse ea.

— De ce ţi-e aşa teamă să nu afle lumea?

— Ţi-am zis, din motive personale. Ea vru să ia o înghiţitură, în schimb puse furculiţa jos şi îşi trase scaunul de la masă.

— Unde te duci?

— Nu mi-e foame. Îşi luă farfuria şi o duse la chiuvetă. Kane se ridică şi el, şi se apropie de ea.

— Uite, îmi pare rău dacă m-a luat gura pe dinainte, dar s-a întâmplat ca tatălui tău să-i convină. N-am vrut să mint. Ea tot stătea cu spatele la el. El simţi cum furia îi creştea tot mai puternic. Şi tu n-ai simţi nevoia să-ţi ascunzi sentimentele dacă nu ţi-ar fi ruşine cu mine. Mel se răsuci şi îl privi drept în ochi.

— Nu mi-e ruşine cu tine. Dar refuz să te las să-

ţi baţi joc de mine.

Acum el era confuz.

— Cum pot face aşa ceva?

— Kane, tu n-o să stai aici în oraş pentru o veşnicie. Într-o zi o să te saturi până peste cap şi o să pleci.

— Ca mama ta, nu? Sângele îi pieri din obraji. Nu despre asta e vorba? întrebă el. Te sperie gândul că voi pleca la fel ca ea.

— N-are a face una cu alta.

— Ba cred că da. Cred că e singurul motiv pentru care te vezi cu Harper Beckwood. E puţin probabil ca el să plece.

— Crezi că mă cunoşti bine, nu?

— Nu întru totul. Ştiu doar că sunt nebun după tine. O trase în braţele lui. Şi cred că tu simţi acelaşi lucru pentru mine. Ea se lăsă cu totul în braţele lui. Lacrimile îi umplură ochii.

— De ce-mi spui toate astea? spuse ea plângând.

— Fiindcă aşa este, iubito. Îi ridică faţa cu o mână, ca să o poată privi drept în ochi.

— Ţin la tine de dinainte să te fi întâlnit. Mi-ai arătat partea bună a vieţii... lucruri de care nu prea am avut parte. N-o să ştii niciodată, Mel, ce au însemnat scrisorile tale pentru mine. Proprii lui ochi se umplură de lacrimi şi dădu din cap cu tristeţe.

— Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine, Mel. Te pot face să înţelegi cât era de rău acolo. L-am văzut pe unul bătut până la sânge pentru că se strâmbase la careva. L-am văzut pe un altul violat, la subsol, în timp ce era ţinut de cea mai oribilă bandă de lepădături, pe care ţi-o poţi imagina..

— O, Kane. Ea îl înconjură cu braţele. Îi venea

să suspine.

— Cum de ai reuşit să supravieţuieşti în închisoare? El o sărută pe frunte.

— Le iei uşurel. Încerci să găseşti ceva bun în jurul tău. Pentru mine a fost mai uşor datorită ţie. O sărută gingaş. Mel îşi simţi inima plină de emoţie.

— Kane?

— Mmm?

— Aş vrea... se opri şi înghiţi în sec.Aş vrea să putem face dragoste.La început, el nu înţelese. Se uită la ea, căutând pe faţa ei un semn de incertitudine. Nu-l găsi.

— Asta vrei? îşi ţinu respiraţia aşteptând răspunsul. Ea încuviinţă, iar el fu recunoscător în cele din urmă faptului că folosise toaleta de la *Wayside Tavern.* Avusese şaptesprezece ani, când cumpărase ultima dată un prezervativ dintr-un asemenea loc.

— Putem, iubito, spuse el în final. Putem.

CAPITOLUL 12

Dormitorul era slab luminat, cu excepţia luminii care răzbătea de la baie, învăluind abia vizibil cuplul care se îmbrăţişa, umbrind toate celelalte lucruri.

— Te simţi bine? întrebă Kane răsuflând peste gura ei întredeschisă. Nu dorea pentru nimic în lume să o agite. Era el destul de agitat pentru amândoi.

Mel privi în ochii lui negri.

— Da, cu alte ocazii ar fi fost un pachet de nervi, dar expresia grijulie de pe faţa lui Kane o convinse că făcea ceea ce trebuia.

— Ar trebui să-ţi spun ceva. Ştiu că folosim protecţie şi aşa mai departe, dar sunt curat. Mi-am făcut analizele şi chiar pe toate.

Mel zâmbi tandru, iubindu-l pentru grija lui de a o asigura.

O sărută din nou, de data aceasta pasional. Mel simţi cum se afundă în pat, simţi somiera îndoindu-se sub greutatea lui Kane care i se alăturase şi o cuprinse în braţe. Ea îi răspunse deschizându-şi buzele când Kane le împinse cu limba. Ameţi uşor. Curând, simplele sărutări nu fură îndeajuns. Mel se răsucea în pat neliniştită, simţind o tensiune în pântece. Când Kane începu să-i desfacă nasturii de la bluză, ea îl ajută bucuroasă. Îşi scoase hainele şi le puse deoparte. Kane îi descheie sutienul, apoi lăsă bretelele să-i cadă pe umeri.

— Eşti frumoasă, spuse el, privindu-i sânii plini în lumina obscură, şi întrebându-se de ce ţinea Mel să se ascundă de el stingând lumina. Spera că va veni o zi când va fi de acord să facă dragoste ziua în amiaza mare. Totuşi, era mult mai mulţumit cu ceea ce avea. Fusese, oare, vreo femeie mai catifelată? Sau mai parfumată? Brusc, îl năpădi amintirea. Imagini din închisoare îi trecură rapid prin minte, răpindu-l plăcerii de a o ţine pe Mel în braţe. Deveni rece.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Mel, simţind că starea lui se schimbase brusc.

Kane se întoarse în prezent şi văzu expresia de nesiguranţă de pe faţa ei. Îşi îndepărtă gândurile neplăcute. În seara asta nu se va lăsa hăituit de demonul amintirilor.

— Totul este perfect, spuse el. Îşi coborî

privirea.

Mel respiră adânc, în timp ce Kane îşi plimba limba fierbinte şi umedă de jur împrejurul sânului ei, provocându-i senzaţii profunde. Ea îi acoperi capul cu mâinile, plăcându-i la nebunie să-i simtă părul aspru şi negru între degete, bărbia aspră pe piele. Mai jos, picioarele li se încolăceau ca nişte lujere de viţă iubitoare. Deodată îşi scoaseră hainele. Mel era la fel de nerăbdătoare ca şi Kane să se elibereze de ale ei. În timp ce el o ajută să-şi scoată chiloţii cu degete febrile, ea îi descheia nasturii de la cămaşă. Nu se opriră până când nu rămaseră goi unul lângă celălalt.

— O, Mel! Răsuflarea lui Kane era ca o briză de vară. Mel îl privi cu nesiguranţă în ochi. Nu mai văzuse pe nimeni atât de magnific, precum Kane Stpddard gol, neted şi perfect proporţionat. Pieptul îi era acoperit de păr negru. Crescuse puţin pe stomac, apoi se înmulţea la îmbinarea coapselor.La vederea bărbăţiei lui întărite, ea îşi ţinu respiraţia. Kane îi luă o mână într-a lui, de parcă îi citise gândurile.

— E-n regulă, Mel şopti el. Atinge-mă. Îi apropie mâna mai mult.

Mel îl atinse cu degete timide. Aşa tare cum era, îţi venea greu să crezi că era un simplu muşchi. Îşi plimbă degetele pe toată lungimea lui, dorindu-şi pentru o clipă să fie lumină, ca să poată vedea mai bine penisul umflat.

Degetele îi tremurară când îi atinse vârful catifelat. Era umed. Kane îşi apropie mâna de a ei şi i-o îndepărtă uşor.

— Iartă-mă, deja sunt prea excitat, spuse el.

— Din cauză că nu ai mai făcut de aşa mult

timp? întrebă ea, ştiind că trei ani de zile însemnau mult pentru un celibatar. El zâmbi caustic.

— Nu, din cauza ta, Melanie Abercrowbie. Fantazez despre tine încă de când ţi-am primit cea dintâi scrisoare. Mel încercă să stabilească dacă o minţea sau dacă era chiar aşa. Când o privea în felul ăsta, îi era uşor să uite că oamenii gândeau despre ea că era cea mai insipidă dintre surorile Abercrowbie. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea frumoasă. Se simţea dorită. Îl sărută şi ea uşor, savurând gustul gurii lui. Apoi îşi îndepărtă picioarele şi toată logica dispăru.

Căutându-i buzele, Kane o zdrobi de el. Îi îndepărtă coapsele cu mâinile, înainte să-i caute feminitatea. Zâmbi, când o găsi fierbinte şi umedă. Îşi afundă degetele înăuntru şi o auzi gemând. Geamătul ei îi încânta auzul. Mel îl simţi mişcându-se în pat. Îi sărută sânii încă o dată: îi sărută dedesubt, unde atârnau ca merele peste coşul pieptului. Îi linse buricul cu limba până când ea începu să se zvârcolească.

Apoi se mută de-a curmezişul pântecului ei gol. Ea deschise ochii larg când gura lui îi atinse acea parte a trupului. Gura ei făcu un O, pe jumătate de surpriză, pe jumătate în semn de protest. Se încordă.

— Kane? El se ridică uşor.

— E-n ordine, iubito.Ai încredere în mine. Pasiunea îi vuia în urechi. Ea nu putea să tăgăduiască senzaţiile pe care i le dădea atingerea lui. Încercă să reziste, dar se simţea pierdută. Simţi că ia foc. Limba lui găsi miezul dorinţei ei şi o trimise în al nouălea cer. Ea îi cuprinse capul în

mâini şi i-l ţinu aşa, ridicându-se din ce în ce mai sus, până când plăcerea deveni insuportabilă. Se arcui peste el, simţind cum camera se învârtea cu ea. Mel îl simţi pe Kane îndepărtându-se o clipă şi ştiu că îşi luă măsurile de precauţie ca să nu o lase însărcinată.

În cele din urmă, el îi desfăcu coapsele şi începu să se mişte încet deasupra ei. O examina tandru.

— Te doare? Ea scutură din cap.

— Nu. O pătrunse şi senzaţia fu atât de minunată, încât Kane rămase liniştit, lăsându-şi trupul să plutească pe valuri de plăcere.

— Te simţi bine? Ea se arcui.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine. Kane începu să se mişte peste ea încet, gri-juliu, nedorind să-i provoace vreo durere sau să-şi piardă controlul ca să-i strice plăcerea. Descoperi că Mel era un partener înflăcărat. Se arcuia şi întâmpina fiecare mişcare cu un abandon la care el nu s-ar fi aşteptat, având în vedere lipsa ei de experienţă. Încă o dată, dorinţa îi inundă trupul.

Când Mel deschise ochii ceva mai târziu, se trezi în braţele lui Kane. El deschise ochii, parcă simţind că ea s-a deşteptat.

— Am aşteptat să te trezeşti, spuse el. Brusc, ea se simţi ruşinată.

— Cât am dormit?

— Câteva ore. M-am gândit că aveai nevoie de somn. Şi eu am aţipit de câteva ori.

Îl privi şi ea. Părea să nu mai fie nimic de spus. Kane îi sesiză nesiguranţa.

— Ai vreun regret? Ea scutură din cap.

— Tu ai regrete, Kane? întrebă ea, speriată că el

ar putea avea. El se uită în tavan.

— Nu am deflorat prea multe virgine în viaţa mea. Nu mi-ar plăcea să cred că te-aş fi putut forţa să iei o decizie pe care în condiţii normale, nu ai fi luat-o.

— Doream să facem dragoste, Kane, şi nu-mi pare rău că am făcut. Uşurat, el o luă în braţe.

— Mă tot gândesc că Harper ar fi fost o alegere mai bună.

— Harper? Credeam că tu...

— Ştiu ce am spus despre Harper, dar este o partidă mult mai bună pentru căsătorie decât mine.

— Asta era? Crezi că aştept să te căsătoreşti cu mine acum că am făcut dragoste? Crezi că o să te presez să faci ceva pentru care nu eşti pregătit? Mel se ridică şi îşi căută hainele. Se simţea jignită. Kane se întinse după ea, dar ea îl îndepărtă.

— Am vrut doar să spun că meriţi un bărbat bun, care să aibă grijă de tine.

— Cine a zis că am nevoie de unul care să-mi poarte de grijă, Kane Stoddard?

— Vrei o familie, nu? Vrei securitate şi stabilitate şi toate celelalte lucruri. Eu nu am fost niciodată nimic din toate acestea. Mel îşi găsi lenjeria, roşind puternic când cearceaful căzu de pe ea, dezgolindu-i sânii.

— De ce nu mă laşi pe mine să judec ce doresc?

— Am distrus tot ceea ce am atins, zise el.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mel, mirându-se că el se chinuia astfel. De ce te chinui aşa?

— De-aia, răspunse el pur şi simplu. Fiindcă m-am îndrăgostit de tine şi mi-e frică.

Mel rămase acolo, întrebându-se dacă a auzit

bine. Îi spusese că se îndrăgostise de ea.

— De ce ţi-e frică, Kane? Fiindcă crezi că o să-ţi spun să facem copii când tu nu eşti pregătit pentru asta? El scutură din cap.

— Sunt speriat pentru că tu meriţi ceva mai bun, iar eu nu sunt în stare să îţi ofer chiar acum. Oftă şi îşi împreună mâinile la ceafă. Când eram în închisoare, de-abia aşteptam să ies şi să fac tot ceea ce doream. Plănuisem totul. Să vin aici, să găsesc o slujbă...

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, au trecut doar câteva săptămâni.

— Când pierzi trei ani din viaţă, două săptămâni irosite înseamnă mult. O privi. Şi asta nu e tot. Vreau să îmi pun viaţa la punct fiindcă trebuie să reuşesc. Înainte de a intra la închisoare eram un pierde-vară, Mei. N-am fost închis pentru prima dată la *Leavenworth*. De ce crezi că le-a fost aşa de uşor să mă condamne? Mi-au aruncat o privire şi au ştiut că am fost punker.

— Asta a fost odată, spuse ea ca fapt divers. Kane Stoddard cel pe care îl ştiu eu, este un bărbat grijuliu şi plin de dăruire. Trebuie să mai îndrepţi câteva lucruri, pe ici, pe colo, dar reuşim noi. El îi cântări cuvintele.

— Grijuliu şi plin de dăruire?

— Absolut. Acest lucru îl măguli.

— Aproape că te şi cred când o spui. Ea îi atinse obrazul cu mâna.

— Atunci, presupun că va trebui să ţi-o spun în fiecare zi. El îşi apropie mâna de a ei, i-o ridică şi îi sărută palma deschisă.

— Ai crede că vreau să facem dragoste din nou? întrebă el încet. Ea îşi arcui o sprânceană.

— Aşa de curând? Dar... Se înroşi uşor. Ştii tu. El surâse.

— Am luat unul în plus, în caz de nevoie.

Kane îşi îndreptă umerii laţi şi intră pe uşa din faţă a atelierului *Grafică şi Tipografie La Gould*. O doamnă Gould frustrată stătea la tejghea împreună cu o liceană, încercând să-i explice cum se scria o cerere de angajare. În camera alăturată se putea auzi ţac-ţac-ţac-ul puternic al presei tipografice. Femeia se încruntă la vederea lui, şi Kane ştiu că îl recunoscuse.

— Domnul Gould este? întrebă el, gândindu-se că avea şanse mai mari cu soţul ei.

— E ocupat. Cu ce te pot ajuta?

Femeia părea grăbită şi nerăbdătoare să se întoarcă la treabă.

— Eram prin apropiere, şi m-am gândit să vin să văd dacă faceţi angajări, spuse Kane. Avea două interviuri în oraş, dar nici una dintre slujbe nu părea promiţătoare. Asta era ceva.

— Nu angajăm, domnule Stoddard. Cred că am vorbit clar ultima dată când ai venit.

Deci şi-l amintea.

— Foarte rău, doamnă Gould. Din câte am auzit, aveţi de lucru până peste cap. Am mai auzit că lumea îşi caută de lucru la Pelzer, fiindcă sunteţi prea departe. Faţa femeii se înroşi, iar el îşi dădu seama că mersese prea departe. Mai mare ruşinea, eu v-aş putea ajuta de bună voie. Ştiu totul despre cum să conduci o tipografie.

— Da, cred că ai învăţat de toate după gratii, spuse ea cu răceală. De-asta nu pot crede că Melanie Abercrowbie şi-a deschis casa unuia ca

tine.

Kane îşi simţi faţa arzând. Îşi sprijini palmele de tejghea şi se aplecă mai în faţă.

— Uite ce e, doamnă Gould, deja am plătit pentru o crimă pe care nu am comis-o. În ceea ce o priveşte pe domnişoara Abercrowbie...

— E o femeie cinstită şi decentă, spuse femeia.

— Amuzant că spuneţi acest lucru, doamnă Gould, fiindcă exact asta a spus şi Mel despre dumneata şi soţul dumitale. Femeia se ridică în toată măreţia ei.

— Ce vrei de la mine, domnule Stoddard? spuse ea în final.

El îi zâmbi sincer. Biata liceeană se uita la ei de parcă era pe altă planetă.

— Doar şansa de a vă dovedi ce pot. Nici mai mult, nici mai puţin. Doamna Gould arăta sfârşită. Se uită la vraful de lucru de lângă ea. Sună telefonul, iar ea îl ridică şi murmură câteva cuvinte de scuză pentru o lucrare care-i luase mai mult timp decât estimase. Puse receptorul în furcă, uitându-se tot timpul la Kane. În cele din urmă oftă şi pieptul masiv i se ridică greoi.

— Eşti conştient de faptul că timp de două săptămâni eşti în probe? După asta nu mai garantez. Kane ştiu că-i va impresiona al naibii de tare în acest răstimp.

Întinse mâna.

— Aţi făcut o afacere, doamnă Gould. Femeia ezită, apoi îi dădu mâna.

— Mâine la ora opt fix să fii aici. Se răsuci, dându-i de înţeles că discuţia lor luase sfârşit.

CAPITOLUL 13

— Surpriză!

Kane se împiedică de pragul de la uşa bucătăriei în timp ce Mel şi Wilton îl felicitau țipând şi aruncându-i în faţă confetti de toate culorile. Trase o ocheadă şi văzu pe masă o prăjitură cu etaj pe care scria Felicitări cu litere roşii.

— Ce-i asta? spuse el. Nu e ziua mea.

— Doamna Gould m-a chemat la magazin şi mi-a spus că ţi-a dat slujba.

Felicitări, Kane.

— Doamna Gould te-a chemat?

— Îhî. Părea foarte fericită să te aibă în echipă ca fapt divers.

Nu fusese chiar aşa îşi spuse Mel. Ann Gould dorise să afle tot ce se putea despre Kane. Mel bănuia că o bătea gândul să îl angajeze, dar după ce discutase despre Kane vreo douăzeci de minute, femeia păruse satisfăcută de decizia luată.

Kane o privi neîncrezător. Făcuse o plimbare de două ore cu motocicleta ca să sărbătorească victoria dar încă îşi putea aminti rezerva doamnei Gould în privinţa angajării lui.

— Eşti sigură că vorbim de aceeaşi persoană? Mel râse uşor.

— Nu te lăsa păcălit de încruntarea ei permanentă. De fapt, doamna Gould este foarte drăguţă o dată ce o cunoşti. Ţi-am spus că vine la orele mele de duminică.

Kane privi prăjiturile mai îndeaproape. Îşi ridică ochii spre fața radioasă a lui Mel.

— Când ai avut timp să coci asta? întrebă el.

— Nu a copt-o, spuse Wilton. S-a dus la *Thrifty-Sak* şi a cumpărat-o de-a gata.

— Ei, am înălţat baloanele, spuse Mel arătând

spre un mănunchi de baloane albe şi roşii, legate de unul dintre braţele lustrei.

— Cine te-a ajutat? o întrebă tatăl ei. Kane încă o privea cu căldură.

— Mulţumesc, spuse el. Nu-mi amintesc ca să fi făcut cineva un lucru aşa de drăguţ pentru mine. Mel îşi dădu seama că era a doua oară când spunea acest lucru. O făcu să se întrebe dacă mai cunoştea vreun adult amabil.

— Ei bine, trebuie să aşteptaţi până după cină ca să mâncaţi prăjitura. Altfel o să vă stricaţi apetitul.

— Apetitul meu este perfect, domnişoară Abercrowbie, spuse el, tonul lui făcând-o pe Mel să priceapă că nu se referea la felul de mâncare. Deschise gura să-i răspundă, când cineva bătu la uşa de la intrare.

— Aveţi vreo idee cine poate fi? spuse ea. Ciocănitul deveni mai puternic. Wilton şi Kane se grăbiră în sufragerie, după ea. Se auzea de parcă cineva voia să dărâme uşa. Kane o luă înainte.

— Lasă-mă pe mine să deschid, spuse el. Mel ajunse prima.

Harper Beckwood dădu buzna înăuntru cu viteza şi violenţa unui tren deviat.

— Unde este ăla? o întrebă el pe Mel. Unde e nenorocitul...

— Pe mine mă cauţi, Beckwood? întrebă Kane, apropiind distanţa dintre ei şi bărbatul respectiv. Harper îl scruta cu privirea.

— Ar fi trebuit să ştiu că o s-o tragi în patul tău, spuse el. Ştie tot oraşul cum o faceţi chiar sub nasul tatălui tău.

— Harper! Faţa lui Mel se înroşi ca para focului.

— Ia'n ascultă aici, sări Wilton pierzându-şi cumpătul.

Harper îşi îndreptă privirea în direcţia lui Mel.

— Ce te-a apucat? Nu eşti altceva decât o... Kane îl luă de gulerul cămăşii.

— Nu pronunţa cuvântul, Beckwood, îl ameninţă el pe un ton teribil.

— Ce-ţi pasă? Tu ai făcut din ea o târfă.

Kane era mai plin de furie ca niciodată. Fără să ezite, îi trase lui Harper un pumn drept în nas. Bărbatul se împletici câțiva paşi în spate, căzând peste măsuţa de cafea. Kane se duse după el. Mel ţipă.

— Opriţi-vă, o să distrugeţi mobila. Kane fu oprit de o mână care îl ţinea de guler.

Surprins, se uită în spate şi se pomeni nas în nas cu Wilton.

— Vrei să ajungi din nou la închisoare? întrebă bătrânul. Exact acolo te duci dacă îl faci zob pe omul ăsta. Kane se uită de la Wilton la Mel care era şocată, şi în cele din urmă la Harper, căruia nu-i venise ideea să-şi scoată haina înainte ca să se bată. Furia i se potoli. În final, Kane îl ridică pe celălalt bărbat în picioare.

— Ridică-te dracului de acolo, Beckwood, spuse el răsuflând din greu, înainte să mă răzgândesc. Cu nasul sângerându-i din belşug, Harper se îndepărtă clătinându-se, ignorând oferta lui Mel de a-i pune gheaţă pe el. Kane se răsuci spre ea şi deschise gura să-şi ceară scuze, dar se opri văzându-i teama din ochi. Fără să scoată un cuvânt, ea o luă la fugă pe hol şi se opri în dormitorul ei.

Tensiunea de la masă era destul de intensă ca să

mănânce. Kane se uită la Mel şi la Wilton peste masă, şi văzu că erau la fel de jenaţi ca şi el.

Mel îşi alegea mâncarea de parcă simplul gând de a mânca îi provoca sila. În cele din urmă îşi trase scaunul de la masă.

— Mă scuzaţi, spuse ea. Nu mi-e foame. Kane o privi plecând. Îşi puse jos furculiţa şi îi aruncă lui Wilton o privire plină de căinţă. Se ridică de la masă şi părăsi bucătăria. Un minut mai târziu, Kane bătu la uşa lui Mel. Părea surprinsă să-l vadă.

— Putem discuta un minut? întrebă el. Ea deschise larg uşa ca el să intre, apoi o închise şi se îndreptă spre pat, înhăţă o pernă şi se prefăcu interesată de broderia acesteia.

— Te ascult, spuse ea.

— Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire cu Harper, îi spuse el. Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei. Ea îi susţinu privirea. Avea o expresie furioasă.

— Ţi-ai ieşit din fire? Aşa numeşti tu asta?

— Ai auzit cum ţi-a spus. Te aşteptai să stau acolo cu mâinile în sân?

— Poate că Harper are dreptate.

— Mel, nu! Kane se duse spre ea, o cuprinse pe după umeri şi o scutură uşor.

— Nu spune asta, iubito. Nici măcar să nu o gândeşti.

— M-am culcat cam repede cu tine, nu? Cât sunt, două săptămâni de când ne cunoaştem? Ochii lui o scrutară.

— Te cunosc de mai mult de două luni, Melanie Abercrowbie.

— Nu pun şi scrisorile la socoteală.

— Ba scrisorile contează. Şi ştiu lucruri pe care

nu mi le-ai spus în scrisori. Ştiu că nu suporţi să vezi bucătăria murdară dimineaţa şi că nu vorbeşti cu nimeni până când nu bei două ceşti de cafea. Ştiu că îţi plac roşiile şi ai mânca la fiecare masă dacă nu ţi-ar irita tenul. Ştiu că îţi cumperi cele mai noi spume de baie, dar rareori ai timp să faci altceva decât un duş rapid, ştiu...

— Ţi-ai spus punctul de vedere, Kane. El se ridică.

— Bine.

— Dar asta tot nu îmi schimbă sentimentele. Am nevoie de ceva mai mult timp.

Vreau să ştiu dacă ceea ce simţim unul pentru celălalt este adevărat. El arătă rănit.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi vinovată pentru că am făcut dragoste, zise el. Oricum, te-ai ascuns bine. Mie mi s-a părut că ţi-a plăcut la fel de mult ca şi mie. El nu îi dădu ocazia să răspundă. Deschise brusc uşa şi ieşi.

În dimineaţa următoare, Wilton îşi bea cafeaua şi citea ziarele, când Kane intra în bucătărie.

— Unde este Mel? întrebă el, obişnuit să o găsească stând la masa din bucătărie în halat de baie. Voia ca ea să fie acolo, să-i împărtăşească emoţia de dinaintea plecării la noua sa slujbă.

— Îşi bea cafeaua în camera ei în dimineaţa asta, spuse Wilton. Să fiu în locul tău, n-aş deranja-o. A sunat Harper în timp ce erai la duş. A trebuit să se ducă la urgenţă pentru nas. Spunea că i-au făcut raze X şi i l-au găsit spart în trei locuri.

Kane se întrerupse din turnatul cafelei.

— L-am lovit doar o dată. Wilton abia dădu din

umeri. Şi tu eşti supărat pe mine? îl întrebă Kane pe bărbat. Wilton scutură din cap.

— Nu. După câte cred, orice bărbat care îmi numeşte fiica astfel, merită un pumn în nas.

Kane ajunse la *Grafică şi Tipărire La Gould* la ora opt fix. O găsi pe doamna Gould la zeţar, încruntată şi grăbită chiar la această oră matinală.

— Avem treabă până peste cap şi nu avem timp să te iniţiem acum.

Voia să-i spună că nu avea nevoie să fie iniţiat, dar decise că era mai bine să-i arate.

— Du-te în spate şi vezi dacă îl poţi ajuta pe soţul meu, îi spuse ea. Kane dădu la o parte perdeaua de catifea care separa biroul din faţa atelierului. Strâmbă din nas simţind venind un miros de ceapă. Camera era spaţioasă, de jur-împrejur se aflau rafturi ornate cu hârtie colorată. Mai era o masă de proiectare unde presupuse că se făceau picturile şi grafica, în mijlocul căreia se aflau mai multe ceşti şi un automat de cafea. Una dintre ceşti se vărsase pe masă şi cafeaua se uscase. Alături de maşina de fălţuit se afla maşina de tăiat, unde erau împrăştiate bucăţi de hârtie de culori diferite. Se întrebă când spălase podeaua ultima dată.Pe o altă masă, unde cineva lăsase un hamburger muşcat pe jumătate, se afla un vraf de lucrări. Kane se gândi că va trebui să muncească până seara târziu ca să facă ordine acolo. Îl găsi pe domnul Gould sorbind din cafea şi cârpăcind una dintre prese, în timp ce cealaltă mergea cu viteza maximă. Omul era cu un cap mai scund decât nevasta lui şi părea să cântărească douăzeci de kilograme mai puţin. Zărindu-l pe Kane, zâmbi.

— Dumneata trebuie să fii domnul Stoddard, spuse el, întinzându-i mâna.Mă numesc Sam. Vrei o ceaşcă de cafea? Omul continua când Kane scutură din cap.

Scuză deranjul. Am fost atât de ocupat încât nu am avut timp să strâng. Doamna va face o criză dacă va vedea asta. De-aia nu o las să intre aici. Se opri şi sorbi un pic din cafea.

— Noi am avut o înţelegere de la bun început. Eu stau departe de afaceri, ea de atelier.Ai fost căsătorit vreodată, domnule Stoddard?

Kane îl plăcu pe Sam Gould din prima clipă, şi îşi dădu seama că mai avusese acest sentiment atunci când îl cunoscuse pe Wilton Abercrowbie.

— Spune-mi Kane, zise el. Şi nu, nu am mai fost căsătorit.

— Am ştiut că eşti isteţ de când am dat ochii cu tine. Kane râse.

— Ei, nu poate fi simplu când soţul şi soţia lucrează împreună, spuse el.

— E un secret, spuse Sam, apoi vărsă restul de cafea şi puse ceaşca goală pe maşina de tipărit. Trebuie să stabileşti regulile de la început. Ăsta e teritoriul meu, ăsta e al ei. Arătă spre perdea. Şi n-o poţi lăsa să te supere atunci când o apucă pe ea, doar fiindcă tu eşti în spate. Uneori îşi bagă capul prin perdea şi ţipă la mine că nu am onorat o comandă la timp, dar nu o bag în seamă. Altfel aş face ulcer, ca tipii din marile oraşe. Vezi pistolul ăsta cu apă? spuse el, ridicând un pistol cu apă. Dacă începe să-şi bage capul prea des prin perdea, o ud complet. O înfurie fiindcă îşi coafează părul în fiecare săptămână şi trebuie să-l menţină astfel până la următoarea întâlnire. În fiecare

noapte îl înfăşoară în hârtie igienică, ca să-l menţină băţ. Kane îl aprobă, încercând să rămână serios.

— Cum de lucrezi în dimineaţa asta doar la o presă când ai atât de lucru? îl întrebă.

— Of, cealaltă nu merge, spuse el. Pierde lichid şi face varză tot ce îi dau să facă.

Am chemat un meşter, dar nu o poate face până mâine. Cred că ar trebui să lucrăm cu una singură, deşi o să rămânem cu mult în urmă. Trebuie să umplu pistolul.

— Ai scule? întrebă Kane. Pot s-o iau eu deoparte şi să mă uit la ea? Bănuia că nici presa nu mai fusese curăţată demult.

— Sigur că am scule. Dar nu am nici cea mai vagă idee ce are şi nici nu prea am timp să învăţ cum să o repar.

— Ei, norocul tău că ştiu eu tot ce se poate despre ele, spuse Kane, amintindu-şi de câte ori îl văzuse pe meşterul închisorii luându-le deoparte şi privise, doar ca să nu se ducă în celulă.

— În afară de asta, cred că o curăţire atentă îi va face bine.

— O curăţire bună? După cum răspunse Sam cineva putea crede că Kane îl învăţa o serie de noi cuvinte franţuzeşti.

— Mda, nu ştiu sigur, dar am sentimentul că cineva ar fi putut vărsa o ceaşcă de cafea pe ea şi am scos piesele. O privire alarmată trecu peste faţa lui Sam, spunându-i lui Kane că fusese prins cu ocaua mică.

— Nu-i spune doamnei. Kane rânji. O să-i placă să lucreze acolo.

Mel se comportă rece faţă de Kane pentru tot restul săptămânii, vorbindu-i doar strictul necesar. Kane nu se mai simţise niciodată atât de nenorocit. Voia să-i spună cum mergea noua lui slujbă, cât de încântată era familia Gould de munca lui şi de faptul că fusese capabil să repare câte ceva din dotarea lor, dar expresia de pe faţa ei nu invita la conversaţie, aşa că îşi ţinu gura. Ajunse acasă după ce ieşise de la serviciu şi o ajutase la treabă. Odată ce cina se terminase îl plimbă pe Rover şi stătu la televizor împreună cu Wilton. Nici Wilton nu mai era acelaşi.

Kane nu ştia de ce.

— Blair va veni acasă în weekend-ul viitor, anunţă Wilton la cina de duminică. Am sunat-o ca să întreb cum merge cu reclamele. Se pare că termină în câteva zile, apoi plănuieşte să petreacă două, trei zile la mare. Se opri. A cunoscut un bărbat. O aduce el până aici.

— Drăguţ din partea lui, spuse Mel, încercând să-şi ascundă surpriza din voce. Cu siguranţă Blair nu pierduse timpul ca să găsească pe cineva. Dar nu pierduse niciodată.

— Mai e ceva, spuse Wilton, făcând-o pe Mel să ridice ochii din farfurie. Mama ta va lua cina cu noi duminica viitoare. Mel se uită din nou la tatăl ei, uimită. Cum de putea Adelle să vină la cină? Doar locuia în Louisiana.

— Glumeşti, nu?

— Sunt foarte serios. De asta am sunat-o pe Blair. Vreau să fie aici când soseşte mama voastră. Mintea lui Mel refuză să înregistreze semnificaţia acestor cuvinte.

El nu glumea. Trebuie s-o fi sunat pe Adelle după ce citise scrisorile.

— Tată, cum de ai putut face asta? întrebă ea, pe un ton vag isteric.

Kane se foi jenat în scaun.

— Vreţi ca eu să plec?

— Nu, rămâi, îi spuse Wilton. Se întoarse spre fiica sa.

— Am invitat-o pe Adelle fiindcă are dreptul să-şi vadă fiicele după atâţia ani.

Îi luă câtva timp să-i digere cuvintele.

— Ne-a abandonat, nu are nici un drept.

— Am şi eu partea mea de vină, la fel ca şi ea. O cuprinse furia.

— Cum poţi spune una ca asta? Tu ai rămas şi ai avut grijă de noi.

Wilton puse jos şerveţelul. Faţa i se întunecă de disperare.

— Mama ta era nefericită şi eu n-am făcut nimic să schimb asta.

— Ce trebuia să faci? Wilton oftă cu regret.

— Stăteam la magazin tot timpul. N-o scoteam niciodată nicăieri. Stătea în casa asta dimineaţa, ziua şi noaptea, i-am dat dreptate.

— N-o să te las să te condamni pentru asta, tată, zise ea, întinzându-se peste masă ca să-i acopere mâna cu a ei.

— Nu înţelegi, iubito. Căsătoria mea cu Adelle a fost aranjată de tatăl ei. Ea avea şaisprezece ani; eu de două ori vârsta ei. Familia ei era săracă. Pentru ei a fost o uşurare să aibă o gură mai puţin de hrănit. Se opri şi păru să reflecteze. Ea nu era fericită şi eu o ştiam. Doream doar pe cineva care să se îngrijească de casă şi de copii. Mel înghiţi în

sec. Era de negândit ca tatăl ei să o cheme pe Adelle înapoi după atâția ani.

— Ar fi trebuit să-mi spui că intenţionai s-o suni. Aveam dreptul să ştiu.La urma urmei, eu trebuie să am grijă de toate după ce pleacă ea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu e corect să ții duşmănie, Melanie. Ea trase scaunul de la masă şi îşi aruncă şerveţelul în farfurie.

— Unde te duci? o întrebă Wilton.

— Afară! Fără un alt cuvânt Mel ieşi pe uşa din spate. Wilton dădu să se ridice ca să se ducă după ea, dar Kane îl opri.

— Las-o în grija mea. Kane o găsi stând în leagănul din grădină. Se uită la el, iar el îi văzu lacrimile din ochi.

— Tata a pus leagănul ăsta aici când aveam opt ani. Cine ar fi crezut că va ține atât de mult? El ştia că ea nu dorea să vorbească despre vechiul leagăn din copilărie mai mult ca el.

— Te simţi bine, Mel? întrebă el uşor.

— Nu, nu mă simt bine. Sunt nervoasă ca dracu', asta sunt. Tata nu are dreptul s-o aducă pe... femeia aia aici, în casă, după tot ceea ce ne-a făcut.

— Se întâmplă ca femeia aia să fie mama ta, îi reaminti el. Bărbia lui Mel țâșni în sus.

— Nu încerca să o aperi, Kane. Chiar tu ai spus-o: oricine poate da naştere unor copii. Mai greu este să-i creşti. În ceea ce mă priveşte, Adelle Taylor... aşa o cheamă acum... nu are dreptul să dezbine această familie.

Kane o văzu că încerca disperată să nu izbucnească în plâns.

— Poate că vrea să-şi ceară iertare. Mel îşi feri privirea de a lui.

— Nu aş ierta-o nici să mă împuşte. Ea continua, văzând că el nu spune nimic. Nu ştii cum e să ai grijă de toţi. El îi luă mâna într-a lui şi i-o ţinu strâns.

— Îmi pot imagina, Mel. Încă o faci. Ea rămase tăcută timp de o clipă.

— O dispreţuiesc pe femeia asta pentru ceea ce a făcut şi nu există şanse de reconciliere.

— Nici o şansă? întrebă el. Se uită la câinele care târa lanţul ca să se apropie mai mult. Kane se duse spre el şi îl desfăcu din zgardă. Câinele sări şi puse labele din faţă pe pieptul lui Kane. El râse şi mângâie animalul afectuos.

— Mi-ai spus odată că întotdeauna există o şansă, spuse el aplecându-se ca să ridice un băţ. Uită-te la Rover. Aruncă băţul, câinele fugi şi i-l aduse fluturându-şi coada bucuros. Mel zâmbi văzându-i astfel. În scurt timp Kane câștigase încredere animalului şi deveniseră cei mai buni prieteni. Îl sorbi din ochi.

Cuprinzându-i cu privirea faţa chipeşă şi umerii puternici. Îi lipsiseră discuţiile lor, timpul petrecut împreună, sărutările. Toată săptămâna dorise să-l întrebe despre noua lui slujbă, dar încă o durea modul în care reacţionase faţă de Harper.

Pe cât aprecia ea faptul că o apăra, pe atât el trebuia să înveţe că nu putea trece prin viaţă folosind pumnii ori de câte ori nu-i plăcea câte ceva. Îl sunase ea însăşi pe Harper ca să-şi ceară scuze, dar acesta nu prea avea ce să discute cu ea. În schimb sfârşise prin a conversa cu Amy şi plănuiseră să iasă la o îngheţată săptămâna

viitoare. Nu avea de gând ca Harper să stea în calea prieteniei lor.

Mel îl privi pe Kane aruncând băţul încă o dată. De data aceasta Rover fugi în direcţie opusă. Ea râse tare. Privirile li se întâlniră şi rămaseră ochi în ochi.

— Mai eşti furioasă pe mine? întrebă Kane.

— Nu.

— Bine. O trase din leagăn ca să o privească. Mi-a fost dor de tine, Mel. Odată m-au izolat timp de două săptămâni şi nu cred că a fost atât de rău ca atunci când te superi pe mine.

— De ce te-au izolat? Kane îşi dori brusc să nu fi adus vorba de asta.

— Am refuzat să bat pe cineva. El ridică din umeri. N-a fost mare lucru. Îi înconjură talia cu braţele. Nu vreau să mă gândesc la astfel de lucruri, îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Mel îl studie o clipă în tăcere.

— Nu poţi uita trei ani din viaţă, Kane. Trebuia să fi existat şi ceva bun în toatea astea. El medita.

— Aşa cred. Nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Dave Resnick, psihiatrul închisorii, care mi-a spus că duc o povară pe umeri. Credea că sunt nevinovat. Oricum el m-a convins să încep să muncesc din greu ca să obţin diploma. Altfel aş fi irosit timpul în aceşti trei ani.

— Mă bucur că a fost acolo pentru tine. Kane o strânse de mână.

— Nu a fost numai el. Şi tu erai acolo. M-ai ajutat să merg mai departe atunci când credeam că nu mai am puterea să o fac.

— Îmi pare bine că ţi-am putut fi de folos. Kane se uită la ea timp de o clipă şi se întrebă cum de

se putea crede urâtă.

— Ştii, mă îndrăgostisem de tine.Mă gândeam la tine cât era ziua de lungă şi noaptea, când nu puteam să dorm. Eşti tot ceea ce mi-am dorit în jalnica mea viaţă. Afirmaţia asta o bucură peste măsură. Ştia că şi ceea ce simţea ea era periculos de aproape de dragoste. Dorea din nou să facă dragoste cu acest bărbat şi să se cuibărească în braţele lui după aceea. Dar îi era teamă. Dacă el hotăra că nu dorea să-şi trăiască viaţa la Hardeeville? Dacă nu-i dădeau slujba la tipografie? Dacă se îndrăgostea de el până peste cap şi el o părăsea? N-ar fi reuşit să treacă peste asta.

— Şi eu ţin la tine, Kane, spuse ea în final. Dar aşa cum ţi-am spus aseară, am nevoie de timp.Ca să fiu sigură. El se forţă să zâmbească.

— Te rog, iubito, nu mă face să aştept prea mult.

CAPITOLUL 14

Săptămâna următoare se scurse foarte încet, timp în care Mel de-abia îi vorbi tatălui ei. Nu-şi putea aminti când mai fusese atât de furioasă pe el. Era mulţumită că terminaseră de redecorat magazinul ca să se poată întoarce la florăria ei şi la privirile întrebătoare ale lui Eunice. Ea şi cu Kane se întâlniseră în fiecare zi ca să ia prânzul împreună, mâncând sandvişuri pe băncile rustice care erau aliniate pe trotuarele din faţa pajiştii tribunalului. Cu rămăşiţele lor hrăniră ve-veriţele. După trei zile oamenii încetară să se mai holbeze la ei când treceau pe acolo şi Eunice renunţă să o mai tragă de limbă pe Mel. Era evident că Melanie Abercrowbie şi iubitul ei, Kane Stoddard, nu

intenţionau să discute despre relaţia lor până când nu erau gata. Seara făceau plimbări lungi, cu Rover mergând în lesă în faţa lor. Mel ştia că nu se va putea lipsi de câine chiar dacă acesta ar fi interesat pe cineva. Kane, care susţinea că nu crescuse niciodată un căţeluş, era mult prea ataşat de el, iar când Rover se afla prin preajmă se comporta ca un copil. Marţi văzură în oraş un film cu Mel Gibson şi mâncară împreună o pungă de floricele. Miercuri, lumina din casă bătându-le în spate, statură în hamacul lui Wilton şi se uitară la stele. Vineri închiriară casete video, western-uri cu bătrânul Clint Eastewood, şi statură până aproape de ziuă uitându-se la filme şi mâncând floricele cu caramel. Sâmbătă cumpărară mezeluri şi Kane insistase să plătească şi el jumătate, acum că avea o slujbă. Mel îşi dădea seama că îl iubea din ce în ce mai mult pe zi ce trece. Se trezise duminică dimineaţa foarte devreme, strecurându-se uşor din dormitorul lui Blair, ca să nu o trezească. Fata se întorsese noaptea trecută cu noul ei prieten, un actor, muncitor, care îi fusese partener în reclama *Wave Wine Cooler*. După câte se părea, ambele lor cariere o luaseră într-o direcţie bună. Blair spunea că îl ia cu ea la New York. Mel se bucură că el nu rămase. Avea prea multe în minte ca să mai întreţină încă un oaspete. Mel aprinse lumina în bucătărie şi se duse direct spre maşina de cafea pe care o programase înainte să se ducă la culcare. Apăsă butonul şi ascultă cum aceasta începea să pornească. Aşteptă să picure, în timp ce se gândea la ziua care începea. Şi Adelle Taylor sosise în oraş noaptea trecută. Wilton se dusese la aeroportul

din Pelzer ca să o aştepte, apoi o dusese la Casa de Odihnă din Hardeeville. Mel fusese îngrozită la gândul că tatăl ei va insista ca Adelle să vină acasă, dar din fericire, nu insistase. Poate că nu dorea să forţeze lucrurile.

Mel îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masa din bucătărie. Întâlnirea cu mama ei plutea deasupra ca un nor de furtună. De ce insistase tatăl ei să o aducă pe această femeie acasă după atâta amar de ani? îşi pierduse minţile? Era ca un junghi în spatele lui Mel care avusese grijă de tot în aceşti ani.

Mel trăi un moment de vină. Poate că tatăl ei nu se recăsătorise niciodată fiindcă ea îl îngrijise bine. Sau poate că nu se recăsătorise fiindcă s-ar fi simţit jenat să aducă o altă femeie cu care să-şi împartă fiicele. Îşi îndepărtă acest gând. Nu dorea să creadă aşa ceva. Întotdeauna considerase că-i făcuse o favoare tatălui ei rămânând cu el.

— Dau un penny pentru gândurile tale, spuse o voce masculină.

Mel îşi înălţă capul şi îl văzu pe Kane stând în celălalt capăt al mesei.

— N-am auzit când te-ai trezit, spuse ea supărată. El purta doar o pereche de pantaloni scurţi.

— De ce te-ai trezit? Nu este nici ora cinci.

— Nu puteam să dorm. Vrei o ceaşcă de cafea? Modul în care o spuse sugeră că avea nevoie de companie mai mult decât de cafea. Kane observă cearcănele din jurul ochilor şi ştiu care era explicaţia. În loc să spună ceva, se duse în spatele scaunului ei şi o cuprinse cu braţele pe după umeri, încordându-şi muşchii.

— Eşti tensionată, spuse el, aplecându-se în faţa ei şi sărutând-o pe ceafă. Ştiu eu cum să te relaxez. Mel ştiu exact la ce se gândea. Până acum se supusese avertizării ei că avea nevoie de mai mult timp şi se retrăsese. Poate că obosise tot aşteptând când se vedea clar că relaţia lor devenea tot mai strânsă pe zi ce trecea.

— Ne-ar putea auzi cineva, spuse ea. El îi şopti în ureche.

— Am putea pune una dintre cuverturi pe jos. Mel se simţi înnebunită la gândul de a dormi sus la mansardă cu el. Îşi dădu seama că nu i-ar fi descoperit nimeni.

Tatăl ei nu se trezea duminică până la ora opt sau nouă, iar Blair nu se deranja să se dea jos din pat până la prânz.

— Bine. Se ridică şi îi dădu mâna. Îşi duse degetele la buze şi urcară treptele cu grijă, ca să nu facă vreun zgomot. În cele din urmă, lemnul scârţâi şi trosni sub greutatea lor. Mel nu respiră până când nu ajunseră în micuţa cameră de sus.

Brusc, se simţi foarte pudică. Refuză să-l privească în ochi în timp ce scotocea într-o cutie. Găsi două cuverturi care miroseau a naftalină şi le aşeză pe podea. Kane merse lângă ea. Tăcut, o întinse uşurel pe paturi, ţinându-i capul în îndoitura braţului. Mel se lipi de el, plăcându-i la nebunie să-i simtă trupul fierbinte. Îi simţise lipsa.La cât de apropiaţi fuseseră toată săptămâna, ştia că aspectul fizic era la fel de important într-o relaţie.

Îi simţea gura moale şi fierbinte peste a ei, deschizându-i buzele cu limba ca să poată explora. Sărutul era moale şi lung, zăpăcindu-i gândurile şi

trezându-i o nevoie profundă în pântece. Mel îşi apăsă pântecul de al lui şi ştiu că nevoia lui era la fel de acută.

— Te doresc, Mel, spuse el.

— Şi eu te doresc. Kane depuse o ploaie de sărutări peste faţa ei, peste pleoape, de-a lungul gâtului. Îşi mişcă o mână peste ea, peste şoldurile şi coapsele ei sinuoase, şi o vârî pe sub cămaşa de noapte. Carnea îi era fierbinte şi moale. Îi trase cămaşa în sus. Mel se ridică ca să o poată scoate pe cap. El o azvârli deoparte. După o clipă, chiloţii ei urmară cămaşa.

— Uite cât de frumoasă eşti, şopti el. Înainte să o lase să răspundă se aplecă şi luă în gură un sân cu sfârcul rozaliu. În timp ce îi săruta ambii sâni, mâinile lui explorau restul trupului ei, oprindu-se între coapse.

Mel ajunse la chiloţii lui, brusc nerăbdătoare să îl aibă dezbrăcat alături de ea. Kane îşi ridică şoldurile de la podea destul de mult, ca ea să îi poată scoate.

Preludiul fu scurtat de dorinţa lor. Kane se lăsă să intre uşor în trupul ei îngust ca să nu îi provoace dureri. Ea nu simţi durerea, ci numai plăcerea de a fi umplută de bărbatul pe care îl iubea. Se mişcară împreună încetişor, savurând fiecare senzaţie a împreunării lor. Mel i se deschise, invitându-l şi mai adânc în timp ce emoţia se intensifică şi pasiunea ieşea de sub control. Plăcerea a fost pură şi explozivă, iar ea îşi muşca buza de jos ca să nu ţipe. Kane se prăbuşi, faţa lui exprimând ceva între disperare şi extaz. Se cutremură în braţele ei capturându-i gura încă o dată, pecetluind unirea lor cu un sărut.

Trecură câteva minute înainte să se mişte. Kane ieşi din ea şi o cuprinse în braţe în timp ce aşteptau ca respiraţia să le revină la normal.

— Ştii ce am uitat. Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

Mel rămase cu gura căscată când îşi dădu seama.

— O, nu. Se ridică şi îşi luă cămaşa de noapte. Cum de am putut fi atât de proastă?

— Hei, aşteaptă o clipă, spuse Kane trăgând-o în jos. Este mai mult vina mea.

— Dar dacă...

— Dacă rămâi însărcinată? întrebă el. Când ea dădu din cap, el zâmbi tandru.Ar fi atât de rău?

— Bineînţeles că nu ar fi atât de rău. Nu suntem... Se întrerupse.

El o trase mai aproape.

— De ce să nu ne facem griji când o să fie cazul, spuse el. Aşa cum spune tată tău, n-are sens să ne batem capul. Ea se ridică încă o dată. De data asta Kane nu o opri.

— Mai bine să mergem jos. Am o grămadă de treabă de făcut înainte să plec la biserică. Kane îşi luă chiloţii. Erau atâtea lucruri pe care dorea să i le spună, că o iubea şi că s-ar căsători bucuros cu ea. Dar nu era pregătit din punct de vedere financiar. Cum să îşi permită o soţie cu ceea ce făcea la tipografie? Desigur, probabil că în timp îi va mări salariul, dar va mai dura până atunci. Trebuia să se gândească.

Adelle Taylor era o versiune mai îmbătrânită şi mai ridată a femeii pe care şi-o amintea Mel. În timp ce Wilton o conducea pe delicata femeie spre

uşa de la intrare şi o invită să ia loc, Mel încerca să nu pară şocată. Ce se întâmplase cu femeia încântătoare şi vivace care îşi învăţa fetele să danseze în această sufragerie? Arăta ofilită. Părul ei odată castaniu era subţire, presărat cu fire argintii. Mel îşi dori ca Kane să nu se fi scuzat sub pretextul că vede de câini, fiindcă avea nevoie de sprijinul lui chiar acum. Se întreba dacă el dispărea

Întotdeauna când lucrurile se înrăutăţeau, şi îşi dădu seama că încă era rănită de

Lipsa lui de răspundere din acea dimineaţă.

— Mama! Blair se aruncă în braţele lui Adelle. Mamă, mă bucur aşa de mult că eşti aici. Ochii lui Adelle se umplură de lacrimi când o strânse pe fiica ei mai mică la piept.

— Ştiam că o să devii o frumuseţe, spuse ea. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Mel şi se susţinură.

— Bună, Melanie. Şi tu eşti la fel de frumoasă.

— Bună, spuse Mel, cu o voce rigidă, de parcă o gâtuia gulerul lui Peter Pan de pe rochie. O enerva că Adelle simţea că trebuie să o flateze ca să o câștige când aşa ceva nu se putea întâmpla.

— Vrei să bei ceva rece? întrebă ea.

— Aş dori un pahar cu apă. Mel intră în bucătărie după apă chiar când Kane intră pe uşa din spate, purtând acelaşi echipament cu care lucra şi cu care mergea la biserică. Văzându-i expresia de pe față, se opri.

— Ţi-e bine?

— Te rog nu pleca, spuse ea, simţind că-i vine să plângă. El o înconjură cu braţul.

— Iartă-mă, iubito. Nu voiam să mă bag. O sărută uşor. Când Mel se întoarse în sufragerie cu

apa rece, Kane o însoţea. I-l prezentă lui Adelle, dar nu încercă să-i explice de ce se afla acolo. În schimb, puse apa lângă femeie şi se scuză că trebuie să prepare cina. Kane o urmă şi aşeză masa în timp ce ea curăţa cartofii şi punea mâncarea în castroane. Blair vorbi încontinuu pe toată durata cinei, spunându-i lui Adelle despre reclama comercială pe care o făcuse în Biloxi, despre bărbatul pe care îl cunoscuse şi despre faptul că era partenerul ei în *Wave Wine Cooler.*

— Dar destul despre mine, spuse Blair. Spune-ne, ce ai făcut în Louisiana în toţi aceşti ani. Adelle păru brusc jenată de a fi prinsă la mijloc. Studie grupul neliniştită.

— Ei, nu ar fi prea multe de spus. M-am căsătorit cu un bărbat care se ocupă de mobilă. A murit anul trecut.

— Mai ai şi alţi copii? întrebă Blair, părând emoţionată de posibilitatea de a mai avea vreo soră sau vreun frate.

— Nu, nu mai am. Mel fu tentată să îi spună lui Adelle că fusese deşteaptă să nu mai facă copii când nu se putuse descurca cu cei doi pe care îi avea. În loc de asta îşi înghiţi cuvintele şi încercă să se concentreze asupra mesei.La cât îi păsa, ar fi putut mânca şi carton. Cina fiind terminată, Wilton o însoţi pe Adelle în sufragerie, apoi se scuză şi dispăru la mansardă. Mel avu sentimentul că ştie de ce s-a dus acolo. Se întoarse cu un vraf de albume foto.

— Strângeţi-vă cu toţii, spuse el. Nu ne-am mai uitat la astea de ani de zile. Când Mel refuză să se mişte din pragul uşii, el îi făcu semn să i se alăture.

— Nu, tată, spuse ea, temându-se că acesta îşi pierduse minţile. Nu vreau să-mi răvăşesc amintirile azi. Dă-i drumul fără mine. Se răsuci şi ieşi din cameră, dar nu înainte să-i vadă durerea din privire.

— Unde te duci? întrebă Kane, pe când ea se îndrepta spre uşa din spate.

— Să curăţ ţarcul câinilor.

— L-am curăţat eu.

— O să tai iarba.

— Am tăiat-o eu acum două zile. Se răsuci spre el, frustrarea crescându-i cu fiecare respiraţie.

— Atunci o să curăţ garajul.

— În rochia ta de duminică?

— Da! Expresia ei nu invită la nici un fel de comentarii.

— Bine, te ajut.

— Nu vreau să mă ajuţi, spuse ea. Kane o urmă afară.

Ea traversă pajiştea spre el şi îl înfruntă.

— Mi-am petrecut optsprezece ani din viaţă îngrijind familia asta numai pentru că femeia dinăuntru nu a vrut să o facă. Când Blair a căzut de pe bicicletă eu am bandajat-o. Eu ştiu cum sunt bebeluşii, eu am ajutat-o să îşi aleagă primul sutien.

Eu am gătit, am spălat şi am călcat pentru tata, dar niciodată nu mi-a mulţumit.

— De ce ai făcut-o, Mel?

— Fiindcă credeam că au nevoie de mine. Tot timpul ăsta... de pe buze îi scăpă un oftat. Mi-aş fi putut începe o viaţă a mea. Kane o luă în braţe.

— O, iubito, nu plânge.

— Nu mă atinge, spuse ea. Tu ai nevoie de un

prieten acum, când eşti la început.

Când te vei pune pe picioare şi vei întâlni câteva persoane, vei pleca.

Brusc, în ochii lui se aprinse furia.

— M-am săturat să mă tot compari cu mama ta. Nu eşti singura din lume rănită sau dezamăgită. Se îndepărtă înainte ca ea să poată răspunde.

CAPITOLUL 15

Era după-amiaza târziu când Mel îşi încarcă valizele în camionul lui Wilton şi încuie uşa de la garaj.

— Ei, dacă cineva ar da ca premiu jartiera albastră pentru curăţatul garajelor, aş câştiga, îşi murmură ea sieşi urcând treptele de la casă. Arăta de parcă îşi petrecuse după-amiaza într-o mină de cărbune. Rochia îi era murdară şi ruptă, ochii roşii de cât plânsese. Kane plecase la scurt timp după ce se certaseră şi nu se întorsese. Fără îndoială că îşi căuta o locuinţă.

Nu-l învinuia. Probabil că era sătul să o audă jelind trecutul. Totuşi, o durea plecarea lui. Mel descuie uşa din spate şi intră în bucătărie. Se simţea obosită şi dărâmată. Furia îi dispăruse. Dacă tatăl ei avea de gând să o bage pe Adelle Taylor în viaţa lor, cine era ea ca să îl oprească? Kane Stoddard decisese să plece şi ea sfârşise prin a rămâne însărcinată şi singură, aşa că se va descurca ea. Oamenii or să vorbească, normal. Nu va mai fi Melanie Abercrowbie cea urrtă de care nu se atingea nici un bărbat; va fi biata Melanie Abercrowbie care se culcase cu primul bărbat care se uitase de două ori la ea. Dar va trece ea peste asta, aşa cum mai trecuse şi peste altele. Nu

putea trăi cu teamă că Kane o va părăsi, oricât de mult îl iubea şi îl dorea. Mel se opri brusc, când îşi văzu tatăl stând în sufragerie şi uitându-se la un ecran alb. Când o văzu, îi aruncă o privire.

— Arăţi ca ceva în care pisica zgârmă, spuse el. Mel ridică din umeri şi o porni de-a lungul holului, dar el o chemă înapoi.

— Stai jos, vreau să-ţi vorbesc.

— N-ar trebui mai întâi să mă spăl?

— Asta e mult mai important. Îi arătă scaunul de lângă el.

Mel se aşeză. Gândi că el arătă obosit. Îngrijorat.

— Dacă este vorba de cum m-am purtat mai devreme, îmi pare rău. Cred că sentimentele mi-au fost rănite.

— Fiindcă am invitat-o pe mama ta la o simplă cină?

Încă o dată, lui Mei îi veni să plângă. De ce trebuia ca asta să culmineze cu plecarea lui Kane?

— Tată, tu nu înţelegi cât de greu mi-a fost mie când ea ne-a părăsit. Eram un copil la vremea aceea, dar a trebuit să cresc peste noapte. Iar acum, după aproape douăzeci de ani, tu o inviţi aici de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— N-ar fi trebuit să te las să preiei tu totul, spuse el cu regret.Ar fi trebuit să angajez pe cineva.

— Ştiam că nu ai bani pentru aşa ceva.

— Ar fi trebuit să-i cer ajutor bunicii tale, dar eram mândru. Nu voiam ca cineva să afle că mama ta m-a rănit. Am sfârşit prin a-ţi face ţie ceea ce i-am făcut mamei tale.Ar fi trebuit să te duci la întâlniri: tu stăteai acasă cu mine.Ar fi

trebuit să te măriţi cu mult timp în urmă, dar ai rămas aici pentru că eu am fost prea leneş ca să învăţ cum... se opri, apoi spuse ultimele cuvinte:... cum să-mi port de grijă.

Mel se duse lângă el, simţindu-şi inima zdrobită la vederea lacrimilor din ochii lui.

— O, tată, nu plânge, îl rugă ea. Te rog, nu plânge. Am făcut-o fiindcă aşa am vrut. Nu vezi, nimeni nu m-a forţat. Wilton acoperi capul fiicei sale cu mâna.

— Şi eu nu ţi-am mulţumit niciodată pentru tot ce ai făcut, reuşi el să spună cu vocea tremurându-i. Mel îl privi înlăcrimată.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Suntem o familie. E normal să avem grijă unii de alţii. Nu contează cum. El o trase mai aproape.

— Atunci poate înţelegi de ce trebuie să o ajut pe mama ta, spuse el. Să o iert pentru trecut şi să fiu aici pentru ea. Se opri şi respiră din greu, iar sunetul păru să vină din străfunduri.

— Mama ta e pe moarte, Mel. Nu contează ce a fost în trecut, trebuie să fim lângă ea acum.

Era târziu când Mel îl auzi pe Kane parcându-şi motocicleta. Cu inima bătându-i tare în piept, se strecură din dormitor în cămaşă de noapte şi străbătu holul în vârful picioarelor până în bucătărie. Ieşi pe uşa din spate chiar când el urcă treptele. Se opriră amândoi când se treziră nas în nas.

Mel îşi strânse mâinile puternic. Pulsul i se accentuă numai la vederea lui. Venise după haine? îşi dăduse seama cât de mult îl iubea pentru că acum să-l piardă?

— Vreau să îmi cer scuze, îi spuse ea pe un ton slab şi şovăielnic. Când el nu-i răspunse, ea continuă timid.

— Credeam că ai plecat definitiv. Kane făcu un pas spre ea gândindu-se că niciodată nu fusese mai frumoasă ca atunci, cu părul lăsat pe spate şi cu lumina lunii strălucindu-i pe faţă. El îşi petrecuse după-amiaza pe malul unui râu, analizându-şi trecutul şi gândindu-se la viitor. Îi mai trecuse furia. Era timpul ca rănile să se vindece, decise el, deşi psihiatrul închisorii îi spusese asta ani la rând. Totuşi, era străbătut de un sentiment curios de linişte.

— Nu ţi-aş face una ca asta, Mel, spuse el în final. Nu fără să îmi iau rămas bun. Şi nu până când nu m-ai fi dat afară. Ea îşi frământă mâinile.

— Nu vreau să pleci, Kane. Lui îi venea să leşine de uşurare. Anulă distanţa dintre ei şi îi luă o mână într-a lui.

— Chiar aşa? Ea încuviinţă din cap.

— Şi nu fiindcă s-ar putea să fi rămas gravidă. Pentru că te iubesc.

El nu credea că era posibil ca trei cuvinte să îl facă atât de fericit.

— Şi eu te iubesc, Mel. Te iubesc de mult timp. Când ţi-am spus cât de mult m-ai ajutat în închisoare, am vorbit serios. Fără tine nu aş fi găsit puterea să merg mai departe. Îi ridică mâna la buze şi i-o sărută. Şi nu m-ar deranja să fii însărcinată.

Inima ei tresări de bucurie.

— Serios? El se aşeză pe una dintre trepte şi o aşeză în poala lui.

— Ascultă Mel, am făcut o grămadă de lucruri în

după-amiaza asta. Nu am prea multe să îţi ofer acum...

— Nu am nevoie de nimic, spuse ea. El zâmbi.

— Unui bărbat îi place să creadă că îi poate fi de folos femeii iubite.Pe scurt, am decis să mă întorc la şcoală şi să-mi iau diploma în arhitectură.

— Asta e minunat!

— Da, dar va trebui să merg la cursul seral ca să pot lucra la tipografie în timpul zilei. Doar pentru un an. Am promis că încerc să-mi iau diploma cât mai repede cu putinţă, dar s-ar putea să fie greu pentru un timp.

— Avem weekend-urile, nu? întrebă ea.

— Da, avem weekend-urile. Şi nopţile.

— Şi te pot ajuta să înveţi, nu? El râse.

— Contez pe asta. Ea ezită.

— O să continui să locuieşti aici cu mine şi cu tata? El chicoti.

— Să sperăm. Văzându-i privirea inexpresivă, el continuă: Mel, iubito, nu-ţi dai seama că asta este o cerere în căsătorie? Ea ţipă şi aproape căzu din braţele lui.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine? ţipă ea fericită. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Dar nu prea am experienţă în domeniul cererilor în căsătorie.

— Acum ai, spuse el, deşi sincer vorbind, nu mă aşteptam la atât de mult entuziasm.

Asta înseamnă că vrei să te măriţi cu mine? Mel îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi îl strânse pentru tot ceea ce îi oferea. Deodată se îndepărtă.

— Faci asta fiindcă crezi că aş putea fi... ştii tu? El scutură din cap şi o privi cu sinceritate.

— Nu, draga mea. Te iau cu sau fără copii.

— O, Kane! Trebuie să-i spunem tatei, deşi ar putea gândi că o lună este un timp prea scurt.

— Putem sta logodiţi două, trei luni, dacă te face să te simţi mai bine, spuse el. Dacă nu eşti însărcinată, desigur, şi vreau să o facem repede. Sunt sincer. Se opri. Asta înseamnă că nu mai eşti supărată pe tatăl tău?

Mel oftă când el îl menţionă pe tatăl său.

— Am discutat mult. Despre mama, adăugă ea, apoi se opri. Kane, e pe moarte. De asta a început să ne scrie după atâţia ani. Nu ar fi trebuit să ascund scrisorile acelea. Înghiţi cu greu. Îşi petrecuse toată seara ca să pună la punct tot ceea ce îi spusese tatăl ei. Oricum, vrea să-şi cunoască familia.

— Te împaci cu ideea asta?

— Acum da. Din câte mi-a spus tata aseară, ea nu prea a avut o viaţă fericită.

Singura problemă este… lăsă cuvintele în aer.

— Care? Ochii lui Mel se înceţoşară. Astăzi plânsese cât nu plânsese toată viaţa.

— Mi-e teamă să mă apropii de ea. O să fie greu când va trebui să ne despărţim din nou. El o strânse mai tare.

— Te ajut eu să treci prin asta, iubito. Îţi jur, nu va mai trebui să treci de una singură prin asta. Şi prin nimic altceva.

Mel îşi îngropă faţa la pieptul lui larg. Scoase un oftat de mulţumire. Îi plăcea să ştie că el plănuise să rămână prin jur atât de mult timp.

SFARSIT